Duplex
I,
C
20

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
7 MG
7

Col. Rom. Soc. Jes. Cat. Insc.

S. GREGORII NAZIANZENI

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Carmina ſelecta.

CYRILLI ALEXANDRINI

de plantarum & animalium proprietate liber nunc primum in lucem editus.

SYNESII HYMNI DECEM.

CLEMENTIS ALEXANDRINI Hymnus.

ROMAE,
Apud Franciſcum Zannettum. M. D. XC.

Superiorum Permiſſu.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΤΕΡΟΜΑΧΟΥ εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον.

Γρηγόριος μούσαις πολλῷ πλέον ἤπερ Ὅμηρος
Θειοτάτων ἐπέων δεῖξεν ὑπηρέτιδας·
Ἢ μᾶλλον τό γε πᾶν μουσῶν ὕπο λέξεν Ὅμηρος,
Γρηγορίῳ δ' ἔπνει πνεῦμ' ἅμα θεόπνοον.

HIERONYMVS BRVNELLVS

è Societate Ieſu.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Græcarum litterarum ſtudioſis adoleſcentibus. S. P. D.

ANtequam ex veteribus prophaniſque Græcis poetis ea ſeligeremus, quæ ad noſtra Gymnaſia videretur aptiſſima; pauca quædam è Gregorij Nazianzeni carminibus duximus eſſe colligenda: qui cum ab eximia rerum diuinarum ſcientia Theologi nomen inuenit, tum ita poeticæ laude floruit, vt merito illum πάντων τῶν ποιητῶν ὁμηρικώτατον ſua tempora praedicarint. & quoniam is data opera traditur ſe ad ſcribendos verſus contuliſſe; vt haberent Chriſtiani adoleſcentes poemata quae decantarent: quibus impius ille transfuga Iulianus ethnicorum poetarum, reliquorumque ſcriptorum lectione interdixerat,

quo facilius videlicet Chriſtianam rempublicã ſenſim externarum diſciplinarum ſcientia ſpoliaret; non alienum putauimus à veſtris commodis ac ſtudijs adoleſcentes optimi, ſi ea vobis primum carmina proponerentur, quæ eſſent & poeticis ornamentis & vero ſententijs pudicis grauibusque diſtincta; vt ex ijs non magno negotio diſceretis, quemadmodum vobis deinde ſint prophani poetae legendi & imitandi. His adiecimus poema Iambicum de plantarum & animalium proprietatibus, quod à D. Conſaluo Ponce de Leon viro nõ minus eruditione atque humanitate quam generis nobilitate præſtanti munus acceperam, ipſe vero olim ex Gulielmi Sirleti Cardinalis exemplo deſcribendum curauerat. Adſcribitur quidem, vt videtis, Cyrillo Alexandrino, qui fuit olim & adhuc eſt ob ingenij doctrinæque monumenta præclara, non modo Graeciae totius, verum etiam Eccleſiæ vniuerſæ orthodoxæ lumen. neque meum ego de huius opuſculi autore iudicium interpono; ſed certe cuiuſcunque ſit; à veteribus grauiſſimisque patribus, aut verborum lepore & elegantia, aut rerum copia & varietate, aut, quod caput eſt, pia religioſaque doctrina, nulla ex parte videtur abhorrere. Ita enim praeſtantis illius diuinaeque naturae maieſtatem infinitam, ſingularem in omnes mortales beneficentiam, admirabilem ſapientiam, potiſſimum quae in rebus creatis elucet, incredibi-

lem in rebus omnibus maximis, minimis tuendis, regendisque prouidentiam, paternamque procurationem oſtendit; vt legentium animos ad veri Dei cognitionem traducere, atque ad eius amorem inflammare facile poſſit. Ita porro ſingulas plantarum vires, & animantium facultates eleganti concinnoque verſu perſequitur; vt non modo Theophraſti libros & Ariſtotelis, verum etiam Dionyſij quoque Areopagitae ac reliquorum patrum ſcripta de Dei auguſtiſſima natura Chriſtique liberatoris noſtri myſterijs in pauca quodam modo conferat ac ſub vno prope ponat aſpectu. Iam vero etſi multa menda quae, vt fit, librariorum vitio in hoc carmen irrepſerant, ſublata ſunt; pauca tamen quæ adiuuari coniectura non potuerunt, (cum præſertim vno tantum exemplo vti cogeremur) vel aliorum iam acriore iudicio corrigentur, vel certe tanquam næuus in formoſo corpore, facile totius operis pulchritudine, ac ſplendore, vt opinor, obruentur. Poſtremo additi ſunt hymni decem elegantiſſimi patris doctiſſimiq; Syneſij Cyrenæi qui Theodoſio iuniore Imperatore Ptolemaidi Epiſcopus præfuit, quē Nicephorus Calliſtus ob acumen ingenij, Philoſophiæ ſcientiam, eloquentiæ præſtantiam toto terrarū orbe celeberrimū fuiſſe teſtatur. Et quamquam quod raro & in pauciſſimis cernitur tum ſoluta tum vincta numeris oratione ita inter omnes excelluit, vix vt in vtra ſit facultate præſtantior diiudi- Lib. 14.

diiudicare quis poſſit, eius tamen hymni ita ſcite compoſiti ſunt, ita verborum floſculis ornati, ſententiarum dignitate graues, numerorum ſuauitate conditi; vt vel Orpheo ipſi Pindarove non cedant; ita demum pietatis ardore flagrantes, vt cum quolibet è ſanctiſſimis patribus conferri poſſe videantur. Genus autem carminis quale ſit, etſi antea Gulielmus Canterus oſtendit, qui eos Latinis verſibus eleganter expreſſit: operae tamen pretium erit hic paucis indicare. Primus enim hymnus, alter, & vltimus Anapæſticis monometris conſtant, tametſi non raro tempora vel ſyllabae tantum in his annumerantur. Tertius Anapæſtica dimetra continet catalectica. Quartus Ionium à minore primum verſum habet, reliquos temporibus fere vel certe ſyllabis reſpondentes. In reliquis quinque, Ionicis à minore dimetris eadem ratione vſus eſt, interiectis interdū Anacreōtijs. Ad extremum Clementis Alexandrini hymnus ſatis inſignis quòd erat eiuſdem generis & carminis & in impreſſis codicibus circumferebatur, additus eſt. Noſtrum hunc igitur qualemcunque laborem ingenui adoleſcentes, vt ſoletis, boni conſulite, veſtramque operam ſtudioſe, vt facitis, ad Græcæ linguæ diuitias conferte cum Chriſtianæ pietatis opibus coniungendas. Valete.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ
ὕμνος εἰς Θεόν.

Ὦ πάντων ἐπέκεινα· τί γὰρ θέμις ἄλλο σε μέλπειν;
πῶς λόγος ὑμνήσει σε; σὺ γὰρ λόγῳ οὐδενὶ ῥητός.
πῶς νόος ἀθρήσει σε; σὺ γὰρ νόῳ οὐδενὶ ληπτός.
μοῦνος ἐὼν ἄφραστος· ἐπεὶ τέκες ὅσα λαλεῖται,
μοῦνος ἐὼν ἄγνωστος· ἐπεὶ τέκες ὅσα νοεῖται.
πάντα σὲ καὶ λαλέοντα καὶ οὐ λαλέοντα λιγαίνει:
πάντα σὲ καὶ νοέοντα καὶ οὐ νοέοντα γεραίρει.
ξυνοὶ γάρ τε πόθοι, ξυναὶ δ' ὠδῖνες ἁπάντων
ἀμφὶ σέ· σοὶ δὲ τὰ πάντα προσεύχεται· εἰς σὲ δὲ πάντα
σύνθημα σὸν νοέοντα λαλεῖ σιγώμενον ὕμνον.
σοὶ ἑνὶ πάντα μένει· σοὶ δ' ἀθρόα πάντα θοάζει.
καὶ πάντων τέλος ἐσσὶ, καὶ εἷς, καὶ πάντα, καὶ οὐδὲν·

οὐχ

οὐχ ἓν ἐών, οὐ πάντα. πανώνυμε πῶς σε κα-
λέσω,
τὸν μόνον ἀκλήϊστον; ὑπερνεφέας δὲ καλύπτρας
τίς νόος οὐρανίδης εἰσδύσεται; ἵλαος εἴης
ὦ πάντων ἐπέκεινα· τί γὰρ θέμις ἄλλο σε μέλ-
πειν;

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ·

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Χθιζὸς ἐμοῖς ἀχέεσσι τετρυμένος, οἶος ἀπ' ἄλλων
Ἥμην ἐν σκιερῷ ἄλσεϊ θυμὸν ἔδων.
Καὶ γάρ πως φιλέω τόδε φάρμακον ἐν παθέεσσιν,
Αὐτὸς ἐμῷ θυμῷ προσλαλέειν ἀκέων,
Αὖραι δ' ἐψιθύριζον ἅμ' ὀρνίθεσσιν ἀοιδοῖς,
Καλὸν ἀπ' ἀκρεμόνων κῶμα χαριζόμεναι,
Καὶ μάλα περ θυμῷ κεκαφηότι. οἱ δ' ἀπὸ δένδρων
Στηθομήεις, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι
Τέττιγες λαλαγεῦντες, ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.
Παρ δ' ὕδωρ ψυχρὸν ἐγγὺς ἔκλυζε πόδας
Ἦκα ῥέον δροσεροῖο δι' ἄλσεος. αὐτὰρ ἔγω γε
Τῶς ἐχόμην κρατερῶς ἄλγεος, ὡς ἐχόμην.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζον, ἐπεὶ νόος οὔ τε πυκασθῇ
Ἄλγεσιν, οὐκ ἐθέλει τέρψιος ἀντιάειν.
Αὐτὸς δὲ στροφάλιγξιν ἑλισσομένοιο νόοιο,
Τοίην ἀντιπάλων δῆριν ἔχον ἐπέων,

Τίς γενόμην, τίς δ' εἰμί, τί δ' ἔσσομαι, οὐ σάφα οἶδα.
Οὐδὲ μὲν ὅστις ἐμεῦ πλειότερος σοφίην.
Ἀλλ' ὥς τις νεφέλῃ κεκαλυμμένος ἔνθα, καὶ ἔνθα,
Πλάζομαι οὐδὲν ἔχων, οὐδ' ὄναρ ὧν ποθέω.
Πάντες γὰρ χθαμαλοὶ καὶ ἀλήμονες, οἷσι παχείης
Σαρκὸς ἐπικρέμαται κυανέη νεφέλη.
Κεῖνος δ' ἐστὶν ἐμεῖο σοφώτερος, ὃς πλέον ἄλλων
Ἤπαφεν ἧς κραδίης ψεῦδος ἐπιμολόγων.
Εἰμί. φράζε τί τοῦτο; τὸ μὲν, παρέθρεξεν ἐμεῖο,
Ἄλλο δὲ νῦν τελέθω, ὃς δ' ἔσομ' εἴγ' ἔσομαι.
Ἔμπεδον οὐδὲν, ἔγωγε ῥόος θολεροῦ ποταμοῖο·
Αἰὲν ἐπερχόμενος, ἑστὸς οὐδὲν ἔχων.
Τί πλέ με τοῦδ' ἐρέεις; τί δέ σοι πλέον εἰμὶ, δίδαξον.
Καὶ νῦν τῆδε μένων, δέρκεο μή σε φύγω.
Οὔτε δὶς ὃν τὸ πάροιθε ῥόον ποταμοῖο περήσεις
Ἔμπαλιν, οὔτε βροτὸν ὄψεαι, ὃν τὸ πάρος.
Ἦν πάρος ἐν χειρὶ πατρὸς, ἔπειτά μ' ἐδέξατο μήτηρ,
Ξυνὸν δ' ἀμφοτέρων. ἔνθεν ἔπειτα κρέας
Ἄκριτον, ἄβροτον, αἶσχος ἀειδέον, οὔτε λόγοιο
Οὔτε νόου μετέχον, μητέρα τύμβον ἔχον.
Δισσαφέες ζώοντες ἐπὶ φθορᾷ. λῶ γὰρ ὁδεύω
Ζωὴν, τὴν δ' ὁρόω τῶν ἐτέων δαπάνην,
Ἥ μοι γῆρας ἔχουσιν ὀλοίϊον. εἰ δέ με κεῖθι
Αἰὼν οὐ φθινύθων δέξεται, οἷα φάτις,
Φράζεο μὴ ζωὴ μὲν ἔχῃ μόρον, ἡ δὲ τελευτὴ,
Ζωὴ σοί γε πέλῃ ἔμπαλιν, ἢ δοκέεις.

Οὐδὲν ἔφυν· τί κακοῖσι δαμάζομαι, ὥς τι πεπη-
Τοῦτο γὰρ ἡμείων ἄτρεπτον ἐστὶ μόνον, (γός;
Σύμφυες, ἀσύφηλικτον, ἀγήραον. ἐξότε κόλπων
Μητρὸς ὀλισθήσας πρῶτον ἀφῆκα δάκρυ·
Ὅσσα τίοις, οἷσί τε συναντήσασθαι ἔμελλον
Πήμασι, δακρυχέων πρὶν βιότοιο θιγεῖν.
Χώρην μέν τιν' ἄθηρον ἀκούομεν, ὥς ποτε Κρήτην,
Καί τινα καὶ κρυερῶν ἀλλοτρίην νιφάδων·
Θνητῶν δ' οὔποτέ τις τι δ' ἐπεύξατο, ὡς ἀδάμαστος
Τοῦδε βίου στυγερῶν ἔνθεν ἀπῆλθε μόγων.
Ἀδρανίη, πενίη τε, τόκος, μόρος, ἔχθος, ἀλιτροὶ,
Θῆρες ἁλὸς, γαίης, ἄλγεα, πάντα βίος.
Πήματα μὲν, καὶ πάμπαν ἀτερπέα πολλ' ἐνόησα·
Τῶν δ' ἀγαθῶν, οὐδὲν πάμπαν ἄμοιρον ἄχους,
Ἐξέτι τοῦ, ὅτε μοι πικρὴν ἐπομόρξατο ποινὴν,
Γεῦσίς τ' οὐλομένη, καὶ φθόνος ἀντιπάλου.
Σοὶ μὲν δὴ σὰρξ τοῖα δυσαλθεῖ ἐμμενέοντι
Ἐχθρῷ, καὶ πολέμῳ οὔποτε λυομένῳ
Θηρὶ ψυχρῷ, καὶ σαίνοντι, πυρὶ ψύχοντι τὸ θαῦμα. γρ. πι-
Θαῦμα μέγ', εἴ ποτ' ἔμοιγ' ὕστατον ἐμμενέες. κρᾷ σαί-
Ψυχὴ, σοὶ δ' ἄρ' ἔπειτα λελέξεται ὅσσ' ἐπίοικε,
Τίς; πόθεν; ἢ τί πέλεις; τί δέ σε νεκροφόρον
Θήκατο, καὶ στυγεροῖσι πέδαις ἐνέδησε βίοιο;
Ἐς χθόνια βριθομένην πάντοθε πῶς ἐμίγης;
Πνεῦμα πάχει, σαρξὶν δὲ νόος, καὶ ἄχθει κούφη·
Ταῦτα γὰρ ἀλλήλοις μάρναται ἀντιθέτοις.

Εἰ μὲν δὴ σάρκεσσιν ὁμόσπορος ἐς βίον ἦλθες,
Ὤμοι συζυγίης τηλόθεν οὐλομένης.
Εἰκὼν εἰμὶ θεοῖο, καὶ αἴσχεος υἱὸς ἐτύχθην,
Αἰδέομαι τιμῆς μητέρα μαργοσύνην.
Ῥεῦσις γάρ μ' ἐφύτευσεν, ὁ δ' ἔφθιτο. νῦν βροτὸς, αὖ-
Οὐ βροτὸς, ἀλλὰ κόνις. ἐλπίδες ὑστάτιαι. (θις
Εἰ δὲ σύ γ' οὐρανίη τις, ὅθεν; ποθέοντα δίδαξον.
Εἰ μὲν ἄημα θεοῦ καὶ λάχος ὡς φρονέεις·
Ῥίψον ἀθασθαλίην, καὶ πείθομαι. οὐ γὰρ ἔοικε
Τοῦ καθαροῦ ῥυπαρὴν ἔμμεναι, οὐδ' ὀλίγον.
Οὐδὲ γὰρ ἠελίοιο λάχος σκότος· οὐδὲ πονηροῦ
Πνεύματος αἰγλῆεν ἔκγονον ἐξεφάνη.
Πῶς δ' ὀλοοῦ βιότοιο τινάγμασι τόσσον ἰαίνῃ,
Καίπερ ἐπουρανίῳ πνεύματι κιρναμένη;
Εἰ γὰρ ἴσον ἔχουσα βοηθόον ἐς χθόνα νεύεις,
Αἲ αἲ τῆς ἀκράτου σῆς ὀλοῆς κακίης.
Εἰ δ' οὔ μοι θεόθεν σὺ, τίς ἡ φύσις; ἦ μέγα τάρβος,
Μήποτε μαψιδίῳ κύδεϊ φυσιόω. (τμὴ,
Πλάσμα θεοῦ, παράδεισος, ἐδὲμ, κλέος, ἦπις, ἐφε
Ὄμβρος ὁ κοσμολέτης, ὄμβρος ὁ πυρσοπόλος.
Αὐτὰρ ἔπειτα νόμος, γραπτὸν ἄκος. αὐτὰρ ἔπειτα
Χριστὸς ἐμὴν μορφὴν ἡμετέρῃ κεράσας·
Ὡς κεν ἐμοῖς παθέεσσιν παθὼν θεὸς ἄλκαρ ὀπά
Καί με θεὸν τεύξῃ, ἃ δεῖ τοῦ βροτέου. (ζοι,
Ἀλλ' ἔμπης ἀδάμαστον ἔχω μένος, ἐς δὲ σίδηρον
Αὐτοφόνῳ μανίῃ ἀπόλλυμαι, ὥστε σύες.

Τί-

Τί πλέον ἀγαθὸν βιότοιο; θεοῦ φάος ἀλλ' ἄρα καὶ τοῦ,
Εἴργει με φθονερὴ καὶ στυγερὴ σκοτίη.
Οὐδὲν πλεῖον ἔμοιγε. τί δ' οὐ πλέον ἐστὶ κακοῖσιν;
Αἴθε γὰρ ἶσον ἔχειν, καὶ μάλαπερ μογέων.
Κεῖμ' ὀλιγοδρανέων. τάρβος δέ με θεῖον ἔκαμψε.
Τέτρυμ' ἢ ματίαις φροντίσι καὶ νυχίαις.
Οὗτος ὁ βρισαύχην με καὶ ὕπτιον ὦσεν ὀπίσσω.
Λὰξ ἐπέβη. σὺ δέ μοι δείματα πάντα λέγε.
Τάρταρον ἠερόεντα, πυριφλεγέθοντας ἱμάσθλας,
Δαίμονας, οἳ ψυχῶν πρεάκτορες ἡμετέρων.
Μῦθος ἅπαντα κακοῖσι, τὸ δ' ἐν ποσὶ μεῖνον ἄρι-
Οὐδὲν ἐπιστρέφεται τῆς βασάνου κακίη. (στον.
Λώϊον ἦν ἀλιτροῖσιν ἐς ὕστερον ἔμμεν' ἄπιτα,
Ἢ ἐμὲ νῦν κακίης πήμασιν ἀσχαλάαν.
Ἀλλὰ τί μοι βροτέων, τί δέ μοι τόσον ἄλγε' ἀείδειν;
Ἡμετέρης γενεῆς πᾶσιν ἔπεστιν ἄχος.
Οὔ μοι χθὼν ἀτίνακτος, ἀλλὰ κλονέουσιν ἀῆται.
Ὧραι δ' ἀλλήλαις εἶξαν ἐπεσσυμέναις.
Νὺξ, ἦμαρ κατέπαυσε, τὸ δ' ἤχλυσεν ἠέρα χεῖμα.
Ἀστράσιν ἥλιος, ἡλίῳ δὲ νέφος
Κάλλος ἀπημάλδυνε· παλίζωος δὲ σελήνη·
Αὐτὰρ ὅγ' ἡμιφανὴς, οὐρανὸς ἀστερόεις.
Καὶ σύ ποτ' ἀγγελικοῖσιν ἑωσφόρος ἦσθα χορεῖσι
Βάσκανε, νῦν δ' ἔπεσες αἶσχος ἐπ' οὐρανίων.
Ἵλαθί μοι βασίλεια κεδνὴ τριὰς, οὐδὲ σὺ πάμπαν
Γλώσσας ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων

Πρόσθε τῆς, μετόπισθε παῖς μέγας, αὐτὰρ ἔπειτα
  Πνεῦμα θεοῦ μεγάλου βάλλετ᾽ ἐπεσβολίαις.
Ποῖ σύ τις με φέρουσα κακορραφίης ἔνθε μέριμνα;
  Ἴστασο. πάντα θεοῦ δεύτερα εἶκε λόγῳ.
Οὐδέ με μαψιδίως τεῦξεν θεός. ἔμπαλιν ᾠδῆς
  Ἵσταμαι ἡμετέρης τῆς τ᾽ ὀλιγοφρασίης.
Νῦν ζόφος, αὐτὰρ ἔπειτα λόγος. καὶ πάντα νοήσεις,
  Ἢ θεὸν εἰσορόων, ἢ πυρὶ δαπτόμενος.
Ὥς μοι ταῦτ᾽ ἐπάεισε φίλος νόος, ἄλγος ἔπαυσε.
  Ὀψὲ δ᾽ ἀπὸ σκιεροῦ ἄλσεος οἴκαδ᾽ ἔβην,
Ἄλλοτε μὲν γελόων ἑτερόφρονα, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε,
  Κῆρ ἄχεϊ σμύχων μαρναμένοιο νόου.

ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΟΣ.

Σὰρξ ὀλοή, βελίαο κακόφρονος οἶδμα κελαινόν,
  Σὰρξ ὀλοή, παθέων ῥίζα πολυσχιδέων,
Σὰρξ ὀλοή, κόσμοιο κάτω ῥέοντος ἑταίρη,
  Σὰρξ ὀλοή, ζωῆς ἀντίπαλ᾽ οὐρανίης,
Σὰρξ ἐχθρή, φιλίη τε, γλυκὺς μόθος, ἐσθλὸν ἄπιστον,
  Ἀνδροφόνοιο φυτοῦ πάντοτε γεινομένη,
Βόρβορε, ἰλυόεσσα πέδη, βέρεθρόν τε μολυβδίς,
  Θὴρ ἀδάμαστ᾽, ὕλης ἔκγονε μαρναμένης,
Βρώσμα κακὸν καὶ σῆμα τεῆς καὶ δεσμὸς ἀάσης
  Εἰκόνος οὐρανίης, τὴν λάχομεν θεόθεν,
Οὐ λήξεις κακότητος ἀναιδέος, οὐχ ὑποείξεις

Πνεύ-

Πνεύματι καὶ πολιῇ δύσμορε κακοφραδές;
Ἣν χριστὸς παλάμῃσιν ἑαῖς μορφώσατο μούνῃ,
  Ἡνίκ' ἄκοσμον ὕλης κόσμον ἔθηκε λόγῳ·
Καὶ πύματον θεότητι κεράσατο, ὥς κε σαώσῃ
  Πλάσμα φίλον, ζωῆς κληρονόμον μεγάλης,
Τειρόμενον παθέεσιν ἀμερσινόου βιότοιο·
  Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσατ' ἀπηλεγέος.
Τοὔνεκεν ἄζεό μοι, καὶ ἴσχεο μαργοσυνάων.
  Μὴ δ' ἔτ' ἐμῇ ψυχῇ λύσσαν ἄληκτον ἔχειν.
Μαρτύρομ' ἀθανάτοιο θεοῦ χέρα, καὶ τὸ πέλωρον
  Ἦμαρ, ὃ τὰ θνητῶν ὕστατον εἰς ἓν ἄγει,
Ὥς σε καταιχμάζων, καὶ ἄλγεσι παντοδαποῖσι
  Κάμπτων, καὶ νεκύων θήσομ' ἀκιδνοτέρην,
Εἰ μή μοι στήσειας ἀτασθαλίην τε, ῥόον τε,
  Τῶν καθαρῶν χριστοῦ δραξαμένη θυσάνων.
Ἐλθέ μοι ὦ δακρύων τε καθάρσιε νεόθι πηγή,
  Κἀγρυπνίη μογερὴ σώματος ἠδὲ νόου,
Ὄφρα καταψύξειας ἐμὴν φλόγα, καὶ μυδόωσαν
  Ῥύψειας παθέων σπιλεδὸν ἀργαλέων.
Καὶ γαστὴρ ἀπόπεμπε κόρον, καὶ κείμενον ἔραζε
  Γοῦνα κατεσκλήκοι, καὶ κόνις εἶδαρ ἔοι.
Καὶ τρηχὺς ἀπαλοῖσι περὶ ῥεθέεσσι τετάσθω χ. περὶ
  Σάκκος, ἐμῆς ψυχῆς ἄλκαρ ἰαινομένης. ῥε
Ἐλθὲ κατηφιόωσα χοὸς δμήτειρα μενηδών,
  Αἰὲν ἐπερχομένας μάστιγας ὀσσομένη.
Τοῖα μὲν ἀφραδίης ἐμὰ φάρμακα. σεῖο δὲ χριστὲ

Καὶ ζωὴ καθαρὴ, καὶ βίος ἐκ νεκύων.
Τίς πρόγονον κακίης τε καὶ αἵματος ἡμετέροιο
Δέξατ', ἐπεὶ γεῦσιν μύσατο καὶ ἀπάτην;
Τίς σκολιὸν βασιλῆα γόοις ἐκάθηρε Μανασσῆ;
Τίς Δαυὶδ μεγάλης λύσατο ἀμπλακίης;
Τίς χθαμαλὴν θρηνώοισιν ἰδὼν ἐσάωσε Νινευή;
Τίς δ' ἐπὶ παιδὶ βάλεν δάκρυον ὁπλοτέρῳ;
Τίς χαίρειν καθαροῖσιν ἑκὰς βάλεν ἠδὲ τελώνας;
Τίς πρόβατον ὤμοις αὔθετο πλαζόμενον;
Τίς λεπροὺς ἐκάθηρε; πικρὰς δ' ἀπόεργαθε νούσους,
Σώματι καὶ ψυχαῖς ἐσθλὰ χαριζόμενος;
Σεῖο μάκαρ τάδε δῶρα, βροτῶν φάος ἀλλ' ἐπι-
Οἴδματος ἡμετέρου, καὶ σάλος αἶψα πέσοι (βαίης

ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ καὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπίκλησις.

στα
Φεῦγ' ἀπ' ἐμῆς κραδίης δολομήχανε, φεῦγε τάχι
Φεῦγ' ἀπ' ἐμῶν μελέων, φεῦγ' ἀπ' ἐμοῦ βιότου.
Κλὼψ, ὄφι, πῦρ, βελίη, κακίη, μόρε, χάσμα, δρά-
κων, θήρ.
Νὺξ, λόχε, λύσσα, χάος, βάσκανε, ἀνδροφόνε.
Ὃς καὶ προτογόνοισιν ἐμοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἐνῆκας,
Γεύσας τῆς κακίης ὤλιε καὶ θανάτου. (σης
Χριστὸς ἄναξ κέλεταί σε φυγεῖν ἐς λαῖτμα θαλάσ-
Ἢ κατὰ σκοπέλων, ἢ ἐς συῶν ἀγέλην,

Ὡς

Ως λέγεῶνα πάροιθεν ἀτάσθαλον· ἀλλ᾽ ὑπόδεκε,
Μή σε βάλω σταυρῷ, τῷ ϖαῖ ὑποτρομέει.
Σταυρὸν ἐμοῖς μελέεσσι φέρω· σταυρὸν δὲ πορεύη,
Σταυρὸν δὲ κραδίῃ· σταυρὸς ἐμοὶ τὸ κλέος.
Οὐ λήξεις λοχόων με κακόχολε; οὐκ ἐπὶ κρημνοῦς;
Οὐ σόδομα βλέψεις; οὐκ ἀθέων ἀγέλας;
Οἱ μεγάλην θεότητα διατμήξαντες ἔλυσαν·
Ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐμὴν πολιὴν, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐμὴν κραδίην;
Αἰεί με δυσφερέεσσι νοήμασιν ἐχθρὲ μιαίνεις·
Οὔτε θεὸν τρομέων, οὔτε θυηπολίας.
Οὗτος ὁ τριάδος νόος ἔπλετο ἠχέτα κήρυξ,
Καὶ νοῦ τέρμα βλέπει· βόρβορε μή με θόλου.
Ως καθαρὸς καθαροῖσι συναστήσω τραέεσσιν
Οὐρανίοις, ἀγλαὶ εὖτ᾽ ἀπ᾽ ἐμὴν βιοτήν.
Τὰς δὲ χέρας τανύω, δέξαι δέ με χαῖρε σὺ κόσμε.
Χαῖρε μοχθηροφόρε, φείδεο τῶν μετ᾽ ἐμέ.

ΘΡΗΝΟΣ.

Ωμοι ἐγὼν, ὅτι δή με πρὸς οὐρανὸν ἡ δὲ θεοῖο
Χῶρον ἐπειγόμενον, σῶμα τόδ᾽ ἀμφὶς ἔχει.
Οὐδέ πη ἔκβασίς ἐστι πολυπλανέος βιότοιο,
Καὶ συνεχῆς κακίης, ἥ μ᾽ ἐπέδησε κάτω,
Πάντοθεν ἀπροφάτοισι περικλυπέεσσα μερίμναις
Βοσκομένοις ψυχῆς κάλλεα καὶ χάριτας.
Ἀλλά με λῦσον ἄναξ, λῦσον χθονίων ἀπὸ δεσμῶν,
Καί με χερσαςίην τάξον ἐς οὐρανίην.

ΠΡΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΥ θυμόν.

Θυμὲ, βλέψον ἄνω, χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων,
Μὴ δέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας.
Τυτθὸς μὲν βίος ἐστί. ὁ δ' ὄλβιος, ὡς ἐν ὀνείρῳ
Τέρπεται. ἀλλοίῃ δ' ἄλλος ἔκυρσε τύχῃ.
γ. Μυ- νης ἢ ζω Μοῦνος δ' αὖ ζωῆς καθαρῆς βίος ἔμπεδος αἰεὶ,
Καὶ πολις, ὃν ζώειν ἐστὶν ἀρειότερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙΚΗΡΟΥ ΤΗΣ ἀνθρωπίνης φύσεως.

Κόσμε φίλ', ὦ φίλε πάντα, τί μ' ὡς τροχὸς ἀμφιέ-
Ροιζηδὸν φορέεις αὐτιπερδυόμενον; (λικτος
Μύρμηχ' ὡς ὀλίγον πικρὴν φορὰν ἀγαλόωντα;
Εμπα γε μὴν φορέεις τόσσον ἐόντα, τόσος.
Οἶδα μὲν ὡς θεόθεν σοῦ θεοῦ κλέος. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς,
Χριστοῦ χειρὶ πάγην πλεκτὸς ἀπ' ἀμφοτέρων,
Οὐρανίων, χθονίων τε· τὸ μὲν δέμας, ἔνθεν ἐτύχθη·
Ψυχὴ δ' αὖ, μεγάλου ἐστὶν ἄημα νόου.
Αλλα καὶ ὥς, πολλοῖσιν ἐλαίνομαι ἔνθα καὶ ἔνθα
Πήμασιν, ἐξ ἐμέθεν πήμασι δυσμενέος.
Δελφὶς δ' ὡς ἐπὶ χέρσον ἁλίδρομος, ἤέρι θνήσκω.
Κόσμε, παρήλθεν ἐγὼ· λαὸν ἄζωτον ἄγοις.

ΑΛ-

ΑΛΛΟ.

Ἀλλήλοις μὲν ἐγώ τε καὶ ὁ χρόνος, ὥς τε πελῶα
  Ἢ νέες ἐν πελάγεσσιν αἰπὺ παρερχόμεθα,
Ἑστὸς οὐδὲν ἔχοντες· ὃ δ᾽ ἤμπλακον, οὐ παραθρέξει,
  Ἀλλὰ μένει, ζωῆς τοῦτο μονιμώτατον.
Οὐδ᾽ ὅ,τι δέξομ᾽ ἔχω, ζήσαι πλέον, ἢ ἐλυθῆναι.
  Τάρβος ἐπ᾽ ἀμφοτέροις. ὧδε δὲ φράζεό μοι.
Ζωή μοι πολύμοχθος ἀμαρτάσιν· εἰ δὲ θάνοιμι,
  Αἴ αἴ, τὴν προτέρην οὐδὲν ἄκος παθέων.
Εἰ ζωὴ τόδε σοι τεκμαίρεται, ἧς τόσον ἄχθος,
  Οὐδὲ τὸ λυθῆναι λύσιν ἔχει καμάτων·
Κρημνὸς δ᾽ ἀμφοτέρωθε· τί ῥέξομεν; ἢ τὸ δ᾽ ἄριστον,
  Δέδορκεν πρὸς σὲ μόνον, σήν τ᾽ ἀγανοφροσύνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜΗ
τοῦ αὐτοῦ βίου.

Χριστὲ ἄναξ, τί με σαρκὸς ἐν ἄρκυσι τῇσδ᾽ ἐνέδυσας; γρ. ἐνέδησας
  Τίπτε με τῷδε βίῳ θῆκας ὑπ᾽ αἰπὺ πάλαι;
Πατρὸς μὲν γενόμην θεοειδέος, οὐκ ὀλίγης δὲ
  Μητέρος ἐς δὲ φάος ἤλυθον εὐξαμένης.
Ηὔξατο, καί μ᾽ ἀνέθηκε θεῷ βρέφος, ἀφθορίης δὲ
  Θερμὸν ἔρωτα χέει ὄψις ἐμοὶ νυχίη.
Χριστὸς μὲν δὴ ταῦτα· τὰ δ᾽ ὕστατα, κύματι βεβράσθην.
  Ἀργαλέαις παλάμαις ἤρκεσα, σῶμα λύθην.

Ποι-

Ποιμέσιν οὐ φιλίοισι συνέδραμον, ηὗρον ἄπιστα.
Χηρωθεὶς τεκέων, πήμασι χασσάμενος.
Οὗτος Γρηγορίοιο βίος. τὰ δ' ἔπειτα, μελήσει
Χριστῷ ζωοδότῃ· γράψατε ταῦτα λίθοις.

ΜΕΤΑΝΟΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ παρακλητικόν.

Ἐγγὺς ἀγὼν βιότοιο, κακὸν πλόον ἐξεπέρησα.
Ἤδη καὶ στυγερῆς τίσιν ὁρῶ κακίης.
Τάρταρον ἠερόεντα, πυρὸς φλόγα, νύκτα βαθεῖαν,
Τῶν νῦν κρυπτομένων, αἶσχος ἐλεγχομένων.
Ἀλλὰ μάκαρ ἐλέαιρε, καὶ ὀψέ περ ἐσθλὸν ὀπάζοις
Ζωῆς ἡμετέρης λείψανον εὐμενέων.
Πολλὰ πάθον, καὶ τάρβος ἔχω φρενί· μή με διώκειν
Τῆς σῆς ἤρξατ' ἄναξ αἰνὰ τάλαντα δίκης;
Οἴσω μὲν τὸν ἐμὸν καὐτὸς μόρον ἔνθεν ὀδύσσας
Εἴξας προφρονέως πήμασι θυμοβόροις.
Ὑμῖν δ' ἐσσομένοις ἐπιτέλλομαι, οὐδὲν ὄνειαρ
Τοῦδε βίου. ζωὴ λῦσιν ἔχει βιότου.

ΘΡΗΝΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΣ παθῶν.

Δύσμορος οἷα πάθον; τίς μοι γόος ἄξιος ἔσται;
Τίς πηγὴ δακρύων ἄρκιος; οἷα μέλη;
Οὔτε μόρον παίδων τις ἑῶν ἐκλαύσατο τόσσον,
Η κεδνῶν τοκέων, ἠὲ φίλης ἀλόχου,
Οὐ πάτρην γλυκερὴν μαλερῷ πυρὶ τεφρωθεῖσαν,
Οὐ νούσῳ στυγερῇ ἄψεα τειρόμενα.
Οσσον ἐγὼ ψυχὴν ὀλοφύρομαι αἰνὰ παθοῦσαν.
Φεῦ τάλας, ὀλλυμένης εἰκόνος οὐρανίης.
Ναὶ γὰρ δὴ μεγάλοιο θεοῦ καὶ πλάσμα καὶ εἰκὼν
Ανθρωπος, θεόθεν ἐς θεὸν ἐρχόμενος.
Οστις αἴων δύσας, καὶ πνεύματι σάρκα πεδήσας,
Χειρὸν ἔχει ζωῆς ἵλαον ἡγεμόνα,
Κτῆσιν ἑὴν, γλῶσσάν τε, καὶ οὔατα, καὶ νόον αὐτὸν,
Καὶ σθένος, ἐρχομένῳ πάντα διδοὺς βιότῳ,
Αρπάζων κόσμου πολυχανδέος, ὅσσα κατεῖχεν
Αρπαξ ἀλλοτρίων, ἀντίθεος βρίας·
Ες δὲ ταμεῖα φέρον πολὺ φέρτερα τῶν ἐπὶ γαίης,
Τῶν διακλεπτομένων, ἢ καταλυομένων,
Αὐτὸν ἀθρῆσαι ἄνακτα θεὸν καὶ πνεῦμα γλυκέος,
Σάρκ' ἀποδυσάμενος καὶ πάχος ἀντίτυπον,
Αγγελικοῦ τε χοροῖο λαχεῖν στάσιν αἰγλήεντος
Μεῖζον τῶν μεγάλων ἆθλον ἔχων καμάτων,

Μηκέθ' ὁρῶν σκηνῆς ἐλατρὸν τύπον, αἷς τὸ πάροι·
Μηδὲ νόμου γραπτὴν εἰκόνα λυομένην, (θεν,
Αὐτὴν δ' ἀτρεκίην καθαροῦ νοὸς ὄμματι λεύσσων
Μέλπων τ' ἐκ στομάτων ἦχον ἑορτάσιον.
Τοῦτο τέλος βροτέης ζωῆς πέλει, ἐς τόδ' ἀεὶ ἕλκει
Τῶν χριστοῦ παθέων ἴβεις ἐπιχθονίους.
Ος δούλου μορφὴν αἰὲ δέξατο, καὶ θανάτοιο
Γεύσατο καὶ ζωῆς δεύτερον ἠπίασεν
Ων θεὸς, ἂν ζωῆς ταμίης, αἰῶνος ὕπερθεν,
Εἰκὼν ἀθανάτου πάντοτε πατρὸς ὅλη. (μὲν
Οφρα με δουλοσύνης τε λύσῃ, θανάτοιό τε δεσ-
Κρείσσονα πρὸς ζωὴν ἔμπαλιν ἐρχόμενον.
Αλλ' ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνὰ,
Μύσιν ἔχων ψυχὴν οὐρανίης αἰόδου,
Αλλὰ κάτω βρίθει με χοὸς πάχος· οὐδ' ἐδυνάσθην
Ιλύος ἐξαναδὺς, ἐς φάος ὄμμα βαλεῖν. (πτίον,
Ναὶ βάλον. ἀλλὰ μέσον νέφος ἵσατο ὥστε καλύ-
Σὰρξ ἐπανισταμένη πνεύματι σὺν χθονίῳ.
Πολλὰ μὲν ἐν κραδίῃ μερμηρίματα ἔνθα καὶ ἔνθα
Στρωφᾶται κενεὰ πλαζομένοιο νόου,
Χριστὸν ἑκὰς βάλλοντα, θεὸν λόγον οὐ δέχεται γὰρ
Μίγνυσθαι ψυχῇ νυμφίος ἀλλοτρίῃ. (λέθρου.
Πολλὰ δ' ἐπὶ γλώσσῃ κέχυται λυγρὰ φάρμακ' ὀ-
Γλῶσσα γὰρ αἰθερόπτις ἥμισυ τῆς κακίης,
Θυμὸν ἐργαζομένη γυμνὸν κακόν. ὅς τε μάλιστα
Λάβρος ἐπιζείων, ἐκ νοὸς αἶσα φέρει.

χ. κακὰ φαρ-

Η δὲ·

Ἢ δολερὴν κεύθουσα ἐνὶ στήθεσι νόημα
  Λεῖα δ' ἄρ' ἐξ ἁπαλοῦ φθεγγομένη στόματος.
Εἴθε δὲ καὶ τι θύρετρον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσιν,
  Οὔασί τ' οὐκ ἀγαθῶς πάντοσε πεπταμένοις.
Ὡς τὸ μὲν ἐσθλὸν ὁρᾶν τε, καὶ εἰσαΐοντα δέχεσθαι,
  Κλείεσθαι δὲ κακοῖς ἀμφότερ' αὐτομάτως.
Χειρῶν τ' ἔργον ἄριστον ἐς οὐρανὸν αἰὲν ἀείρειν.
  Ἁγνάς, καὶ παρέχειν οὐρανίοισι νόμοις.
Ὡς δὲ ποδῶν ἰέναι λείην ὁδόν, οὐκ ἐπ' ἀκάνθας,
  Οὐδὲ κατὰ σκοπέλων, καὶ τρίβον οὐχ ὁσίην.
Νῦν δὲ θεὸς μὲν ἔδωκεν ἅπαν μέλος ἐσθλὸν ἐπ'
  Εὕρατο δ' ἡ κακίη ὅπλον ἐμοὶ θανάτου. (ἐσθλοῖς
Τίς νόμος οὗτος ἐμοί; πῶς δέσμιος εἶμ' ἐπὶ γαίης
  Σαρκός; πῶς δ' ἐλαφρῷ πνεύματι σῶμα μίγη;
Οὔθ' ὅλος εἰμὶ νόος, καθαρὴ φύσις, οὔτε χερείων
  Χοῦς ὅλος. ἐκ δ' ἀμφοῖν ἄλλο τι, κἀμφότερον.
Τοὔνεκα καὶ πολέμοιο φέρω κλόνον αἰὲν ἄπαυστον,
  Σαρκὸς καὶ ψυχῆς αὐτικαθεζομένων.
Εἰκὼν εἰμὶ θεοῖο, καὶ ἕλκομαι ἐς κακότητα,
  Κρείσσονι μαρναμένη χείρονος οὐχ ὁσίως.
Ἢ φεύγω κακότητα, καὶ ἵσταμαι οὐκ ἀμογητὶ
  Πολλὰ διαθλήσας χειρὶ σὺν οὐρανίῃ.
Ἐστι γὰρ ἔστιν ἐμοὶ διπλοῦς νόος, ὧν ὁ μὲν ἐσθλός,
  Ἑσπόμενός τε καλῷ· αὐτὰρ ὁ χειρότερος,
Ἑσπόμενός τε κακοῖσιν. ὁ μὲν νόος ἐστὶν ἕτοιμος
  Πείθεσθαι Χριστῷ πρὸς φάος ἐρχόμενος

Ἄλλος

Ἄλλος δ᾽ αὖ σαρκός τε καὶ αἵματος· ἐστὶ δὲ πρόφρων
Δέχνυσθαι βιαίαν πρὸς ζόφον ἑλκόμενος.
Ἤτοι ὁ μὲν χθονίοισιν ἰαίνεται, ὥσπερ ἐπ᾽ ἐσθλοῖς
Τοῖς οὐχ ἱσταμένοις ἀλλὰ παριπταμένοις
Καὶ φιλέει κώμους τε, καὶ ἔχθεα, καὶ κόρον αἰνὸν,
Ἔργων τε σκοτίων αἴσχεα, κερδοσύνας·
Εὐρεῖαν δ᾽ ὁδὸν εἶσιν, ἑῷ δ᾽ ἐπιτέρπετ᾽ ὀλέθρῳ,
Ἀφροσύνης δυσφερῆ ἀχλὺν ἐφεσσάμενος.
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ οὐρανίοισιν ἀγάλλεται οὐ παρεοῦσι,
Τοῖς ἐλπιζομένοις, καὶ θεὸν οἶον ἔχει
Ἐλπωρὴν βιότοιο. τὰ δ᾽ ἐνθάδε καπνὸν ἄτιμον
Ἄλλοθ᾽ ὑπ᾽ ἀλλοίῃ κείμενα "συντυχίῃ.
γρ. συγκυρίῃ. Καὶ φιλέει πενίην τε, καὶ ἄχθεα, καὶ μελεδῶνας
Ἐσθλάς· καὶ στεινὴν εἶσιν ὁδὸν βιότου.
Μαρναμένοισι δὲ τοῖσιν, ἐπίσκοπον ἦλθεν ἄνωθεν
Πνεῦμα θεοῦ μεγάλου, καὶ νοῒ δῶκε χέρα,
Σώματος ἀργαλέοιο λύον κλόνον, ἠδὲ κελαινῶν
Εὐνάζων παθέων οἶδμ᾽ ἐπανιστάμενον.
Ἡ δὲ καὶ ὡς λυσσῆσιν ἔχει μένος, οὐδ᾽ ἀπολήγει
Σὰρξ πολέμου, κλίνει δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα μάχη·
Ἄλλοτε μέν τε νόῳ χοῦς δάμναται, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Σαρκὶ νόος κρατερῇ ἕσπεται οὐκ ἐθέλων.
Ἀλλὰ τὸ μὲν ποθέει, τό γε βέλτερον· ὃ στυγέει δὲ
Ἔρδων, δουλοσύνῃ μύρεται ἀργαλέῃ
Πατρὸς τ᾽ ἀρχεγόνοιο πλάνῃ, καὶ μητρὸς ἀλιτρῇ
Παρφάσιν, ἡμετέρης μητέρα μνημοσύνης.

Καὶ

Καὶ σκολιοῖο δράκοντος ἀτάσθαλον αἱμοβόροιο
Ψεῦδος, ὃς ἀνθρώπων τέρπεται ἀμπλακίαις.
Καὶ ξύλον, ἠδὲ φυτοῖο βροτῶν δηλήμονα καρπὸν,
Γεῦσιν τ' ὀλομένην, καὶ θανάτοιο πύλας.
Γύμνωσιν μελέων τε παναίσχεα, καὶ παραδείσου
Ἠδὲ φυτοῦ ζωῆς ῥῖψιν ἀτιμοτάτην.
Ταῦτα νόος κάμνων ὀλοφύρεται. ἡ δὲ νύ μοι σὰρξ,
Δέρκεται ἐς προγόνους, καὶ φυτὸν ἀνδροφόνον.
Πᾶσάν τε γλυκερὴν ἀσπάζεται αἰὲν ἐδωδὴν
Ἣν ὀλοὸς σαίνων δείκνυσι πικρὸς ὄφις.
Ἦ μὴν καὶ γοάω, καὶ δυσχωλῆσιν ἄνακτα,
Ὃς πάντων κρατέει, καὶ ζυγὰ πᾶσι φέρει,
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ σώματος. ἀμφοτέροισιν
Εὐμενέως δικάσαι, καὶ πόλεμον σκεδάσαι
Κρείσσονι, ἢ θέμις ἐστὶν, ὑποκλίναντα χέρειον·
Τοῦτο γὰρ οὐκ ὀλίγῳ λώϊον ἀμφοτέροις.
Μὴ χρὴ βεβριθομένην ψυχὴν ἐπὶ γαῖαν ὀδεύειν,
Ὥστε μολυβδαίνην ἐς βυθὸν ἑλκομένην.
Πνεύματι δὲ πτερόεντι καὶ εἰκόνι χοῦν ὑποεῖξαι,
Ὡς κηροῖο πυρὶ τηκομένης κακίης.
Τοιάδε λισσόμενος, καὶ φάρμακα σαρκὶ παχείῃ
Πολλὰ φέρω, χαλεπὴν ὄφρα νόσον σκεδάσω,
Καὶ μένος, οἷά τε θηρὸς ἀπιστοτάτοιο κραταιοῖς
Δεσμοῖσιν κατέχω, οἶδμα κακὸν βρομέων.
Γαστέρι κλεῖθρα τίθημι, δυσαλθέϊ θυμὸν αἰνῇ
Δάπτω, καὶ δακρύων ἐκπροχέω λιβάδας.

 Κάμ-

Κάμπτω γούνατ᾽ ἄνακτι τεθρυμμένα, νύκτας ἀΰπνους
Ἕλκω, καὶ ῥυπόω πένθιμον ἔθος ἔχων.
Ἄλλων εἰλαπίναι τε, χορεστασίαι τε, γάμος τε,
Καὶ κῶμοι, χλοερῆς παίγνιά θ᾽ ἡλικίης.
Ἄλλοι δ᾽ αὖτ᾽ ἀλόχοισιν καὶ υἱέεσι γαίωνται,
Καὶ πλούτου κρατεροῦ κύδεϊ λυομένῳ.
Ἄλλοι δ᾽ αὖτ᾽ ἀγοραῖς τε καὶ ἄλσεσιν, ἢ δὲ λοετροῖς
Τέρπονται, καὶ πὶν εἶν ἐν πολίεσσι μέγα.
Εὐφήμοις τε λόγοισι καὶ ἑσπομένων ὀρυμαγδῶν
Πεμπόμενοι, σοβαροί θ᾽ ὑψόθεν ἐκ σανίδων·
Πολλαὶ γὰρ θνητοῖσι πολυχιδέος βιότοιο
Τέρψιες· ἐν δὲ κακοῖς, κέκραται εὐφροσύνη.
Αὐτὰρ ἐγὼ τέθνηκα βίῳ· βαιὸν δ᾽ ἐπὶ γαίης
Ἆθμα φέρω, φεύγω δ᾽ ἄστεα, καὶ μέγαρας,
Θήρεσι καὶ σκοπέλοισιν ὁμιλῶν, οἶος ἀπ᾽ ἄλλων
Ναιετάω λυπρὴν ῥωγάδα καὶ σχέδιον.
Οἶος χιτῶν, ἀπέδιλος, ἀνέστιος, ἐλπίδι μούνῃ
Ζώων· καὶ λώβη πᾶσι πέλω χθονίοις.
Εὐνή μοι στιβάς ἐστι, τὰ ῥήγεα σάκκος ἐρυμνὸς,
Καὶ κόνις ἐν δαπέδῳ δάκρυσι δευομένη.
Πολλοὶ μὲν στενάχουσι σιδηρέοις ὑπὸ δεσμοῖς·
Ἄλλοις δ᾽ αὖ τέφρην πυνθάνομ᾽ εἶδαρ ἔχειν·
Τοὺς δὲ, ποτὸν δακρύοισι μεμιγμένον ἀλγινόεσσιν
Ἄλλους χειμερίαις βαλλομένους νιφάσι,
Νύκτας τεσσαράκοντα, καὶ ἤματα δένδρεσιν ἶσα
Ἑστάμεναι, κραδίῃ γῆς ἀπανισταμένους·

Καὶ

Καὶ θεὸν οἷον ἔχοντας ἐνὶ φρεσίν. ἄλλος ἔδησε
  Κείλεα, καὶ γλώσσῃ θῆκε χαλινὰ φέρειν
Οὐ μὴν πάντα χαλινά· ὕμνοις δ᾽ ἀνέηκε μόνοισιν,
  Ἔμπνοον ὡς κιθάρην πνεύματι κρουομένην.
Καὶ Χριστῷ κεφαλήν τις ἑὴν ἀνέθηκε φυλάσσων,
  Εὐχῆς εὐαγέος εἵνεκ᾽ ἀκερσεκόμην.
Ὄμματα δ᾽ ἄλλος ἔπηξε, καὶ οὔασι θῆκε θύρετρα,
  Μή τι λάθῃ πέμψας κέντρον ἔσω θανάτου.
Τοῖα μὲν ἐξ ἐμέθεν χοὶ φάρμακα δυσμενέοντι·
  Ἤδη καὶ πολιὴ ἄλκαρ ἐμὴν παθέων.
Πολλὰ δ᾽ οὐκ ἐθέλοντα καταιγίδες ἀπερίοπτοι
  Στρωφῶσιν, χαλεποῖς ἄλγεσι τειρόμενον.
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ οὔτε λόγοις ἐπιπείθεται, οὔτε μόγοισι
  Δάμναται, οὔτε χρόνῳ κάμπτεται ὀκρυόεις,
Ἀλλ᾽ αἰεὶ ζωῆς κατεναντίον ὄμμασι τυφλοῖς
  Σπεύδει, καὶ κρημνοὺς ὡς λεχεὼν ποθέει·
Εἰ δέ τι που καὶ βαιὸν ὑποείξειε θεοῖο
  Δείμασιν, ἠὲ πόνοις, ἢ θεόθεν λογίοις·
Ὥστε φυτὸν παλάμῃσι μεθελκόμενον κομέοντος,
  Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν ἐς κακίην.
Ὦ μέλεοι θανάτοιο βροτῶν γένος, ὡς ῥα κακοῖσι
  Δαπτόμενοι, μανίῃ τερπόμεθ᾽ ἡμετέρῃ,
Οὔτε λόγον τίοντες, ὃν ἔνδοθι γινομένοισι
  Θῆκε θεὸς ζωῆς σπέρμα χαριζόμενος·
Οὔτε νόμον τρομέοντες, ὃν ἔν ποτε " λαϊνέῃσι, χ. ἤτοι σέλισι
  Γράμματι ἀτρεκίην Χριστὸς ὑποσκιάων

Πλαξὶν ἄναξ ἐχάραξε· καὶ ὕστατον ἐν κραδίῃσιν
　Ἡμετέραις, αἴγλῃ πνεύματος διαγέως.
Καὶ Χριστοῦ παθέεσσιν ἐναντία μητιόωντες,
　Οἷσίν μ' ἐκ παθέων εἵλκυσεν ἀργαλέων,
Σάρκα λαβών, σταυρῷ τε παγείς, πήξας τε μέγαιραν
　Πλάσματος ἀμπλακίην καὶ βιαίαο κράτος.
Ὄφρα παλιγγενέες τε, καὶ ἐκ τύμβοιο θορόντες
　Χριστῷ σὺν μεγάλῳ κῦδος ἔχωμεν αἴω.
Πολλὰ μὲν δὴ πᾶσιν ἐπιχθονίοισι θεοῖο
　Δῶρα, τὰ καὶ γλώσσης κρείττονα ἡμετέρης.
Καὶ γάρ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων,
　Ἕλκε πρὸς ζωήν, καὶ φίλα μητιόων.
Πάντα γὰρ εὖ μελέοντι νόῳ μερόπεσσι κυβερνᾷ,
　Εἰ καὶ κρυπτὸν ἔῃς βένθος ἔχει σοφίης.
Καὶ πολὺς ἡμετέρης γενεῆς ζόφος· ἡ δὲ θεοῖο
　Ἵσταται ἐν μεσάτῳ, ὃν περόωσ' ὀλίγοι
Ὄμμασιν ὀξυτάτοισι διαυγέες ἐκ βιότοιο,
　Καὶ καθαροὶ καθαρῆς ἁπτόμενοι σοφίης.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Χριστὸς πελώσιον εὖχος ὀπάζων,
　Πρῶτα μὲν εὐξαμένῃ νεόθεν ἐκ κραδίης
Μητέρι δῶρον ἔδωκε, καὶ ἐκ τοκέων ὑπέδεκτο
　Δῶρον· ἐπεὶ "τέκνων φέρτερον οὐδὲν" ἔχον
ἢ τέκ- νον κἔχων Ἐν πᾶσι κτεάτεσσιν. ἔπειτα δὲ θεῖον ἔρωτα
　Φάσμασιν ἐννυχίοις σώφρονος ἧκε βίου.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ἀΐοιτε θεόφρονες, οἱ δὲ βέβηλοι
　Ψυχαί, ὑμετέροις οὔασι θέσθε θύρας,

Παῖς

Παῖς μὲν ἔην ἁπαλὸς, παῖς οὐ μάλα· ἡνίκα δὲ φρὴν
Εσθλῶν ἠδὲ κακῶν εἰκόνας ἐγγράφεται,
Οὔπω μὲν στερεοῖσι νοήμασιν εἶδος ἔχουσα,
Ηθεσι δ' ἀλλοτρίοις πρῶτα χαρασσομένη.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τοκέες νόον ἔγραφον οὔτι κακοῖσι
Χρώμασι, τῆς δ' ἀρετῆς ἐσθλὰ διδασκομένῳ.
Καὶ γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγητοὶ
Εσκον, ἐπ' εὐσεβίῃ θυμὸν ἔχοντες ἕνα,
Ισον ὁμοῦ πολιῇ τε καὶ ἤθεσι κυδαλίμοισιν, γρ. ἐμοῦ
Ανδρομέης ζωῆς ὄλβιοι ἀσθενέες (δρης
Μέζα περιζοχάοντες, ὁ μέν ποτε τηλόθι μάν-
Εστηὼς μεγάλης, ἧς μέγα νῦν κρατέει,
Οὐκ ὄϊς, εἶτ' ὀΐων προφερέστατος· ἐξ ὀΐων δὲ,
Ποιμὴν, νῦν δὲ πατὴρ, καὶ νομέων νομέας.
Οὔτι μὲν ἐς πολύκαρπον ἀλωὴν ὄρθριος ἐλθὼν,
Πουλὺ δ' ἀποκρύψας τοὺς προτέρους καμάτοις.
Η δ' ἱερῶν τοκέων, ἱερὸν φυτὸν, εὐαγέος τε
Ρίζης καὶ πρόρθων μητέρος εὐαγέων.
Οὐδὲν ἀτιμοτέρη προτέρων, αἳ Χριστὸν ἄνακτα
Δέξαντ', ἡ δὲ τάφου λεῦσσαν ἀνεγρόμενον.
Βαιὸν μὲν πνείοντες ἐπὶ χθονὶ σαρκὸς ἀνάγκῃ,
Πλείονα δὲ ζωῆς μοῖραν ἔχοντες ἄνω, (κτος
Τοῖς μὲν ἐγὼν ἁπαλὴν πλάσθην φρένα, καὶ νεόπη-
Οἷα τυρὸς, ταλάρου λάμβανον ἄψα τύπον.
Καί ποτέ μοι κνώσσοντι παρίστατο τοῖος ὄνειρος,
Ελκων ῥηϊδίως ἐς πόθον ἀφθορίης.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

Δοιαί μοι δοκέεσκον ἐν εἵμασιν ἀργυφέοισι
 Στράπτειν παρθενικαὶ πλησίον ἱστάμεναι.
Ἀμφω μὲν καλαὶ, καὶ ὁμήλικες. ἀμφοτέραις δὲ
 Κόσμος ἀκοσμίη, κάλλος ὁ θηλυτέραις.
Οὐ χρυσὸς δειρὴν κατεκόσμεεν, οὐδ' ὑάκινθος,
 Οὐδ' εἶχον σηρῶν νήματα λεπταλέα.
Οὐδὲ λίνου μαλακοῖο περὶ ῥρεθέεσι χιτῶνας,
 Οὐ γραπτοῖς βλεφάροις ὄμμ' ὑπολαμπόμενον.
Οὐδ' ὅσα τεχνήσαντες ἐπ' εἴδεσι θηλυτεράων
 Ἄνδρες ἐμήσαντο φάρμακα μαχλοσύνης.
Οὐ ξανθαὶ πλοκαμῖδες ὑπὲρ νώτοιο χυθεῖσαι
 Παῖζον ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων.
Ζώνη μὲν τῇσίν γε καλὸς ἐσφίγγετο πέπλος;
 Ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἐς πόδας ἑλκόμενος.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καρήατα, ἡ δὲ παρειὰς
 Κρυψάμεναι, κατὰ γῆς ἑστάοτ' ὄμματ' ἔχον.
Αἰδόος ἀμφοτέρῃσιν ἐπέτρεπε καλὸν ἔρευθος,
 Ὅσσον ἐϋνήτων φαίνεθ' ὑπὲκ φαρέων.
Σιγῇ δ' ἀμφοτέρῃσι μεμυκότα χείλεα κεῖτο,
 Οἷόν τε δροσεραῖς ἐν καλύκεσσι ῥόδον.
Τὰς μὲν ἐγὼν ὁρόων, μέγ' ἐγήθεον. ἦ γὰρ ἔφασκον
 Κρείσσονας ἡμερίων ἔμμεναι οὐκ ὀλίγον.
Αἱ δέ με καὶ φιλέεσκον, ἐπεί σφισι θυμὸν ἰάνθην
 Χείλεσιν, ἦα φίλον ὡς ἀγαπαζόμεναι.
Καί μοι εἰρομένῳ τίνες ἢ πόθεν εἰσὶ γυναῖκες,
 Ἡ μὲν ἁγνείαν ἔφη, ἡ δὲ σαοφροσύνην

Αἳ Χριστῷ βασιλῆϊ παρασταδὸν ἑστήκασι,
Κάλλεσιν οὐρανίων τερπόμεν' ἀζυγέων.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο τέκος μῖξον τεὸν ἡμετέρῃσι
Καὶ πραπίδεσσι νόον, καὶ δαΐσιν δαΐδα,
Ὄφρα σε παμφανόωντα δι' αἰθέρος ὑψιφέρουσαι,
Στήσωμεν τριάδος πὰρ σέλας ἀθανάτου.
Ὡς φάμεναι, φορέοντο δι' αἰθέρος· ὄμμα δ' ἐμεῖο
Ἔσπετ' ἀφιπταμέναις· χ' αἱ μὲν, ὄνειρος ἔσαν.
Δηθὰ δ' ἐμὴ κραδίη σεμνοῖς ἰνδάλμασι νυκτὸς
Τέρπετο, καὶ φαεινῆς εἰκόσιν ἀφθορίης.
Ἄρτι μοι ἐς φρένα μῦθος ἀγείρετο, εὖτε νόημα
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν πήγνυται ἀτρεκέως.
Καὶ νόος ἡγεμόνευε πόθου, καὶ κάλλος ἀμυδρὸν
Ὄψιος ἐννυχίης φαίνετ' ἀριπρεπέως.
Ὡς δ' ὅτε καρφαλέην καλάμην σπινθὴρ ἀΐδη-
Ἔνδοθι βοσκόμενος, λάμπεται ἐξαπίνης (λος
Φλὸξ ὀλίγη τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ πυρσὸς ἀέρθη
Ἄσπετος, ὣς καὶ ἐγὼ φάσματι δαιόμενος,
Ὧς χ' ὑπέλαμπον ἔρωτα, σέλας δέ τε πᾶσι φαάνθη
Οὐκέτ' ἐνὶ ψυχῆς βένθεσι κρυπτόμενον.
Πρῶτα μὲν εὐσεβέεσσιν ὁμίλεον, οἵ ῥα γάμοιο
Δεσμὰ φύγον, κόσμου λυόμενοι χθονίου,
Ὡς Χριστῷ πτερόεντες ἅμ' ἕσπωνται βασιλῆϊ,
Ἔνθεν ἀπορνύμενοι κύδεϊ σὺν μεγάλῳ.
Τοὺς μὲν ἐγὼ φιλέων τε καὶ ἀμφιέπων περὶ κῆρι,
Ἐλπίδος ἡγεμόνας εἶχον ἐπουρανίης.

Αὐτὰρ ἔπειτα γαμίοιο βαρὺν ζυγὸν ἐκτὸς ἔθηκα,
Ὑψηλῶν ποθέων μοῖραν ἀειθαλέων.
Καὶ γὰρ δὴ φύσιες μὲν, ὅσαι λάχον οὐρανὸν εὐρὺν,
Ἀζυγέες, παθέων κρείσσονες ἀργαλέων.
Αἰγλήεις πρώτιστα θεὸς μέγας. ὡς δὲ θεοῖο
Λάτρεις ὑψιθρόνου πλησίον ἑσταότες,
Οἳ πρώτην ἀκτῖνα θεοῦ καθαροῖο φέροντες,
Παμφαέες, θνητοῖς φῶτα χαριζόμενοι.
Ὅσσοι δ' ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος εἰς ἓν ἄγερθεν,
Καὶ δυάς εἰσι χοὸς, ἔκγονα μιγναμένου,
Συζυγίην φεύγουσι, καὶ ἐς δέμας εἰσὶν ἑτοῖμοι
Σπείρειν, ἀλλ' ὁ λόγος κρείσσονα μοῖραν ἄγων,
Σαρκὸς νόσφιν ἔθηκε, πλαίου δ' ἀπέεργαθε κόσμου,
Ζωῆς δ' ἀθανάτου θῆκ' ἀδέτοιο πύλας
Ἔνθα μ' ἔπεμπε πόθος μεγαλήτορα, κ' οὐδ' ἐπὶ γαίης
Ἤρειδον χθαμαλῆς ἴχνιον ἀδρανέον.
Ἀλλ' ὥστε γλυκεροῖο γεγευμένος ἠὲ γάλακτος
Ἢ μέλιτος, στυφερῆς κεῖθι χερσασίης,
Οὐκ ἔθελον πικρῆς μοι ἐδητύος ἄσσον ἱκέσθαι,
γρ. ἐνθάδε Θυμοβόρου κακίης ἔνδοθι τικτομένης.
Οὐδέτι μοι θαλίαι τε, καὶ ἃ νεότητι μέμηλεν,
Οὐκ ἔσθος μαλακὸν, οὐδὲ χλιδῶσα κόμη,
Οὐκ αἰσχρῶν ἐπέων ἄχαρις χάρις, οὐδὲ γελῶντες
γρ. δυσμενέα Ἀκρατέες, σαρκὸς βρέσματα δυσμενέος
Ἔσκε φίλα· σκοπιοῖς δὲ καὶ οὔρεα, καὶ κρεμέθοντας
Ἵππους, ἠδὲ κυνῶν θηροφόνων ὅμαδον

Ἄλλοι

Ἀλλοίοισιν παρέηκα. τὰ δ' ὄλβια πάντα τινάξας,
Αὐχέν' ὑπὸ στερεῇ θῆκα σαοφροσύνῃ,
Ἠμ' ἐκόμεν τ' ἐφίλει τε, καὶ ἐς μέγα κῦδος ἄεξεν·
Ἐν δ' ἐπίθει Χριστοῦ χείρεσι περιφρονέως.
Ἀλλὰ πάτερ, παιδός τε λόγος, καὶ πνεῦμα φαεινὸν
Ζωῆς ἡμετέρης ἕρμα κακοσταθέος,
Μή με λίπῃς χείρεσσιν ὑπ' ἀργαλέῃσι δαμῆναι
Δυσμενέος τῆς σῆς ἐλπίδος ἀντιπάλου.
Μηδ' ὡς νῆα μέλαιναν, εὔπλοον, ὀρθὰ θέουσαν,
Ἤδη καὶ λιμένων πλησίον ἱσταμένην,
Λαίφεσι πεπταμένοισιν ἐπαΐξασα θύελλα
Ἀργαλέων ἀνέμων ἐξαπίνης ὀπίσω
Πέμψειεν παλίνορσον ἐπ' εὐρέα νῶτα βίοιο,
Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις,
Μή πού καὶ κρυπτῇσι ποτὶ σπιλάδεσσιν ἐάξῃ.
Τοῖος γὰρ βλοσυροῦ τοῦ φθονεροῖο νόος·
Αἰὲν ἀπεχθαίρει μερόπων γένος, οὐδ' ἀπὸ γαίης
Βούλεται οὐρανίους ἔμμεναι, οὐρανόθεν
Αὐτὸς ἐὼν διὰ μῆνιν ἐπὶ χθόνα τήνδε τιναχθεὶς
Δύσμορος, ὃς πρῶτος κάλλεος εὖχος ἔχεν
Ἱέμενος, μεγάλην τε θεοῦ βασιληΐδα τιμήν,
Ἀντὶ φάους στυγερὴν ἀμφέσατο σκοτίην·
Τούνεκα καὶ σκοτίοισιν ἰαίνεται αἰὲν ἐπ' ἔργοις,
Καὶ ζοφερῆς κακίης ἐνθάδε κάρτος ἔχει.
Διπλοῦς δ' αὖ μορφὴν τ' ἤθεα, σκολιός τε νόημα,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίην ἐρχόμενος παγίδα·

Ἦτοι ὁ μὲν σκότος ἐστὶν ὑπέρτατον· τὴν δέ μιν εὐ-
 Ἄγγελον ἐς φωτὸς ὦκα μεταστρέφεται. (ρης,
Καί ῥ' ἁπαλὸν γελόων, σαίνει φρένας. ἔνθα μάλιστα
 Φράδμονος, ἀντὶ φάους μὴ θανάτῳ πελάσαι.
Τὴν μὲν γὰρ κακότητα φυγεῖν, καὶ χείρονος ἀνδρός.
 Πολλοῖς γὰρ κακίη ἔχθεται ἀμφαδίην.
Αἰνῶ δ' ὃς λαχόωντα, καὶ ὃς ἀΐδηλον ἐλέγχει,
 Πνεύματος ὀξυτάτοις ὄμμασι δερκόμενος.
Ἀλλὰ σάω καὶ γῆρας ἐμὸν πολιόντε κάρηνον,
 Τέρμα φέροις ζωῆς ἵλαος, ὥς με πάρος
Ἐνδυκέως ἀγάπαζες, ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ἄριστον
 Ἦγες, χρηστοτέραις ἐλπίσι πρόσθε φέρων.
Καί μ' ἐκ δυσμενέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων,
 Εὔδιον ἐς λιμένα σῆς βασιλείας ἄγοις.
Ὄφρα σε σὺν φαέεσσιν ἀεὶ ζώοισι γεραίρων,
 Κύδεος οὐρανίου μοῖραν ἔχοιμι ἄναξ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΘΡΗΝΟΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΜΟΓΩΝ, ΚΑΙ

πρὸς Χριστὸν δέησις περὶ λύσεως τοῦ αὐτοῦ βίου.

Γαῖα φίλη, καὶ πόντε, πάτρης πέδον, ἀλλοδαπῆς (τε
Καὶ νεότης, πολιήτε βίου δύσι, καὶ πτερόεντες
Μῦθοι, μόχθοι περισσοὶ, καὶ οὓς τέκε πνεῦμα φαεινὸν,
Καὶ πόλιες, σκόπελοί τε ἐμὸν σκέπας, ὧν διὰ πάν(των
Ἤλυθον, ἰχνεύων Χριστοῦ θεότητι πελάσσαι,
Πῶς μοῦνος τρηχεῖαν ἔβην ὁδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα;
Στρωφῶν ἀργαλέοιο βίου τύπον· οὐδ' ἐδυνάσθην
Οὐδ' ὅσον ἔνποτ' ἐλαφρὸν ἐπὶ χθονὸς ἴχνος ἐρεῖσαι,
Ἀλλ' αἰεί με μόγοισι μόγοι πέμπουσι κακοῖσιν.
Ὦ σοφίη, σὺ δίδαξον ὅθεν τόσον ἄχθος ἔμοιγε.
Πῶς μόγος εὐσεβέεσσι, καὶ οὐ μόγος ὀλλυμένοισιν;
Ἦ ῥά τις ἀμπλακίης ποινὴ τάδε; ἦ ῥα βίοιο
Ἄνθρακες ὡς χρυσοῖο καθαιρομένου χοάνοισιν;
Ἦ ῥά μ' ὁ λυσσώδης καὶ βάσκανος οἷά τιν' Ἰὼβ
Ἐς δῆριν καλέει; σὺ δ' ἀλείφατι σύν με παλαιστὴν
Τρίψας, εὖτε πάροιθε μέγαν Γυμνοῖς πρὸς ἀγῶνα
Ὥς κεν ἀεθλεύσαντι γέρας, καὶ κῦδος ὀπάσης.
Ταῦτα μὲν αὐτὸς ἄναξ οἶδας λόγε. καὶ γὰρ ἄπαντα
Κόσμον ἄγεις, μεγάλοισι λόγοις κρυπτοῖσιν ἐλίσ-
Ων ὀλίγη τις πάμπαν ἐς ἡμέας ἔρχεται αὐγὴ (σων

Πηλὸν

Πηλὸν ἔτ' εἰλυμένους, καὶ ὄμματα νωθεὰ φέροντας.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέκμηκα βίῳ, τυτθὸν δ' ἐπὶ γαίης
Ἄσθμα φέρω, πλῆσιν ἐλαυνόμενος κακότησι,
Δυσμενέων, φιλίων τε, τὸ καὶ περιώσιον ἄλγος.
Τούνεκεν αἰάζω. πίπτω δ' ὑπὸ γούνασι σεῖο.
Δὸς λῦσιν βιότοιο νεκρᾶς σέο. δὸς καμάτοιο
Ἀμπαυσιν, ζωῆς δέ μ' ἐλαφροτέρης ἐπίβησον,
Ἧς χάριν ἄχθεα λόα καὶ κήδεα μυρί' ἀνέτλην
Ἀγγελικοῖς δὲ χορεῖσι φέρων πελάσσας ὁδίτην
Οὐρανίης πυλεῶνος, ὅθι κλέος ἀστράπτοντος
Τριασσοῖς ἐν φαέεσσιν ἑνὸς μεγάλοιο θεοῖο.

ΠΡΟΣ ΕΑΥΤΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΥΣΙΝ καὶ ἀπόκρισιν

Ποῦ δὲ λόγοι πτερόεντες; ἐς ἠέρα. ποῦ νεότητος
Ἄνθος ἐμῆς; διόλωλε. τὸ δὲ κλέος; ᾤχετ' ἄϊστον.
Ποῦ σθένος εὐπαγέων μελέων; κατὰ νοῦσος ἔκαμψε.
Ποῦ κτῆσις καὶ πλοῦτος; ἔχει θεός. ἀλλὰ δ' ἀλιτρῶν
Ἁρπαλέαις παλάμησι πόρε φθόνος. οἱ δὲ τοκῆες,
Ἡ δὲ κασιγνήτων ἱερὴ δυὰς, ἐς τάφον ἦλθον.
Μούνη μοι πάτρη περιλείπετο. ἀλλ' ἄρα καὶ τῇ
χό. ὑπὸ τῶν τέκνων ἐπιζητόμενος — Ὀρσας οἶδμα κελαινὸν ὁ βάσκανος ἤλασε δαίμων
Καὶ νῦν ξεῖνος, ἔρημος, ἐπ' ἀλλοτρίης ἀλάλημαι
Ἕλκων ζωήν τε λυγρὴν, καὶ γῆρας ἀφαυρὸν,
Ἀθρονος, ἀπτολίεθρος, ἄπαις, τεκέεσσι μεμηλὼς,

Ζώων

Ζώων ἤμαρ ἐπ' ἤμαρ ἀεὶ πλανέεσσι πόδεσσι.
Ποῖ ῥίψω τόδε σῶμα; τί μοι τέλος ἀντιβολήσει;
Τίς γῆ; τίς δὲ τάφος με φιλόξενος ἀμφικαλύψει;
Τίς δ' ὄσσοις μινύθουσιν ἐμοῖς ἐπὶ δάκτυλα θήσει;
Ἢ ῥά τις εὐσεβέων Χριστοῦ φίλος; ἢ ῥακάκιστος; (δών.
Ταῦτα μὲν αὖρα φέροι. τυτθῆς φρενὸς ἥδε μελε-
Εἴτε τάφῳ σώσει τις ἐμὸν δέμας, ἄπνοον ἄχθος,
Εἴτε καὶ ἀκτερέϊστον ἕλωρ θήρεσσι γένοιτο,
Θήρεσσιν, ἠὲ κύνεσσιν ἑλώριον, ἢ πετεηνοῖς·
Εἰ δ' ἐθέλεις, πυρίκαυστον ἐς ἠέρα χείρεσι πάσσοις,
Ἠὲ κατὰ σκοπέλων μεγάλων ῥίψειας ἄτυμβον,
Ἢ ποταμοῖσι πύθοιτο, καὶ ὑετίῃσι ῥοῇσιν.
Οὐ γὰρ ἄϊστος ἐγὼ μόνος ἔσσομαι, οὐδ' ἀσυνάκτος.
Ὡς ὄφελον· πολλοῖς τόδε λώϊον. ἀλλ' ἅμα παῖδας
Ὑστάτον ἤμαρ ἄγει περάτων ἄπο νεύμασι θείοις,
Εἴπου καὶ ἀποδίη τις, ὀλωλότα δ' ἄψεα νούσῳ.
Ἐν δὲ τόδ' αἰάζω καὶ δείδια βῆμα θεοῖο,
Καὶ ποταμοὺς πυρόεντας, ἀφεγγέα τ' αἰνὰ βέρεθρα.
Χριστὲ ἄναξ, σὺ δέ μοι πάτρη, σθένος, ὄλβος, ἅπαντα
Σοὶ δ' ἄρ' ἀναψύξαιμι βίον καὶ κήδε' ἀμείψας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΣ ΑΝ-
θρώπου εὐτελείας.

Τίς γενόμην; τίς δ' εἰμί; τί δ' ἔσσομαι; οὐ μὲν δηρόν;
Πῆ δὲ φέρων στήσεις πλάσμα μέγ' ἀθάνατε;
Εἴ τι μέγ'. ὡς μὲν ἔγωγε οἴομαι, οὐδὲν ἐόντες,
Ὀφρὺν μαψιδίως τείνομεν ἡμέεροι·
Εἰ τόδε μοῦνον ἔοιμεν, ὅσον πλεόνεσσι πέφανται,
Ζωῆς δ' ὀλλυμένης, μηδὲν ἔχοιμι πλέον.
Πόρτις μὲν διέλυξεν ἑὸν κευθμῶνα τεκούσης,
Καὶ σκαίρει, γλυκερόν τ' οὖθαρ ἀνακραδάει.
Καὶ τελετὴς ζυγὸν ἦρε καὶ εἴρυσεν ἄχθος ἀπήνης,
Αὐχένα δ' αὐχενίῳ καρτεῖ μίξε μέγαν.
Νεβρὸς δ' αἰολόδερμος, ἐπὴν διὰ γαστρὸς ὀλισθῇ,
Αὐτίκα μητρὸς ἑῆς παρὰ ποσὶ θῆκε πόδα,
Φεύγει δ' ὠμοβόρους τε κύνας, καὶ ἵππον ἐλαφρὸν,
Καὶ λόχμης πυκινῆς κεύθεται ἐν λαγόσιν.
Ἄρκτοι δ', οὐλομένων τε συῶν γένος, ἠδὲ λέοντες,
Τίγρεις τ' ἠνεμόεις, παρδαλίων τε μένος,
Αὐτίκα φρίξεν ἔθειραν ἐπὴν κε σίδηρον ἴδηται,
Φρίξεν, καὶ κρατεροὺς ἄλτ' ἐπὶ θηρολέτας.
Ἄρτι δὲ τ' ἄπτερος ὄρνις, ἐΰπτερος οὐ μὲν δηρὸν
Ἠέρα δινεύει πολλὸν ὕπερθε δόμου.
Ξουθὴ δ' αὖτε μέλισσα λίπε σπέος· οἶκον ἔτευξεν
Ἀντίθετον, γλυκεροῦ πλῆσε γόνοιο δόμον.

Παν

Πάντα δὲ τ' ἔαρός ἐστιν ἑνὸς πόνος, αὐτομάτη δὲ
Πᾶσι τροφὴ, γαίης δαῖτα χαριζομένης.
Οὐ πόντον τέμνουσιν ἀπλωέα, οὐκ ἀρόουσιν,
Οὐ ταμίαι κείνοις, οὐδὲ κυπελλοφόροι.
Καὶ πτερὸν ὄρνιν ἔθρεψε ταχὺν, καὶ ἄγκεα θῆρα,
Βαιὰ πονησαμένοις, φροντὶς ἐπηματίη.
Λὶς δὲ μέγας καὶ θῆρα τὸν ἔκτανεν, ὥσπερ ἄκουσα,
Λάψας, δαιτὸς ἑῆς λείψαν' ἀποσυγέει.
Ἄλλοτε μὲν δαίσαιθ' ἑτερήμερος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Λάψε ποτὸν βειαρῶς, γαστέρι μέτρα φέρων.
Τοσσάτιον κείνοισιν ἀμοχθότερος βίος ἐστὶ,
Πέτρη καὶ κλαδεῶν, οἶκος ἀεὶ σχέδιος.
Ἀρτεμέες, κρατεροὶ, περικαλλέες, ἢν δὲ δαμάσσῃ
Νοῦσος, νηπενθεῖς ἄλκιμον ἆσθμα λίπον.
Οὐ γοεροῖς μελέεσσι περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Μύροντ' οὐδὲ φίλοι κέρσαν ἄπο πλοκάμους.
Εἴπω μείζονα μῦθον ἀταρβέες ἐνθάδ' ὄλοντο,
Κοὐδὲ ὑποτρομέει θὴρ κακὸν, εὖτε θάνῃ,
Ἄθρει καὶ μερόπων δειλὸν γένος, ὥς κε τόδ' εἴπῃς,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν μερόπων οὐδὲν ἀκιδνότερον.
Ῥοιῆς μὲν γόνος εἰμὶ, μόγῳ δέ με γείνατο μήτηρ.
Ἐθρέφθην πολλοῖς, καὶ συνεχέεσι καμάτοις.
Ἀγκὰς ἔχεν μήτηρ με, γλυκὺν πόνον, αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖαν ἐπεξεόμην, ἄλγεσι τειρόμενος.
Ἔνθεν ἔβην τετράκωλος ἐπ' οὔδεος. ἔνθεν ἀέρθην
Ἴθμασιν ἐν τρομεροῖς κλεπτόμενος παλάμαις.

Ἔνθεν

Ἔνθεν νοῦν ὑπέλαμπον αἰαῖ δέος ἴχνεσι φωνῆς,
Ἔνθεν δ' αὖ μύθων δάκρυσ' ὑφ' ἡγεμόσιν.
Εἰκοσέτης συνάγειρα μένος, καὶ πήμασι πολλοῖς
Πρόσθεν ὑπεζωτίασα, ὥστις ἀεθλοφόρος.
Ἀλλὰ μὲν ἔστιν ἔμοιγε τὰ δ' ᾤχετο, τοῖς δὲ μογή-
Εὖ τό δ' ἐμὴ ψυχὴ ἴσθι περῶσα βίον, (σας,
Ὁλκὸν ἀπιστόβατον, ῥόον ἄγριον, οἶδμα θαλάσσης,
Τῇ καὶ τῇ πυκινοῖς πνεύμασι βρασσόμενον.
Πολλὰ μὲν ἀφραδίῃσι τινάσσομαι, ἄλλα δὲ δαί-
Ζωῆς ἡμετέρης ἤγαγεν ἀντίπαλος. (μων
Εἰ γάρ κεν ὅσσα τερπνὰ, καὶ ὁπόσσα λυγρὰ βίοιο
Ἀντιταλαντεύοις μέσσα τάλαντ' ἐρύων,
Πολλῶν κεν βρίθουσα κακῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοιτο
Πλάστιγξ, ἡ δ' ἀγαθῶν, ἔμπαλιν ὕψι θέοι.
Δῆεις, πόντος, ἄρκεα, μόρες, ληΐστορες ἄνδρες
Κτῆσις, δασμογράφοι, πράκτορες, εὐρυβόαι,
Ῥητῆρες, βίβλοι τε, δικασπόλοι, ἀρχὸς, ἀλιτρὲς,
Πάντα τά δ' ἐπὶ βίου παίγνια λευγαλέου.
Δέρκεο, καὶ ὅσα τερπνὰ, κόρος, βάρος, ᾆσμα, Γέλω
Τύμβος ἀεὶ πλήρης μυδαλέων νεκύων, (τες
Ἕδνα, γάμος, γάμος ἄλλος, ἔπλεν ὁ πρόσθεν ὅλη
Μοιχοὶ, μοιχολέται, παῖδες ὕποπτον ἄχος, (ται
Κάλλος, φίλτρον ἄπιστον, ἀτέρβητον κακὸν αἶσχος
Φροντίδες εὐτεκνίης ἄλγεα δυστεκνίης,
Πλοῦτος καὶ πενίη δισσὸν κακὸν, ὕβρις, ἀνίη,
Σφαῖρα νέων παλάμαις αὐταποπεμπομένη.

Ταῦ-

Ταῦτ' οὖν εἰσορόων, φρένα δάπτομαι, εἴ τις ἄριστον
  Οἴεται, ᾧ τὸ κακὸν πλεῖον ἀρειοτέρου.
Οὐ δακρύεις αἴων ὁπόσ' ἄλγεα καὶ προτέροισιν;
  Οὐκ οἶδ' εἰ δακρύσεις, ἢ γελάσεις αἴων.
Ἄμφω καὶ πινυτοῖσιν ἐφήρμοσε ταῦτα πάροιθεν,
  Τῷ μὲν, κλαυθμὸς ἔην ταὐθάδε, τῷ δὲ, γέλως.
Ὡς Τρῶες, καὶ ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες,
  Δήουν ἀλλήλους εἵνεκα πορνιδίου.
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ αἰτωλοὶ μενεχάρμαι,
  Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ, θειξί τε χοιρειδίαις.
Αἰακίδαι μέγ' ἄεισμα, θαῖον γέ μὲν, ὃς μὲν ἐν ἐχθ-
  Μαινομένῃ παλάμῃ, αὐτὰρ ὃ, μαχλοσύνῃ. (ροῖς
Ἀμφιξυωνιάδαο μέγα κλέος· ἀλλὰ δαμάσθη
  Εἵματι σαρκοφάγῳ κεῖνος ὁ παντολέτης.
Κῦροί τε Κροῖσοί τε κακὸν μόρον οὐχ ὑπάλυξαν,
  Οὐδὲ μὲν ἡμέτεροι χθιζὸν αἴακτες ὅσοι.
Καί σε Δρακοντιάδη μόρος ἄσχετε ὤλεσεν οἶνος,
  Ἠὲ κ' Ἀλέξανδρε γαῖαν ἐπῆλθες ὅλην.
Τί πλέον ἐν φθιμένοισιν; ἴη κόνις, ὀστέα μοῦνα,
  Ἥρως Ἀτρείδης, Ἶρος ἀλητοβόρος.
Κωνσταντῖνος ἄναξ· θεράπων ἐμὸς, ὅς τις ἄνολβος,
  Ὅς τις ἐρικτήμων. εἷς πλεόνεσσι τάφος.
Καὶ τὰ μὲν ἐνθάδε, τοῖα. τὰ δ' ἄλλοθι, τίς κεν ἐνίσποι
  Ὁππόσα τοῖς ἀδίκοις ὕστατον ἦμαρ ἄγει;
Πῦρ βρομέον, σκότος αἰνὸν, ἀπόπροθι φωτὸς ἐοῦσι,
  Σκώληξ, ἡμετέρης μνῆσις ἀεὶ κακίης.

Λώϊον, εἰ βιότοιο πύλας κακὲ μὴ σὺ πέρησας.
    Εἰ δ᾽ ἐπέρησας, ὅλος θήρεσιν ἶσα λύθης.
Η ὅτι κἀνθάδ᾽ ἔχεις τόσσ᾽ ἄλγεα, καὶ μετόπισθεν
    Ποινὴ χειροτέρη τῶν, ὅσα ἐνθάδ᾽ ἔχεις.
Ποῦ μοι πρωτογόνοιο μέγα κλέος; ὤλετ᾽ ἐδωδῇ.
    Οὐ Σολομῶν πινυτός; ἀλλὰ γυναιξὶ δάμη.
Ποῦ δὲ δυωδεκάδος συναρίθμιος ἦν, ὅτ᾽ Ἰούδας
    Κέρδεος ἀντ᾽ ὀλίγου ἀμφεχύθη σκοτίην;
Χριστὲ ἄναξ λίτομαί σε κακῶν ἄκος αὐτίκ᾽ ὀπάζοις,
    Ενθεν αἰαστήσας σῷ θεράποντι μάκαρ.
Εν μόνον ἀνθρώποισι καλὸν καὶ ἔμπεδόν ἐστιν,
    Ελπίδες οὐράνιαι, τῆς ὀλίγον τι πνέω.
Τῶν δ᾽ ἄλλων ἀγαθῶν πουλὺς κόρος. ὅσσ᾽ ἐπὶ γαίης
    Σύρετ᾽; ἐφημερίοις πάντα λιπεῖν ποθέω.
Πάτρην, ἀλλοδαπήν τε, θρόνους, καὶ ἀπόθρονον εὖχος,
    Εγγύθεν, ἀλλοτρίους, δυσσεβέας, κακίους,
Αμφαδίους, λοχόωντας, ἀβάσκανον ὄμμα φέροντας,
    Αὐτοφόνῳ κακίῃ ἔνδοθι τηκομένους.
Αλλοις τερπνὰ βίοιο· ἐγὼ δὲ περίφρον ὑπαλύξω.
    Οἴ μοι, τῆς δὲ βίου πήμασι μακροτέρου.
Μέχρι τίνος κόποισι παρέξομαι; ὡς ἅπαν ἐσθλὸν
    Ζωῆς ἡμετέρης, δίσκομός ἐστι χάρις,
Δέξασθαι, ῥῖψαί τε μεριζόμενον ἦμαρ ἐπ᾽ ἦμαρ.
    Βαιὸν λαιμὸς ἔχει, τ᾽ ἄλλα δὲ πάντ᾽ ἀμέρη.
Χεῖμα πάλιν, θέρος αὖθις, ἀμοιβαδὸν εἶαρ, ὀπώρη,
    Ηματα, καὶ νύκτες, φάσματα δισσὰ βίου.

Οὐ-

Οὐρανὸς, αἶα, θάλασσα, νεώτερον οὐδὲν ἔμοιγε.
Οὐθ' ὅσα πηκτὰ πέλει, οὐθ' ἃ περιτρέπεται.
Τῶν κόρος· ἄλλον ἔμοιγε βίον καὶ κόσμον ὀπάζοις·
Τὸν μογέων, περίφερον πήματα πάντα φέρω.
Αἰθαλόν, εὖτέ με μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησας,
Εὐθὺς ἐμοὶ σκοτίῃ δάκρυον ἀρχομένῳ.
Τίς βίος; ἐκ τύμβοιο θορὼν, ἐπὶ τύμβον ὁδεύω.
Ἐκ δὲ τάφοιο, πυρὶ θάψομ' ἀπηλεγέως.
Αὐτὸ δ' ὅσον πνείω, ποταμοῦ ῥόος ὠκὰ θέοντος,
Αἰὲν ἀπερχομένου, ἐρχομένου τ' ὄπιθεν,
Ἑστὼς οὐδὲν ἔχοντος· ὅλον κόνις ὄμματ' ἐμεῖο
Βάλλησ', ὥς κε θεοῦ τῆλε πέσω φαέων.
Τοίχους δ' ἀμφαφόων, καὶ ἀλώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ζωῆς τῆς μεγάλης ἐκτὸς ἔχοιμι πόδα.
Τολμήσω τινὰ μῦθον ἐτήτυμον, ὥς ῥα θεοῖο
Παίγνιόν ἐστι βροτὸς, τῶν ἕν, ὅσα πολίων,
Ἀλλοπρόσωπον ὕπερθεν, ὃ χεὶρ κάμμεν. τὴν δ' ἄρ' ἀείρ
Ἄμμιγ', ἐξαπίνης ἐξεφάνην ἕτερος. (θῃ
Τοῖος ἅπας μερόπων δειλῶν βίος, οἷσι μέμηλεν
Ἐλπὶς ὀνειραίη. ταῦτ' ἔχετ' εἰς ὀλίγον.
Αὐτὰρ ἐγὼ Χριστοῖο δεδραγμένος, ὕποτε λήξω
Δεσμῶν τοῦδε βίου λυόμενος χθονίου.
Καὶ γὰρ διπλόος εἰμί. τὸ μὲν δέμας ἔνθεν ἐτύχθη,
Τοὔνεκα καὶ νεύει πρὸς χθόνα τὴν ἰδίην.
Ψυχὴ δ' ἐστὶν ἄημα θεοῦ, καὶ κρείσσονα μοίρην
Αἰὲν ἄγαν ποθέει τῶν ὑπερουρανίων.

Ὡς πηγῆς ῥόος ἐστὶν ἐπίδρομος, αἰθόμενον δὲ
  Πῦρ ὁδὸν οἶδε μίαν ἄτροπον, ἄλλοτ' ἄνω,
Ὡς μέγας ἐστὶ βροτὸς, καὶ ἄγγελος· ἢν ἀπάϊξας,
  Ὥσπερ ὄφις σκύλου γήραος ἔνθεν ἴοι.
Ὦ πάλλεσθ' ἱερῆες. ἐγὼ θάνον. ὦ καὶ ἀλιτροὶ
  Γείτονες, οὐκέτι με ῥέζετε, ὡς τὸ πάρος.
Αὐτοῖς μὲν μέγαν οἶκον ἀεὶ ζώοντος ἄνακτος
  Φράσσετε, αὐτὰρ ἐγὼ πάντα λιπὼν, ἓν ἔχω,
Σταυρὸν ἐμῆς ζωῆς φαεινὸν ξύλον. ἢν δ' ἄρ' ἀερθῶ
  Ἔνθεν, καὶ θνέων ἄψομ' ἐπουρανίων,
Τοῖς φθόνος οὐ πελάει, κρυπτὸν κακὸν, εἰ θέμις εἰπεῖν,
  Πλεῖνα καὶ φθονερῶν ἄφθονος εὔξομ' ὕπερ.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ.

Φεῦγ' ἀπὸ τὰς γραμμῆς ὦ βάρβαρε, μή με διόχλει
  Φεῦγε πονηρὸς ἅπας, Χριστὸς ἐμοὶ γράφεται.
Μή με φύγῃ τὸ νόημα συνηγμένον. ἔῤῥετε πάντες,
  Οὓς μὴ Χριστὸς ἄγει τῆλ' ἀπὸ τῶν χθονίων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΘΕΟΝ πόθου.

Μῆτερ ἐμὴ, τί μ' ἔτικτες, ἐπεὶ πολύμοχθον ἔτικτες;
  Τίπτε με τῷδε βίῳ δῶκας ἀκανθοφόρῳ,
Εἰ μὲν δὴ σὺ πέρησας ἀκηδέα ὥς τις ἄσαρκος,

Θαῦ-

Θαῦμα μέγ᾽· εἰδ᾽ ἐδάμης, οὐ φιλέουσα τέκες.
Ἄλλῳ μὲν τ᾽ ἄλλος τις ἀνὴρ βιότοιο κέλευθον
Τέμνει χθονόεις, αὐτὰρ ὁ ποντοπόρεις.
Θηρολέτης ἄλλος τις, ὁ δ᾽ ἐγχεῖ χεῖρα κορύσσων·
Καί τις ἀοιδοσύνης ἴδρις, ὁ δ᾽ ἀθλοφόρεις.
Αὐτὰρ ἐμοί, θεός ἐστι λάχος· καὶ ἄλγεα πολλὰ,
Καὶ νούσῳ συγερῇ τῇ δ᾽ ὀλιγοδρανέειν.
Δάπτε με, δάπτε μ᾽ ἀλιξὲ περὶς χρόνον, αὐτίκα γάρ
Λείψω σοὶ χαλεποῖς πήμασι γηθόσυνος. (σε
Μῆτερ ἐμὴ, τί μ᾽ ἔτικτες, ἐπεὶ θεὸν οὔτε νοῆσαι
Οὔτε φράσαι δύναμαι τόσον, ὅσον ποθέω;
Βαιὴ μέν τις ἔμοι γε νόου περιέλαμψεν ὀπωπαὶς
Ἰσοφαοῦς τριάδος λάμψις ἐπουρανίης.
Τὸ πλεῖον δ᾽ ὑπάλυξεν, ἔχω δ᾽ ἄχος, ὡς στεροπήτης
Πρίν με φάους κορέσαι, ὦκα παριπταμένη.
Εἰ δέ σε κεῖθεν ἕλοιμι φίλη τριὰς, οὐκέτι μητρὸς
Μέμψομ᾽ ἐμῆς λαγόσιν. εἰς ἀγαθὸν γενόμην.
Ἀλλὰ σάω με, σάω με θεοῦ λόγε. ἐκ δέ με πικρῆς
Ἰλύος ἐξερύσας, ἐς βίον ἄλλον ἄγοις.
Ἔνθα νόος καθαρός σε φαάντατον ἀμφιχορεύει,
Μηκέθ᾽ ὑπὸ σκιερῆς κρυπτόμενος νεφέλης

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΟΔΩΝ.

Τίς, πόθεν ἐς βίον ἦλθον; ἔπειτ᾽ δέ με γαῖα καθέξει, Γρά. κόνιος.
Τίς πάλιν ἐκ κόνεως ἔσσομ᾽ ἀϊστάμενος;

Πῆ δὲ φέρον σῆσαί με θεὸς μέγας; ἦ ῥα σαώσῃ

Ενθεν ἀνασήσας εὔδιον ἐς λιμένα;

Πολλαὶ μὲν βιότοιο πολυτλήτοιο κέλευθοι.

Αλλη δ' ἀλλοίοις πήμασι συμφέρεται.

Κ' οὐδὲν ἐν αἰθερόπεσσι καλὸν, κακότητος ἄμικτον.

Εἴθε δὲ μὴ τὰ λυγρὰ πλείονα μοῖραν ἔχειν.

γρ. ὄλβος μὲ γδάσ- σ. ὁ θῶκος δ' ὄφρις — Ο πλοῦτος μὲν ἄπιστος, ὁ δὲ θρόνος, ὄφρις ὀνείρων.

Αρχεθεν δὲ μόγος, ἡ πενίη δὲ πέδη.

Κάλλος δ' ἀστεροπῆς, τυτθὴ χάρις· ἡ νεότης δὲ,

Βεάσμα χρόνου· πολιὴ, λυπρὰ δύσις βιότου.

γρ. ἀέρος κλέ- — Οἱ δὲ λόγοι, πτερόεντες, ἀὴρ, κλέος· ἄμμα παλαιοῖς

Εὐζεύγνυται. ῥώμη, καὶ συὸς ἀγροτέρου.

Υβριστής δὲ κόρος· δεσμὸς, γάμος· εὐτεκνίη δὲ

Φροντὶς ἀναγκαίη· δυστεκνίη δὲ, νόσος.

Αἱ δ' ἀγοραὶ, κακίης μελεδήματα· ἠρεμίη δὲ

Αδρανίη. τέχναι, τῶν χαμαὶ ἐρχομένων.

Στεῖνη δ' ἀλλοτρίη μάζα. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν,

Μόχθος. πονηρότερον τὸ πλέον εἰν ἀΐδῃ.

Η πάτρη δὲ βέρεθρον ἐόν." ξείνη δέ τ' ὄνειδος,

γρ. ξείνη — Πάντα μόγος θνητοῖς. ταῖς τάδε πάντα γόως,

Χνοῦς, σκιὰ, φάσμα, δρόσος, πνοιὴ, πτερὸν, ἀτμὶς, ὄνειρος,

Οἶδμα, ῥόος, νηὸς ἴχνιον, αὔρα, κόνις,

Κύκλος ἀεὶ δίνητος, ὁμοίια πάντα κυλίνδων,

Εστὼς, τροχάων, λυόμενος, πάγιος.

Ωραις, ἤμασι, νυξὶ, πόνοις, θανάτοισιν, αἰτίαις,

Τερπωλῇσι, νόσοις, πτώμασιν, εὐδρομίαις.

Καὶ

Καὶ τόδε σῆς γενέτερ σοφίης λόγε, ἀστατέοντα
  Πάντα πέλειν, στασίμων ὥς κεν ἔχοιμεν ἔρων.
Πάντα νόου πτερύγεσσιν ἐπέδραμον, ὅσσα παλαιὰ,
  Ὅσσα νέα. θνητῶν δ' οὐδὲν ἀκιδνότερον.
Ἓν μόνον ἀνθρώποισι καλὸν, καὶ ἔμπεδόν ἐστιν,
  Ἔνθεν ἀφορμᾶσθαι, σταυρὸν ἀειρομένους,
Δάκρυά τε στοναχαί τε, νόος θείοισι μεμηλὼς,
  Ἐλπὶς, καὶ τριάδος λάμψις ἐπουρανίης
Μιγνυμένης καθαροῖσι, χοὸς λύσις ἀφραδέοντος.
  Εἰκόνος ἀφθορίη, τὴν λάχομεν θεόθεν·
Ζώειν τ' ἀλλότριον ζωῆς βίον· αὐτὶ δὲ κόσμου
  Κόσμον ἀμειβομένους, ἄχθεα πάντα φέρειν. γρ. πα- ρερχομέ- νους.

ΘΡΗΝΟΙ.

Αἲ αἲ τῶν παθέων. τί πάθ' ἤλιτον; ἦ ἄρα μοῦνος
  Σῶν καθαρῶν θυέων ἅπτομαι οὐχ ὁσίως;
Ἤ με πυροῖς παθέεσσι καθάρσιε, ἢ τύφον ἄλλων
  Ἴσχεις, ἢ με φέρεις γυμνὸν ἐπ' ἀντιπάλῳ.
Ταῦτα μὲν αὐτὸς ἄναξ νωμᾷς λόγε. αὐτὰρ ἔγωγε
  Βαιὸν ὑπὲρ γαίης ἆσθμα φέρω πύματον.
Δάκρυα πάντ' ἐκένωσα, γόος δέ μοι ἔργον ἐτύχθη·
  Μέχρι τίνος παλάμαις κείμεθ' ἐν ἀσεβέων;
Ἀλλὰ μάκαρ στῆσόν με. καὶ εἰ κακὸν, ἀλλ' ἱερῆα,
  Μή τις ὀλισθήσῃ πήμασιν ἡμετέροις.

Ὤλεσε εὖχος ἔμοί γε, καὶ ἄλγεα σαρκὸς ὄλοιτο
Οἴχετ' ἀνασασίη, λῆγε δ' ἀμπλακίη.
Αἲ αἲ δάκρυά μοι καταλείβεται, ἔνδοθεν ἦτορ
Παχνοῦται. δίπλην νοῦσον ἐπίσχες ἄναξ.
Νοῦσον ἐπίσχες ἄναξ. διολώλαμεν. ἦ ἄρα μούνῳ
Οἶκτος ἀπεκλείσθη σῷ λάτρι Γρηγορίῳ;
Ἢ σῆσον κακότητα καὶ ἵλαθι σῷ θεράποντι
Ἢ τὸ δίδου, θυμῷ τλήμονι πάντα φέρειν.

ΕΙΣ ΕΥΓΕΝΗ ΔΥΣΤΡΟΠΟΝ.

Αἵματος ἐξ ἀγαθοῦ τις, ἅπαν κακόν. ἀνδρὶ γένος μὲν
Οὐ τὸ ἐπατέρων, τ' ἄλλα δὲ θαυμασίων,
Περίφερε τοῖς προγόνοις. καὶ ὃς μάλα ἡδὺ γελάσας
Εἶπε λόγον μνήμης ἄξιον, ὡς τὸ γένος
Ἐστὶν ὄνειδος ἔμοί γε. γένος δὲ σύ. τοῦτο φύλασσε,
Ὡς μὴ τῆς ἀρετῆς ἄλλο τι πρόσθεν ἄγοις.
Εἴ σου τις τὸ δυσειδὲς ἐκερτόμησεν, ἢ τὸ δυσῶδες,
Εἶπες ἂν ὡς ὁ πατὴρ ἦν καλὸς, ἢ μυρίπνοος;
Εἰ δέ σε τις ὡς δειλὸν ἐπέσκωπτεν, καὶ ἄνανδρον,
Ὡς πρόγονοι πολλὰς εἷλον ὀλυμπιάδας;
Οὕτως εἴ σε κακόν τις ἐλέγχει καὶ ἀνόητον,
Μή μοι τοὺς πατέρας, μηδὲ τὰ νεκρὰ λέγε.
Χρυσόδετον κιθάρην τις ἔχων, ἔκρεξε κάκιστον·
Ἄλλος ἀπ' εἰκαίης, δ' ἐγένες ἧκε μέλος.
Τίς τούτων ὦ λῷστε ἀμείνων σοι κιθαριστής;

Ὃς σώζει τεχνικοῖς κρούμασιν ἁρμονίας.
Ἀλλὰ σὺ χρυσῶν μὲν πατέρων ἔφυς, ὥς σε λέγουσιν,
Αὐτὸς δ' οὐκ ἀγαθός· εἶτα μέγα φρονέεις;
Τοῦτο λαμπρόν σοι γένος ἐστὶν, οἱ προπάλαιοι
Νεκροὶ, καὶ μύθων πλάσματα, καὶ γραΐδες;
Παίζεις· πρὸς σὲ δ' ἔξω γε βλέπω μόνον, εἰ δίκαιός τις
Ἢ κακός. ἡ δ' ἀρχὴ, πηλὸς ἅπαντες ἴσος.
Δέρματα πάντες ὅμοια· φυσώμεθα δ' οἱ μετέωροι,
Πλοῦτος, καὶ δόξῃ, καὶ πατρίσι μεγάλαις.
Ὥστε τί μοι τὰ πέλωρα, πατὴρ, γένος; οὔτε με μῦθοι
Τέρπουσ', οὔτε τάφοι. ἀλλ' ἀγαθὲ πρὸς σὲ βλέπω. ἴσ. ἀλλ' ἀγαθ' ἐς σὲ
Εἷς χοῦς πάντες. ἑνὸς πλάστου γένος. ἡ δὲ τυραννὶς
Εἰς δύο τὰ θνητῶν ἔσχισεν, οὐχὶ φύσις.
Δοῦλος ἐμοὶ πᾶς σκαιός· ἐλεύθερος, ὅστις ἄριστος.
Εἰ δὲ σὺ τῦφον ἔχεις, τοῦτο τί πρὸς τὸ γένος;
Ἡμιόνοις τί πατήρ; πόθ' ὁ κάνθων ἐστὶν ἔνδοξος;
Οὐδέν. τίς δὲ τ' ὄνοις δόξα παρ' ἡμιόνων;
Οἱ δ' αἰετοὶ, τίκτουσι, καὶ οὐ ῥίπτουσι νεοσσούς.
Ὥστε τί μοι πατέρας, σ' αὐτὸν ἀφεὶς, σὺ λέγεις;
Κρεῖσσον ἄριστον ἐόντα κακὸν γένος, ἠὲ κάκιστον
Ἔμμεναι ἐκ γενέτλης. καὶ ῥόδον ἐκ τρηχέος
Ἔβλαστε φυτοῖο, ῥόδον μὲν, εἰ δ' ἀπὸ γαίης
Ἦλθες ἄκανθ' ἁπαλῆς, τοῦ πυρὸς ἄξιος εἶ.
Πῶς σὺ κάκιστος ἐὼν, τόσον φρονέεις προγόνοισιν;
Ὡς κάνθων μυλικὸς, ἵππιον ὕψος ἔχων.

Εἰς

Ηλυθες αὖθις ἔμοιγε δολόπλοκε, ὡς ἐνοήθης,
Βένθος ἐμῆς κραδίης ἔνδοθι βοσκόμενος.
Καὶ πολλοῖς κρατεροῖς τε πράγμασι τοῦδε βίοιο
Εἰκόνα τὴν ἱερὴν γνὺξ βαλέειν ποθέων
Σαρξὶν ἐρισθενέεσιν ἐνήλαο, καί μ' ἐδάϊξας
Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ῥεύματι δεσμὰ λύσας·
Τὰ ξηρὴν ἐδίηνε θεὸς φύσιν, ὡς ἐκέρασε
Τῇ ψυχρῇ λιαρὴν κοσμογόνῳ σοφίῃ.
γρ. φυλάσσοι Ὡς κεν ἰσοστασίης δέμας ἄρτιον ἄμμι "φυλάσσῃ
Τὴν δὲ διχοστασίην καὶ βιότοιο φύγω.
Ηλυθες ἀνδροφόνοισι νοήμασιν. ἐς δ' ἐμὲ τλῆμον
Σῆς δνοφερῆς κακίης ἰὸν ἔχευσας ὅλον.
Οὐχ ἅλις ἦεν ἔμοιγε βαρύστονα γήραος ἕλκειν
Αλγεα, καὶ σκοπέλων ἄχθεα ξινακείων;
Αλλὰ μὲν καὶ στυγερὴ κατεδάσατο δάπτεια νοῦσος
Τηκεδανὴ μελέων, εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος;
Τοῖσιν ἐπαγάζω, καὶ στείνομαι, ὡς ὅτε τις λὶς
Αλκιμος ἐμπλεχθεὶς ἄρκυσι θηροφόνων.
Οὐ μύθων ποθέω σκιρτήματα, οὐκ ἐρατεινὴν
Πᾶσιν ὁμιλικίην, οὔτε μὲν εὐθαλίην.
Οὐκ ἀγορὰς πολίων, οὐκ ἄλσεα, οὐδὲ λοετρά,
Οὐδ' ὅσα τοῦ δολεροῦ ἄνθεα τοῦδε βίου.
Ταῦτα γὰρ οὐδὲ πάροιθεν ἐμοὶ φίλα, ἐξότε Χριστὸν
Αγκασάμην, χθονίων τῆλ' ἀπανισάμενος.

Αἰά-

Αἰάζω δ' ὅτι με Χριστοῦ μεγάλοιο λέλοιπεν
  Ὄμμα ζωοφόρον. ὢ μῆνον εἴποτ' ἔλω, — γρ. ὧ διὰ φροντίδος ἦν εἴποτε ἦν
Ὅς με καὶ ἐν σπλάγχνοισιν ἁγνῆς κύδηνε τεκούσης,
  Καὶ πόντου κρυεροῦ ῥύσατο καὶ παθέων.
Αἰάζω λαοῖο θεόφρονος ἡνία ῥίψας,
  Οὐ μὴν ἀπορρίψας, οὔτι δὲ χερσὶ φέρων.
Ὃς πρόσθεν μύθοισιν ἀγάλλετο ἡμετέροισιν
  Ἡνίκ' ἀπὸ γλώσσης τερπνὸν ἔλαμπε σέλας.
Νῦν γε μὲν ὡς λιπόμαστος ἐν ἀγκαλίδεσσι τεκού-
  Νηπίαχος θηλὴν ἔσπασεν αὐαλέην (σης
Χείλεσι διψαλέοισι πόθον δ' ἐψύσατο μήτηρ.
  Ὣς ἄρ' ἐμῆς γλώσσης λαὸς ἀποκρέμαται,
Ἰκμάδων πηγῆς πολλοῖς τὸ πάροιθε ῥεούσης,
  Ἧς νῦν οὐδ' ὀλίγην ἰκμάδα οὖατ' ἔχει.
Ἄλλοι μὲν προχέουσι γλυκὺν ῥόον, οἱ δ' ἀΐοντες
  Ἄχνυντ'. οὐ γὰρ ἑοῦ πατρὸς ἔχουσι λόγον.
Ποῦ μοι παννυχίαι μελέων στάσις; οἷς ἀπέδιλον
  Τοῖσδε πόδας βεβαὼς ἔμπνοος, ὥς τε λίθος,
Ἢ μοῦνος Χριστῷ ξυνούμενος, ἢ σὺν ὁμίλῳ
  Τέρψιν ἔχων ἱερῶν ἀντιθέτων μελέων. (ρειθε
Ποῦ καμπτῶν γονάτων γλυκερὸς πόνος, ὃν προπά-
  Δάκρυα θερμὰ χέων, νοῦν σκοτίῳ συνάγων; — γρ. συνάγων ἐν νυκτὶ τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς ἔξω περιπλανήσεως
Πῆ δὲ πενιχρόκομοι παλάμαι περὶ νοῦσον ἔπεσαι;
  Πῆ τάξις μελέων οἴχεται ἀδρανέων;
Οὐκέτι μὲν θυέεσσιν ἁγνοῖς ἐπὶ χεῖρας ἀείρω
  Τοῖς μεγάλοις Χριστοῦ μιγνύμενος πάθεσιν.

Οὐκέ-

Οὐκέτι δ' ἀθλοφόροισι φίλην ἴσημι χορείην,
  Εὐφήμοισι λόγοις τίμιον αἷμα σέβων.
Εὖρος δ' ἀμφὶ βίβλοισιν ἐμαῖς, μῦθοι δ' ἀτέλεστοι,
  Οἷς τις ἀνὴρ δώσει τέρμα, φίλα φρονέων.
Πάντ' ἔθανε ζώοντι, βίος δέ μοι ἐστὶν ἀφαυρὸς,
  Νηὸς ἀκιδνότερος, τὴν λίπον ἁρμονίαι.
Ἀλλ' ἔμπης, εἴ καί με βαρίσονε δαῖμον ἐλαύνεις,
  Οὔποτέ σοι κάμψω γούνατ' ἐμῆς κραδίης·
Ἀλλ' ἄζωτος, ἄκαμπτος, ἐμὴν ἐς μητέρα γαῖαν
  Δύσομ'. ἔχοι σκώληξ τὴν ὄφεως δαπάνην.
Τύπτε δορὴν, ψυχὴ δ' ἄρ' ἀνούτατος. εἰκόνα θείην
  Τηρήσω Χριστῷ, τὴν λάχον ἀνδροφόνε.
Καὶ γὰρ πειράζε πέδησας Ἰὼβ μέγαν, ἀλλ' ἐδαμά-
  Ὡς μιν ἀεθλοθέτης ἐστεφάνωσε μέγας, (σθης.
Καὶ θῆκεν περίβωτον ἐῷ κηρύγματι νίκην,
  Πάντα δ' ἔδωκεν ἔχειν διπλᾶ, τά οἱ κεδάσας.
Τοῖος ἐνηείης Χριστοῦ νόμος, ἀλλά μ' ἄνωχθι
  Ὀψέ περ ἀρτεμέειν, σὸς λόγος ἐστὶν ἄκος.
Λάζαρος ἐν νεκύεσσιν ἐγὼ νέος, ἀλλὰ βόησον,
  Ἔγρεο, καὶ ζήτω σοῖσι λόγοισι νέκυς.
Λυσιμελὴς νέος εἰμὶ ὁ λέκτριος, ἀλλὰ βόησον;
  Πήγνυσο, καὶ κλίνην βήσομαι ὕψι φέρων.
Σῶν κλέπτων θυσάνων παλάμαις ἄκος, ἀλλὰ ῥέε-
  Αἵματος ἴσχε τάχος σαρξὶ μυριομόχθοις. (θρον
Σοὶ δ' ὑποκάμπτομ' ἔγωγε, τεὸν λάχος, ὡς Χανα-
  Γυρὸν ἔχουσα δέμας, ἀλλ' ἀνάειρέ μ' ἄναξ. (ναία

Πόν-

Πόντος ἄνω, σοὶ δ' ὕπνος ἔπι γλυκύς. ἀλλὰ τάχιστα
    Ἔγρεο, καὶ στήτω σοῖσι λόγοισι σάλος.
Ἐστι μὲν ἄλγος ἔμοι γε, καὶ ἄψεα νοῦσος ἔχουσα·
    Οὐ γὰρ δὴ βροτέων πάμπαν ἀμοιρέομεν.
Οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος, ἐπεὶ θεὸς ὧδε κελεύει
    Μή τιν' ὕπερθε φέρειν ὀφρὺν ἐπουρανίου.
Πάντας δ' ἐς μεγάλοιο θεοῦ λεύσσοντας ἀρωγὴν,
    Χρεῖοι κέντρον ἔχειν πλεῖον ἐπ' εὐσεβίῃ.
Ἀλλ' ἔμπης, οὐ τόσον ὀδύρομαι εἵνεκα νούσου,
    Νοῦσος γὰρ νοεροῖς καί τινα ῥύψιν ἔχει,
Ἧς πάντες χατέουσι, καὶ ὃς μάλα καρτερός ἐστι·
    Δεσμὸς γὰρ θνητοῖς καί τι μέλαν φορέει.
Ὀσσάπιον χθαμαλῶν περικήδομαι ἄλγεα πάσχων
    Μή τις ὀλισθήσῃ πήμασιν ἡμετέροις.
Πάντες μὲν μερόπων κρατερόφρονες, οἵ ῥα θεοῖο
    Δέχνυντ' ἀσπασίως πᾶσαν ἐπιστασίην
Τερπνῶν τε, λυπρῶν τε, λόγοι δ' ἐπὶ πᾶσιν ἴσασιν.
    Εἰ καὶ κρυπτὸν ἑῆς βένθος ἔχει σοφίης.
Πολλοὶ δ' εὐσεβέεσσιν ἐπιθρώσκουσιν ἀκιδνοῖς,
    Ὡς θεολατρίης οὐδὲν ἔχουσι γέρας.
Ἦ καὶ πάμπαν ἄτιμον ἐνὶ στήθεσσι νόημα
    Ἴσαντ' αὐτομάτην πᾶν τόδε πῆξιν ἔχειν.
Οὐδὲ θεὸν μεδέοντα βροτήσια πάντα κυβερνᾶν
    Οὐδὲ γὰρ αὖ πίους οἴακας ἄμμι φέρειν.
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄλαλκε τεῷ θεράποντι μέγιστε
    Μὴ δ' ἐπὶ λωβητὸν τέρμα βάλῃς βιότου.

Σὸς

Σὸς λάτεις εἶμι ἔγω γε, τεοῖς δ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλω
Δώροις καὶ κεφαλαῖς τῶν ὑποκλινομένων,
Καὶ νούσων καλέουσιν ἀρηγόνα. Ἵλαθι Χριστέ.
Εἰ δέ τ' ἀποκρύπτεις, δὸς σθένος ἀθλοφόρον.
Μήτε με πάμπαν ἄτιμον ἔχοις λόγε, μήδ' ἐπίμοχθον,
Μήτ' ἀχάλινον ἄγοις, μήτε δυσπαθέα.
Κέντρῳ νύσσε μάκαρ, μὴ δούρατι, μήτε με κούφως,
Μὴ δ' ὑπερ αχθομένην νῆα θάλασσα φέροι,
Καὶ κόρος ὑβρίζοι, καὶ ἄλγεα νυκτὶ καλύπτει.
Ἀντιταλαντεύοις τίσιν ἀπημοσύνῃ.
Ἔχες ἀγλωσσρέοντά μ', ὑπερμενέον τ' ἐγέαιρε,
Ὡς ἔτ' ἐνηέης καιρὸς ἀριστοδίκε.
Ἄζομ' ἐμὴν πολιὴν τε, καὶ ἄψεα ἀυτοδάικτα,
Καὶ θυσίας μογέων πήμασι, καὶ θεόθεν.
Ἀλλὰ τί μοι τὰ περισσὰ νόμοις θεότητι πίθεσθαι;
Τῇ με Χριστὲ φέροις σὺν λάξιν, ὡς ἐθέλεις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ
ἐπικήδεια, εἴτε ἐπιτάφια.

Σῶμα δίχα ψυχῆς ζώειν πάρος, ἢ ἐμὲ σεῖο,
Βασίλιε Χριστοῦ λάτρι φίλ' ᾠόμην.
Ἀλλ' ἔτλην, καὶ ἔμεινα. τί μέλλομεν; οὔ μ' αἰαείρας,
Θήσεις ἐς μακάρων σήν τε χορεσσασίην;
Μή με λίπῃς μὴ (τύμβον ἐπόμνυμι) οὔποτε σεῖο
Λήσομαι, οὐδ' ἐθέλων. Γρηγορείοιο λόγος.

Ηνίκα

Ἡνίκα Βασιλείοιο θεόφρονος ἥρπασε πνεῦμα
  Ἡ τριὰς, ἀσπασίως ἔνθεν ἐπειγομένου,
Πᾶσα μὲν οὐρανίη στρατιὴ γήθησεν "ἰόντι, γρ. ἰόντος
  Πᾶσα δὲ καππαδοκῶν ἐστονάχησε πόλις,
Οὐκ οἶον, κόσμος δὲ μέγ' ἴαχεν, ὤλετο κήρυξ
  Ὤλετο εἰρήνης δεσμὸς ἀριπρεπέος.
Κόσμος ὅλος μύθοισιν ὑπ' ἀντιπάλοισιν ἀεικῶς
  Σείεται, ὁ τριάδος κλῆρος ὁμοθρονέος.
Αἳ αἳ Βασιλείου δὲ μεμυκότα χείλεα σιγῇ.
  Ἔγρεο, καὶ στῆσον σοῖσι λόγοισι σάλον
Σαῖς τε θυηπολίῃσι· σὺ γὰρ μόνος ἶσον ἔφηνας
  Καὶ βίοτον μύθῳ, καὶ βιοτῆτι λόγον.
Εἷς θεὸς ὑψιμέδων, ἕνα δ' ἄξιον ἀρχιερῆα
  Ἡμετέρη γενεὴ εἶδέ σε Βασίλειε,
Ἀγγελον ἀτρεκίης ἐριήχεα, ὄμμα φαεινὸν
  Χριστιανοῖς, ψυχῆς κάλλεσι λαμπόμενον.
Πόντου καππαδοκῶν τε μέγα κλέος, εἰσέτι καὶ νῦν
  Λίσσομ' ὑπὲρ κόσμου ἵστασο δῶρ' ἀνάγων.
Ἐνθάδε Βασιλείοιο Βασίλειον ἀρχιερῆα
  Θέντο με καισαρέες, Γρηγορίοιο φίλον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλησα, θεὸς δέ οἱ ὄλβια δοίη
  Ἄλλα τε, καὶ ζωῆς ὡς τάχος ἀντιάσαι
Ἡμετέρης. τί δ' ὄνειαρ ἐπὶ χθονὶ δηθυνόντα
  Τήκεσθ' οὐρανίης μνωόμενον φιλίης;
Τυτθὸν ἔτι πνείεσκες ἐπὶ χθονὶ, πάντα δὲ Χριστῷ
  Δῶκας ἄγων, ψυχὴν, σῶμα, λόγον, παλάμας,

Βασ-

Βασίλειε Χριστοῖο μέγα κλέος, ἕρμ' ἱερήων,
　Ερμα πολυχρίστου νῦν πλέον ἀτρεκίης.
Ω λόγοι, ὦ ξυνὸς φιλίης δόμος, ὦ φίλ' ἀθῆναι
　Ω θείου βιότου τηλόθι συνθεσίαι,
Ιστε τόδ' ὡς Βασίλειος ἐς οὐρανὸν, ὡς ποθέεσκε,
　Γρηγόριος δ' ἐπὶ γῆς, χείλεσι δεσμὰ φέρων
Καισαρέων μέγ' ἄεισμα φαάντατε ὦ Βασίλειε,
　Βροντὴ σεῖο λόγος, ἀστεροπὴ δὲ βίος.
Αλλὰ καὶ ὣς, ἕδρην ἱερὴν λίπες· ἤθελεν οὕτω
　Χριστὸς, ὅπως μίξῃ σ' ὡς τάχος οὐρανίοις.
Βένθεα πάντ' ἐδάης τὰ πνεύματος, ὅσσα τ' ἔασι
　Τῆς χθονίης σοφίης, ἔμπνοον ἱρὸν ἔης,
Οκταετῆ λαοῖο θεόφρονος ἡνία τείνας.
　Τοῦτο μόνον τῶν σῶν ὦ Βασίλει' ὀλίγον.
Χαίροις ὦ Βασίλειε, καὶ εἰ λίπες ἡμέας, ἔμπης
　Γρηγορίου τόδε σοι γράμμ' ἐπιτύμβιον,
Μῦθος ὅδ' ὃν φιλέεσκες· ἔχεις γέρας ὦ Βασίλειε
　Τῆς φιλίης, καὶ σοὶ δῶρον ἀπευκτότατον.
Γρηγόριος Βασίλειε τεῇ κονίῃ ἀνέθηκα
　Τῶν ἐπιγραμματίων τήνδε δυωδεκάδα

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΩΔΗ.

Δὸς τὸν ἄφθιτον μονάρχην,
Δὸς ἀνυμνεῖν, δὸς ἀείδειν
Τὸν ἄνακτα, τὸν δεσπότην,
Δι' ὃν ὕμνος, δι' ὃν αἶνος,
Δι' ὃν ἀγγέλων χορεῖαι,
Δι' ὃν αἰῶνες ἄπαυστοι,
Δι' ὃν ἥλιος περιλάμπει,
Δι' ὃν ὁ δρόμος σελήνης,
Δι' ὃν ἄστρων μέγα κλέος,
Δι' ὃν ἄνθρωπος ὁ σεμνὸς
Ελαχεν νοεῖν τὸ θεῖον,
Λογικὸν ζῶον ὑπάρχων.
Σὺ γὰρ ἔκτισας τὰ πάντα,
Παρέχων τάξιν ἑκάστῳ,
Συνέχων τε τῇ προνοίᾳ.
Λόγον εἶπας, παρῆν ἔργον.
Ο λόγος σοῦ, θεὸς υἱὸς,
Ομοούσιος γάρ ἐστιν,
Ομότιμος τῷ τεκόντι.
Ος ἐφήρμοσεν τὰ πάντα,
Ινα πάντων βασιλεύσῃ.
Περιλαμβάνον δὲ πάντα
Αγιον πνεῦμα τὸ θεῖον,
Προνοούμενον φυλάσσῃ.
Τριάδα ζῶσαν ἐρῶ σε,

Ενα καὶ μόνον μονάρχην,
Φύσιν ἄτρεπτον, ἄναρχον,
Φύσιν οὐσίας ἀφράστου
Σοφίας νοῦ ἀνέφικτον,
Κράτος οὐρανῶν ἄπαυστον,
Ατερ ἀρχῆς, ἀπέραντον,
Ακατασκόπητον αὐγὴν,
Εφορῶσαν δὲ τὰ πάντα,
Βάθος οὐδὲν ἀγνοοῦσαν
Απὸ γῆς μέχρις ἀβύσσου.
Πάτερ ἵλεως γενοῦ μοι,
Διὰ παντὸς θεραπεύειν
Τὸ σέβασμα τοῦτο δός μοι,
Τὰ δ' ἁμαρτήματα ῥύψον,
Τὸ συνειδὸς ἐκκαθαίρων,
Απὸ πάσης κακονοίας.
Ινα δοξάσω τὸ θεῖον,
Οσίας χεῖρας ἐπαίρων.
Ινα Χριστὸν εὐλογήσω,
Γόνυ κάμπτων, ἱκετεύσω,
Τότε προσλαβεῖν με δοῦλον,
Οταν ἔλθῃς βασιλεύσων.
Πάτερ ἵλεως γενοῦ μοι,
Ελεον καὶ χάριν εὕρω,
Οτι δόξα καὶ χάρις σοι,
Αχρις αἰῶνος ἀμίξου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΥΜΝΟΣ
ἑσπερινός.

Σὲ καὶ νῦν εὐλογοῦμεν
Χριστέ μου, λόγε θεοῦ,
Φῶς ἐκ φωτὸς ἀνάρχου,
Τρίτου φωτὸς εἰς μίαν
Δόξαν ἀθροιζομένου.
Ος ἔλυσας τὸ σκότος,
Ος ὑπέστησας τὸ φῶς
Ιν' ἐν φωτὶ κτίσῃς τὰ πάντα,
Καὶ τὴν ἄστατον ὕλην
Στήσῃς, μορφῶν εἰς κόσμον
Καὶ τὴν νῦν εὐκοσμίαν,
Ος νοῦν ἐφώτισας ἀνθρώπου
Λόγῳ τε καὶ σοφίᾳ
Λαμπρότητος τῆς ἄνω,
Καὶ κάτω θεὶς εἰκόνα,
Ινα φωτὶ βλέπῃ τὸ φῶς
Καὶ γένηται φῶς ὅλον.
Σὺ φωστῆρσιν οὐρανοὺς
Κατήυγασας ποικίλοις.
Σὺ νύκτα καὶ ἡμέραν
Αλλήλαις εἴκειν ἠπίως
Εταξας, νόμον τιμῶν
Αδελφότητος καὶ φιλίας,

Καὶ τῇ μὲν ἔπαυσας κόπους
Τῆς πολυμόχθου σαρκὸς,
Τῇ δ' ἤγειρας εἰς ἔργα
Καὶ πράξεις τάς σοι φίλας.
Ἀτελής.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΩΔΗ.

Ἡ πολλὰ πολλὰ γίνεται
Μακρῷ χρόνῳ βροτοῖς
Τλητὸν δ' ἅπαν ὅκεν φέρῃ
Βίον στρέφων θεός.
Ἐγὼ γὰρ αἰεὶ μὲν ἔχον ἐν
Ξένῃ πόλει πάθας,
Λόγῳ πεπίνῃ σύμμαχον
Γλῶσσαν φέρον ἐμὴν,
Ἄλλους λέγοντας αἰνέσω.
Πολλοὶ λέγουσι δὲ
Ξένοι φίλοι τε πίστεως
Ἐμοὶ σεβασμίας.
Οὐδὲν γὰρ οὕτως οὔποτε
Ὅλην ἔσωσε γλῶ-
Ὡς πειθόμαθος παῤῥησία.
Θεοῦ βοωμένα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί σοι θέλεις γενέσθαι;
Ψυχὴν ἐμὴν ἐρωτῶ.
Τί σοι μέγ' ἢ τί μικρὸν
Τῶν τιμίων βροτοῖσιν;
Ζήτει μόνον τι λαμπρὸν,
Καὶ δώσομέν προθύμως.
Θέλεις τὰ Γύγεώ σοι
Τοῦ Λυδίου γενέσθαι;
Καὶ δακτύλῳ τυραννεῖν,
Τὴν σφενδόνην ἑλίσσων;
Κρύπτουσαν, εἰ κρύπτοιτο,
Φαίνουσαν, εἰ φαίνοιτο;
Θέλεις τὰ Μίδεώ σοι
Τοῦ πλουσίως θανόντος;
Ὦ χρυσὸν ἦν τὰ πάντα
Χρυσοῦ φέροντα λιμὸν,
Εὐχῆς δίκην ἀμέψου.
Θέλεις λίθους διαυγεῖς;
Πλάτη τε γῆς λιπώσης,
Καὶ ποιμνίων ἀριθμοὺς,
Βοῶν τε καὶ καμήλων;
Οὐ ταῦτα δώσομέν σοι.
Λαβεῖν γὰρ οὐδὲ λῷον,
Ἀλλ' οὔτ' ἐμοί γ' ἄνυστον.
Ἔρριψα γὰρ μερίμνας,

Ἀφ' οὗ θεοῖς προσῆλθον.
Θέλεις θρόνους τε κ' ἀρχὰς,
Καιροῦ φρύαγμα πίπτον;
Ἵν' αὔθειον καθεσθῇς
Κάτω βλέπων ταπεινὸν,
Ἄλλου τραχηλιῶντος,
Ὃς ἦν παραστάτης σοι,
Τυχὸν δὲ καὶ κακῶν τις.
Θέλεις γάμῳ δεθῆναι
Βλακεύμασιν ἀνάγνοις,
Καιροῖς δὲ συστραφῆναι;
Θέλεις νόσον γλυκεῖαν,
Εὐτεκνίας μέριμναν;
Εὐτεκνίαν δ' αὖ εἴπω
Δυστεκνίαν, τί φήσεις;
Θέλεις λόγοις βοᾶσθαι,
Καὶ συλλέγειν θέατρα;
Ποθεῖς νόμους πιπράσκειν
Οὐκ ἐνδίκοις παλαισμοῖς;
Φέρειν τε καὶ φέρεσθαι
Πρὸ βημάτων ἀθέσμων;
Αἰχμὴν θέλεις τινάσσειν,
Πνέων Ἀρήϊόν τι;
Καὶ στέμματ' ἐξ ἀγώνων,
Θηροκτόνον τε καρπὸς;
Ποθεῖς κρότους ἐν ἄστει;

Καὶ

Καὶ χάλκεος τυποῦσθαι;
Σκιὰν θέλεις ἀνήερον,
Μεταῤῥέουσαν αὔραν;
Ῥοῖζον βέλους ἀΐχνου;
Ψόφον χερὸς κροτούσης;
Τί γὰρ μέγ' εὖ φρονοῦσι
Τῶν σήμερον μὲν ὄντων,
Ἐς αὔριον δ' ἀπόντων,
Ὧν καὶ κακοῦ μέτεστιν,
Ὧν οὐ συνέρχεταί τι
Ἐντεῦθεν ἐξιοῦσι;
Τί οὖν; (ἐπεὶ τάδ' ἔχει)
Τί σοι θέλεις γενέσθαι;
Θέλεις θεὸς γενέσθαι,
Θεὸς θεοῦ μεγίστου
Παραστάτης φαεινὸς,
Σὺν ἀγγέλοις χορεύων;
Ἴθι πρόβαινε, ταρσοὺς
Ὀξυτέρου μενοινῆς
Κυκλουμένη πρὸς ὕψος.
Ἐγὼ πτερὸν καθαίρω,
Ἐγὼ λόγοις ἐπαίρω,
Ὡς εὖ πτερόν τιν' ὄρνιν
Ἐς αἰθέρα προπέμψω.
Σὺ δ' εἰπέ μοι κάκιστον
Ὦ σάρκιον δυσῶδες,

Ἐπεὶ συνεζύγην σοι
Ἡ δεσπότης μαγείρῳ,
Τί σοι θέλεις γενέσθαι;
Πρὸς τὸ πνοιὴν κρατεῖσθαι;
Οὐ γὰρ πλέον χρεωστῶ,
Κἂν πολλ᾽ ἔχῃ βιάζῃ.
Θήσεις τράπεζαν εὔπνουν
Μύρον τε καὶ μάγειρον;
Σοφίσμασιν τελειοῖς;
Καὶ βαρβίτων χορὸν τε
Κροτήματ᾽ οὐκ ἄνοιστα;
Ἁβρῶν κλάσεις τε παίδων
Κινουμένων ἀνάνδρως,
Καὶ παρθένων λυγισμοὺς
Γυμνουμένων ἀθέσμως;
Ἃ τοῖς πότοις τυποῦσιν
Ὅσοι φιλοῦσιν ὕβριν,
Τὸν μαινόλην ἐπίμως
Ὑποφλέγοντες οἶνον.
Ταῦτ᾽ εἰ θέλεις παρ᾽ ἡμῶν,
Ἔχοις μὲν, ἀγχόνην δέ·
Τοιαῦτα τοῖς ἀπλήστοις
Ἐγὼ φίλοις πορίζω.
Οἶκός σε πετρινός τις
Αὐτώροφος καλύπτοι,
Ἢ μικρὸν ἔργον ὥρας,

Εἰ δεῖ

Εἰ δεῖ τι καὶ πονῆσαι.
Τὸ δ' ἔδεθος; ἢ καμήλων
Τρίχες (νόμῳ δικαίων)
Ἢ καὶ δέρος, παλαιᾶς
Γυμνώσεως κάλυμμα.
Στιβὰς μὲν ἡ τυχοῦσα
Πόα, κλάδοι τε θάμνων,
Ἄπλωμα πορφυροῦν τι,
Καὶ συμπόταις ἀταρβές.
Τράπεζα δ' αὐτόθεν σοι
Γλυκὺ πνέουσ' αἰειάθω,
Ἁ γῆ φίλη δίδωσιν
Ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν.
Ἐπεὶ δ' ἐθήκαμέν σε,
Καὶ θρέψομεν προθύμως.
Θέλεις φαγεῖν; ἔχ' ἄρτον,
Ἔχ' ἄλφιτ' εἰ παρείη.
Ἅλες δέ σοι τὸ πέμμα,
Θυμός θ' ὃν οὐ μιξεῦμεν,
Ἀπραγμάτευτον ὄψον.
Ἔνδεια δ' ἄλλο μεῖζον.
Θέλεις πιεῖν; βρύει σοι
Ὕδωρ, κρατὴρ ἀείρους.
Ποτὸν μέθης ἄποιον,
Ἀκλήματον γάνυσμα.
Ζητεῖς δὲ καὶ ξυφᾶν τι;

Μηδ' ὀξύνης φθονείσθω.
Αλλ' οὐ τάδ' ἀρκέσει σοι,
Τετρημένῳ ποθεῖς δὲ
Πίθῳ κακῶς ἐπαντλεῖν
Τὰς ἡδονὰς ἀπλήθως;
Αλλον πόει πειστήν.
Εμοὶ γὰρ οὐ σχολή σε
Θάλπειν σύνοικον ἐχθρὸν,
Ιν' ὡς ὄφις κρυμωθεὶς,
Θέρμῃ δ' ἔπειτ' ἀλυωθεὶς,
Εγκόλπιός με τρώσῃς.
Θήσεις δόμους ἀμέτρους
Χρυσορόφους, γραφῆς τε
Καὶ ψηφίδος σοφισμοὺς,
Κινουμένων σχεδόν τι;
Πλακός τε λάμψιν ἁβρᾶς
Αντίχροον, πολύχροιαν;
Θήσεις περιρρέουσαν
Εσθῆτα τῶν ἀθίκτων·
Εν δακτύλοις τε πλοῦτον,
Γελώμενόν τε κάλλος
Τοῖς σωφρονεῖν μαθοῦσιν,
Εμοὶ δὲ καὶ μάλιστα.
Ω κάλλος ἓν τὸ εἴσω.
Τοῖς μὲν κάτω δὴ ταῦτα
Υμῖν λέγω βροτοῖσιν,

Οἱ ζῆτε

Οἳ ζητεῖ τὸ πρὸς ὥραν,
Μηδὲν πλέον βλέποντες.
Τοῖς δ᾽ εὐγλυῶς βιοῦσιν,
Επαξίως τε μοίρας
Τῆς ἐκ θεοῦ δοθείσης
Τῷ πηλίνῳ πάχει μου
Σκόπει πένητος ὄγκον,
Οἵαν σοφὴν χορηγῶ.
Δίζηθέ μοι φλογώδη
Ρομφαίας ὦ θεόφρον.
Θείων γλυοῦ γεωργὸς
Φυτῶν, λόγων θαλλόντων,
Ων μ᾽ ἐστέρησεν ἐχθρὸς
Δι᾽ ἡδονῆς συλήσας.
Ξύλῳ πάλιν προσελθὼ
Ζωῆς ἀεὶ μνηέσης.
Ηδ᾽ ἐστιν, ὡς αἰεῦφρον,
Γνῶσις θεοῦ μεγίστου,
Φάους ἑνὸς σιλαμποῦς
Πρὸς ὃν τὰ πάντα τείνει.
Οὕτω μὲν αὐτὸς αὐτῷ
Πᾶς τις σοφὸς λαλήσει.
Ος δ᾽ οὐ θέλει λαλῆσαι,
Μάτην βίον παρῆλθεν.
Εἴπερ μάτην παρῆλθε,
Μὴ σὺν κακῷ μεγίστῳ.

ΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Κυρίλλου πατριάρχου Αλεξανδρείας, περὶ ζώων ἰδιότητος καὶ φυτῶν, διὰ στίχων ἰαμβικῶν.

Ω παντὸς ἔργου καὶ θεηγόρου λόγου,
Καὶ γλῶσσα καὶ νοῦς καὶ σοφὴ καὶ καρδία.
Τὰ ῥεῖθρα τῶν σῶν οὐρανοδρόμων λόγων
Εἰς τὴν ἄνικμον ἐμβαλοῦ μου καρδίαν.
Εκ τοῦ κατασχόντος με γὰρ ἤδη ζόφου
Αφωνον εἶχον ἐξ ἀνάγκης τὸ στόμα.
Τῆς τοῦ λόγου σάλπιγγος ἐμπεφραγμένης.
Οὐδὲν γὰρ οὕτως ὡς ἀθυμίας νέφος
Χειμῶνα γεννᾷ καὶ νοημάτων ζάλην,
Καὶ συσκιάζει τοῦ λόγου τὸν ἥλιον·
Καὶ νύκτα ποιεῖ γνωστικῆς ἀβλεψίας,
Καὶ τοῦ λογισμοῦ συνθολοῖ τοὺς ἀστέρας.
Εσω δὲ πᾶσαν τὴν ἀχλὺν τῶν φροντίδων,
Καὶ τὴν ὁμίχλην τῶν φρενῶν ἐπιστρέφει,
Καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρέφει,
Δι᾽ ἧς τὰ μακρὰ τοῦ λόγου κινήματα
Ο νοῦς θεωρεῖ γνωστικῶν ἐξ ὀργάνων.
Επεὶ δὲ τῇ σῇ φωτοκόσμῳ λαμπάδι

Παρῆλ-

Παρῆλθεν ἡ νὺξ καὶ τὸ πνεῦμα σου φθάσαν,
Τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφυσήθη νέφη.
Ελαμψε δ' ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήνην σέλας,
Ηκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καρδίας
Καρποὺς γεωργηθέντας ἐκ τῆς σῆς δρόσου.
Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν βάτῳ πεφυρμένην
Ψυχὴν γεωργεῖν ἐκφορώτατον στάχυν,
Εἰ μὴ φθάσας σὺ τοὺς ἀκανθώδεις ῥύπους
Ανεῖλες ἢ καθεῖλες ἱταμωτάτῳ
Τῆς σῆς προσβολῆς ἐξεχέρσωσας ξίφει.
Αλλ' ὦ γεωργὲ τῶν πετρῶν καὶ τῶν βάτων,
Σπείρεις γὰρ αὐτὸς καὶ πέτρας τὸ πολλάκις.
Καὶ τεκνοποιεῖν ἐκβιάζῃ τοὺς λίθους,
Φύειν τε καρποὺς ἀξίοις καὶ τὰς βάτους.
Καὶ πλέον οὐδὲν τὸν σὸν ἔνθεον σπόρον,
Εκ τῶν ἀδήλων βόσκεται πετασμάτων.
Αρδευσον ἡμᾶς τῇ ῥοῇ τῶν δακρύων,
Οπως γένηται τέκνον ἐκ στείρας πάλιν,
Καὶ καρπὸς εὔφορον ἐξ ἀκάρπου καρδίας.
Επεὶ δὲ φεύγεις τοὺς ἐπαίνους ὡς ψόγους,
Πρὸς τὸν σκοπὸν τὸ νεῦμα ξυντείνας ἔχω,
Τοῖς σοῖς πεποιθὼς μυστικοῖς ἀκοντίοις.
Πηγὴ μὲν οὖν πέφυκε τοῦ λόγου μία,
Φλέβες δὲ πολλαὶ τῶν ἀδήλων ὀμμάτων.
Δι' ὧν ὁ Δαυὶδ πᾶσαν ἀρδεύει φρένα,
Ταύτης τὰ ῥεῖθρα τῆς γραφῆς ἀναβρύων,

Ὡς ἐμεγαλύνθη τοῦ θεοῦ τῶν κτισμάτων
Ἡ δημιουργὸς καὶ σοφὴ παντουργία.
Ὦ πλουσίων ἄβυσσος ἐννοημάτων,
Βλῶσα τοῖς θέλουσιν ἀντλῆσαι λόγοις,
Ὅπως λαβεῖν χωροῦσιν οὐχ ὅσους ἔχεις.
Ἀλλ' ὦ σοφιστὰ Πρόκλε τῶν κάτω λόγων,
Ἄκουε μικρῶν συλλαβῶν κράτος μέγα,
Καὶ πρίν σε γὰρ λέγουσι ταῦτα θαυμάσαι,
Τοῖς ὠσὶν ἐνθλίψαντα τοὺς λόγους μόνον.
Τὸ τῶν νοημάτων γὰρ ἐκφράσαι βάθος
Εἰπών, ἀπειπών, ἀστατῶν αἰετράπης,
Θάλπων τὸν ὄγκον εἰς κενὰς ὑποσχέσεις.
Οὐκ ἠγνόεις γὰρ δεινὸς ὢν λογογράφος,
Ὡς εἴγε κἂν κώνωπα τολμήσῃς φράσαι,
Αὐτός σε νύξας ἐκφοβήσει σαλπίσας,
Καὶ μηδὲν ἡμῖν ὡς ἀκόμποις κομπάσῃς.
Εἰ ταῦτα φράζειν Πρόκλος ὀκνεῖ καὶ τρέμει,
Πίστις δὲ θαῤῥεῖ καὶ λαλεῖν καὶ συγγράφειν.
Ἀλλ' ὦ σοφιστὰ τῶν ξενοσπόρων λόγων,
Ἄκουε Πρόκλε (μηδὲ κομπάσῃς ἔτι)
Σοῦ τὴν ἀφορμὴν τοῦ σκοποῦ δεδωκότος,
Σιγῶσι Πρόκλοι καὶ λαλοῦσιν ἀγρόται.

ΑΡΧΗ ΣΥΝ ΘΕΩ ΤΟΥ ΩΣ ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Ω τὴν ἀνεξερεύνητον ἣν ἔχεις φύσιν
Κρύψας ὀμίχλῃ καὶ περιστείλας γνόφῳ.
Οπως μάθοιμεν πῶς ἀεὶ κεκρυμμένη,
Εκ τῶν ἑαυτῆς φαίνεται ποιημάτων.
Ω τὴν ἀκίνητον οὐρανοῦ σκέπην,
Τῷ σφαιρομόρφῳ τῶν σοφῶν εἱλημάτων.
Υψει πλατείας καὶ τοσαύτῃ συστάσει,
Βάθρον τεθεικὼς μηδαμοῦ πεπηγμένον.
Ο δέρριν ὥσπερ ἐξαπλώσας τὸν πόλον,
Τῆς ἁπλότητος τῶν ἐν ὕψει σωμάτων.
Ως ἐκταθείσης πρὸς τὰ μήκη καὶ βάθη.
Ο σὸς γὰρ Ορφεὺς τὴν θεόφθιγγον λύραν
Κρούων ὁ Δαυὶδ δέρριν εἶπε τὸν πόλον,
Εἰ καὶ καπνοῦ δὲ τοῦτον ἐμφάσεις ἔχειν
Προβλεπτικῆς εἶπεν ὀξυδορκία,
Κενεμβατούσης τῆς φορᾶς τῶν ὀμμάτων.
Πρὸ τὴν ἀμυδρὰν τῆς ῥοπῆς θεωρίαν,
Η σφαῖραν ἢ μίτμητον ἀψῖδος δίκην
Υψουμένην ἄνωθεν ἢ κυρτουμένην,
Η καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν κάτω φερομένην.
Οπως ἔχει στήριγμα τὴν ἐν σοὶ βάσιν,
Εἰς βάθρον ἀστήρικτον ἐστηριγμένος.

Ανω γὰρ ἤρεται καὶ βαθύνεται κάτω,
Εκτείνεται δὲ περὶς τὸ χάσμα τοῦ πλάτους.
Ισας δὲ κύκλῳ τὰς ἀποστάσεις ἔχει,
Εσωὲς δὲ φεύγει καὶ διάττων περισμένει.
Στάσιν δὲ τὴν κίνησιν ἀρρήτως ἔχει.
Εστι δὲ πασῶν ἀκροτήτων ἀκρέστης,
Ορος δὲ πάντων ἐστὶ τῶν ὁρισμάτων,
Αφίσταται δὲ τῶν ἀφεστώτων ὅλων,
Ουδὲν δὲ τούτου μεῖζον ὡς ἀμετρία,
Τρέχει δὲ τῷ σύμπαντι τὴν ἐναντίαν,
Μή πως τὸ συγκίνημα τῶν ἐλασμάτων,
Ωθημα πάσχον ἐκραγῇ τῇ συντάσει.
Εν τοῖς ἐναντίοις γὰρ εἰκότως δρόμοις
Η τοῦ τάχους σύνδυσις ἀντωθουμένη
Παρακρατεῖ τὸ σφῖγμα τῶν κυλισμάτων,
Μή πως καταχθῇ τῆς φορᾶς ἡ σφοδρότης
Εν τῇ κενώσει τῶν τομῶν καταδρόμων.
Αλλ᾽ ὥσπερ εἰς σύνδεσμον ἀντεσφιγμένον
Τοῖς ἀνθελιγμοῖς συγκρατεῖται τοῦ τάχους,
Βάσει τρεχούσῃ καὶ φορᾷ πεπηγμένῃ.
Μύθοις ἔπλαττον ὡς ἀτλαντικοῖς πόνοις,
Μακρῶν ὑποστήριγμα κιόνων ἔχει.
Ισως τὰ μακρὰ τῆς ἀδηλίας βάθη,
Στύλων ἀβάθρων ἐκτυποῦντες ἐμφάσει.
Μέγας γάρ ἐστιν ὡς θεοῦ μικρὸς θρόνος,
Ηβᾷ δὲ γηρῶν καὶ παρακμὴν οὐκ ἔχει.

Εως ὁ πηγνὺς αὐτὸν εἱλίξει λόγος,
Στολίζεται δὲ τὸν χιτῶνα τὸν μέγαν,
Τὸν ἀέρα κλωσθέντα κερκίδι ξένῃ.
Χιτῶνα δ' αὐγῇ, λεπτὸν, ἠρεμωμένον,
Εἰς πᾶσαν εἰσδύοντα σωματουργίαν.
Προσέρχεται δὲ νυμφικῶς ἐστεμμένος,
Λαβὼν διαυγεῖς μαργαρίτας ἀστέρας,
Εχει δὲ πρὸς τὰ στέρνα λυχνίτην ἕνα,
Ως πῦρ ἀποστίλβοντα πρὸς τὴν ἡμέραν,
Αλλον δὲ λευκόπυρσον ὡς περὶ τοὺς πόδας.
Δεικνῦντα λευκὴν πανταχοῦ τὴν ἑσπέραν,
Φρουρεῖ δὲ πᾶσαν ὡς ἐν εἱρκτῇ τὴν φύσιν,
Τηρεῖ δὲ τὰ στοιχεῖα φραγμώσας ὅλα,
Κόλπος δὲ παντὸς γίνεται κινουμένου.
Φθάνει δὲ πᾶν κίνημα συγκινῶν ὅλα,
Στιγμὴν δὲ τὴν ὥσπερ ἐν μέσῳ φέρει.
Επ' οὐδενὸς δὲ πήγματος πεπηγμένος,
Τὸ κοσμαγωγὸν αὐτερείδει κεντρίον·
Συνδεῖ δὲ τὴν ἄβυσσον ὡς ἐν σπαργάνῳ,
Καὶ τὸν τοσοῦτον κόσμον ἐγκλείσας ἔσω,
Εξωθεν αὐτὸς τῷ πλάτει συσφίγγεται.
Μετρουμένη γὰρ οὐρανῶν ἀμετρία
Ως πρὸς σὲ, στιγμὴ γίνεται στενουμένη·
Ω μηχανουργὲ τῆς πολυστρόφου στέγης.
Διαγράφεις γὰρ πᾶσαν ὡς θέλεις φύσιν
Τῇ σῇ διόπτρᾳ καὶ στεγάζεις τοὺς κάτω,

Καὶ τοὺς παρθένους εἰς ὑπαίθριον σκέπην,
Διαφλέγων μὲν καὶ πυρῶν τὸν αἰθέρα.
Πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν,
Ἀλλ' ὡς δοκεῖ σοι πᾶσαν ἁρμόζων φύσιν.
Καὶ τὰς ἀΰλους οὐσίας τῶν ἀγγέλων,
Ἢ πνεῦμα δεικνὺς ἢ πυρόστομον φλόγα·
Τὸ θερμὸν αὐτῶν καὶ τομὸν διαγράφων,
Ἢ τετραμόρφῳ σχηματίζων εἰκόνι,
Τὸ στερρὸν αὐτῶν ζωγραφῶν καὶ ποικίλον,
Ἢ πλῆθος αὐταῖς ἐξανοίγων ὀμμάτων.
Ὡς καὶ τὸ σὸν φῶς ἐμφανέστερον βλέπειν,
Καὶ μὴ λαθεῖν τι τῶν κάτω κινουμένων.
Σοὶ γὰρ φέρουσιν ὕμνον ὡς νικηφόρῳ,
Χερουβὶμ, ἀρχαὶ, καὶ στρατεύματα θρόνων.
Καὶ τὰ σεραφὶμ εἰς ἀκίνητον τάχος,
Ἑστὼς πτεροῦται καὶ πεπηγμένος τρέχει.
Καὶ ταῖς δυσὶν μὲν τοῦ προσώπου τὴν θέαν
Σκέπει πτέρυξι, ταῖς δυσὶν δὲ τοὺς πόδας,
Καὶ ταῖς δυσὶ πρὸς ὕψος ἵπταται μέγα,
Καὶ τὸ τριφεγγὲς τῆς ἁγιστείας μέλος.
Εἰς ἓν συναρμόζουσι κύριον σέβας,
Δεικνῦντες δ' οὖν σύνοπλα τῇ διαιρέσει,
καὶ τῇ συνέξει τοῦ θεωρητοῦ λόγου,
Διαιρετῶς μὲν τὰς ὑποστάσεις σέβειν,
Ἡνωμένως δὲ προσκυνεῖν τὴν οὐσίαν,
Ἐμφαντικὴν ξανοῦντες ὀρθοδοξίαν,

Τὴν

Τὴν ὑιότητα τοῦ λόγου σαρκουμένην,
Εἰς ἀλλόφυλον μὴ ῥυῆναι τετράδα.
Ἀλλ᾽ ἓν πρόσωπον καὶ θεαρχίαν μίαν
Πρὸ σαρκὸς ὑμνεῖν καὶ μετὰ σαρκὸς λόγον,
Τὸν αὐτὸν ἄνθρωπόν τε καὶ θεὸν φύσει,
Μὴ προσθέσει χυθέντα μὴ διαιρέσει
Τομὴν παθόντα, μὴ τραπέντα συγχύσει,
Διπλοῦν τὸν ἁπλοῦν μηδαμοῦ πεφυρμένον.
Ὦ περὶ τὸ κάλλος τῶν ἐν ὕψει σωμάτων,
Λειμῶνα πολλῶν ἐμφυτεύσας ἀστέρων.
Καὶ νύκτα κοσμῶν καὶ στολίζων ἡμέραν,
Καὶ φῶς καθαίρων καὶ μελαίνων ἑσπέραν,
Καὶ πῦρ γεωργῶν καὶ καταστέρων ὕδωρ,
Τὰ κοινὰ τοῖς χρήζουσι θησαυρίσματα.
Ὦ λεπτόσωμον ἐκχέων τὸν ἀέρα,
Πρὸς γὰρ τὸν αὐτὸν αὐτὰν ἔρχομαι πάλιν.
Καὶ μᾶλλον αὐτὸν νῦν λαλῶν ἀναπνέω,
Τὸν πανταχοῦ ῥέοντα καὶ πεπηγμένον,
Τὸν εὐτάλαντον τῆς πνοῆς ζυγοστάτην,
Τὸν ἄφθονον ῥοῦν, τὴν ἀνάργυρον δόσιν.
Οὐ πλούσιος γὰρ οὐδὲ δυνάστης ἁρπάσει
Πνοῆς πελάτης ἐξ ἐκείνου συρμάδα.
Ἀλλ᾽ εἰς ὅλους πρόεισι τὴν ἴσην χάριν,
Καὶ πᾶσιν ἁπλοῖς φαίνεται καὶ ποικίλος.
Τομαῖς ἀτμήτοις ἐν ῥοαῖς ἀσυγχύτοις,
Ἐν τῷ μερίζειν τὰς πνοὰς " ἑνούμενος, γρ. ἑνώμενος.

Εν τῷ περιχεῖσθαι πανταχοῦ συνηγμένος,
Ω τὸν γίγαντα τοῦτον ἥλιον κτίσας,
Σφύζω γὰρ αὐτῷ προσλαλῆσαι καὶ πάλιν,
Βλέπων ἀπλήστως καὶ γράφων τὸν ἥλιον·
Τὸ κοινὸν ὄμμα, τὴν πανοπτείαν κόρην,
Τὸ πάνσοφον πῦρ, τὸν ὑπὸ γῆν ἑσπέραν,
Υπὲρ δὲ τὴν γῆν ἐργάτην τῆς ἡμέρας,
Τὸ κοσμικὸν κάτοπτρον ἢ τοὐναντίον,
Τὸν ὀπτικὸν ἀριθμὸν ἐρα τὴν τῶν ὀμμάτων,
Εκλαμψιν ἢ πρόσλαμψιν ἢ ξένην λύσιν,
Εν εἰσαγωγαῖς ἐκδοχὰς ποιουμένην.
Οὐδὲν γὰρ αὐτὸ τῆς φορᾶς ἀποκρύβη.
Αρκεῖ δὲ πᾶσι τῇ ῥοπῇ τῆς ἀτμίδος,
Φθάνει δὲ μέχρι τοῦ βυθοῦ τῶν τερμάτων.
Φωτὸς δὲ πηγὰς κοσμοκινήτους ἔχει,
Εστι δὲ κοινὸς ἐργεπείκτης τῶν κάτω.
Τρέχει δὲ τῷ σύμπαντι τὴν ἐναντίαν,
Οπως ἀκλινὴς τῆς φορᾶς ἡ σφοδρότης,
Εξ αἰτιπλεύρου σφίγγηται καταδρόμων,
Καὶ μὴ ῥαγῇ τὸ σφίγμα τῶν κυλισμάτων
Εν τῇ κατ᾿ εὐθὺ τῶν ἐλασμάτων τάσει,
Αλλ᾿ ὥσπερ εἰς σύνδεσμον αἰτεσφιγμένος
Τοῖς αἰθελιγμοῖς συγκεραννῦται τοῦ τάχους,
Βάσει τρεχούσῃ καὶ φορᾷ πεπηγμένῃ.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν ἄτακτος ἀλλ᾿ ἐξέστατο,
Τὸν κόσμον εἶχεν ἐν ῥοπῇ καταφλέγειν·

Ω τὴν

Ω τὴν ἀμυδρὰν τῆς σελήνης λαμπάδα,
Ἐκ τοῦ φεραυγοῦς ζωπυροῦντας ἡλίου.
Κιρνᾷ γὰρ αὐτῇ γλαυκὸν ἐξ αὐτοῦ σέλας,
Οὐκ οἶδα πῶς λέγουσιν ἀλλ᾽ ὅμως τάχα
Οὐχ ὡς δεηθεὶς φύσεως ἀλλοτρίας,
(Τὸ φῶς γὰρ αὐτὸς καὶ περὶ ἡλίου βρύεις)
Ἀλλ᾽ ὥστε ῥυθμὸν ἐντεθεῖναι τῇ κτίσει
Καλῆς ἀνάγκης καὶ σοφῆς ἐξουσίας.
Καὶ τὴν μὲν οὖσαν ἐνδεᾶ τῆς λαμπάδος,
Τὰς ὑγροποιοὺς ἀντιλήψεις εἰσάγειν.
(Δεῖται γὰρ ὑγρᾶς συμπλοκῆς ἡ θερμότης)
Τὸν δὲ ζέοντα τῆς φλογὸς τῇ περιχύσει
Τὰς ἐντεθείσας ἐκνοτίζειν ἰκμάδας,
Ὅπως γένηται μίξις ὥσπερ ἐν γάμῳ.
Καὶ συζυγέντων πρὸς τὸ τίκτειν τῶν δύο,
Εὔτεκνα δείξῃ τῶν σπαρέντων τὰ βρέφη
Λαβοῦσα θερμὸν ἡ σελήνη νυμφίον,
Ω μηδὲν ἐχθρὸν μηδὲ πρὸς μάχην κτίσας.
Ἀλλ᾽ ὡς ἀδελφὰς οἰκοδεσπότης πατὴρ,
Εἰρηνοποιῶν τὰς ἐναντίας φύσεις.
Τάξιν δὲ δεικνὺς τῆς εὐτάκτου τριάδος,
Ὅπως ὁ κόσμος ἐστὶν ὡς οἶκος μέγας
Ἄρρηκτος ἔσται τετράεδρον κριῶν δίκην,
Λαβὼν ὑποστήριξιν αὐτοῦ θεμελίων.
Οὕτω συνάπτεις τὰς ἀσυμβάτους φύσεις,
Ὡς ἓν θέλημα συμπνεούσης τῆς μάχης.

Ὡς λοιπὸν αὐταῖς κοινὸν εἴη τὸν δρόμον,
Καὶ τὸν μὲν ἔργον ἀερόσιμον πλέκειν
Ὕφασμα κλεπτὸν εἰς ἀναπνοὴν βίου,
Τὴν δ' αὖ πυρὸς νήθουσαν ἀρραγεῖς μίτους.
Χιτῶνα ποιεῖν εἰς τὸ θάλπειν τὴν φύσιν,
Τὴν δ' αὖ φέρειν ἔνομβρον ἐξ ἔθους ὕδωρ.
Μή πως τὸ θερμὸν φθαρτικῶς ὑπερβεάσῃ,
Τὴν γῆν δὲ ποιεῖν εὐπρεπῆ τὴν οἰκίαν,
Καὶ πάντας ἡμᾶς ἑστιᾶν καθ' ἡμέραν.
Οὕτως ὑπὸ νοῦ εἰργάσω τὰς οὐσίας
Ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἑνωμένας.
Καὶ τοῦ θέρους μὲν ἡ φλογώδης ἀκρότης
Οὐκ εὐθὺς εἰς χειμῶνα τὴν θέρμην τρέπει.
(Αἱ γὰρ μετάρσεις βλαπτικαὶ τῶν ἀθρόων.)
Ἀλλ' εἰς μετόπωρόν τε καὶ κρᾶσιν μέσην,
Τῷ μαλακῷ τὴν ψύξιν ἠρέμα τρέφει.
Κἀντεῦθεν εὐθὺς οὐ πρὸς ἄκρατον ζέσιν,
Ἀλλ' εἰς ἔαρ μέτεισι, καὶ λεληθότως
Τὸν κρυμὸν ὠθεῖ καὶ τὸ καῦμα συλλέγει.
Καὶ ταῦτα δρῶσιν ἐξαμοιβαίου δρόμου
Κόραις ὁμοίως συγχορευούσαις ἅμα,
Καὶ συμβαλούσαις τοὺς ἑαυτῶν δακτύλους.
Ὅπως χορὸν πλέξωσιν εὐρύθμου βίου.
Ὡς ἐμεγαλύνθη τῶν σοφῶν σου κτισμάτων
Ἡ παντοποιὸς ἐμφανῶς ἐξουσία.
Χειμῶνος ὥρα καὶ τὰ δένδρα συντόμως

Εκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται,
Φθίνει τὸ κάλλος, ἀσθενοῦσιν οἱ κλάδοι
Εκρεῖ τὸ φύλλον ὥσπερ ἐκ νεκροῦ τρίχες.
Καὶ μικρὸν οὔπω τὴν φθορὰν ἀποξέει.
Καὶ κάλλος αὖθις καὶ νέας τρίχας φέρει,
Βλαστοῖς τὸ κάλλος καὶ τὰ φύλλα τὰς τρίχας.
Καὶ τὴν ἀδήλων ἐξεγείρεται τάφων
Πρὸς τὴν συνήθη τῆς φύσεως ἀνάστασιν.
Θέρους ὁ καιρὸς οὐκ ἔχω λέγειν, ὅπως
Εκεῖνος ἐστὶν ὁ φλογώδης ἥλιος
Εν ταυτότητι τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τρόπου,
Πῆ μὲν μελαίνει τὰς χρόας ἀποφλέγων,
Πῆ δ' αὖγε λευκὰ δεικνύει τὰ σώματα.
Καὶ ξηρὰ μὲν δρᾷ τὴν σπαρέντων τὰ βρέφη
Υγρὰς δὲ ποιεῖ τὴν ὀπῶν τὰς ἰκμάδας,
Κιρνᾷ γὰρ αὐτὰς τὴν πρὸς ἀέρα δρόμῳ·
Καὶ θερμὸν ὑγρῷ συμπλέκει ὁδοιπόρῳ,
Οπως κερασθῇ τῇ μεσαζούσῃ σχέσει
Η τῶν ἐν αὐτοῖς ποιοτήτων ἀκρότης,
Καὶ μήτε φλέξῃ δραστικῶς ἡ θερμότης,
Υγρᾶς ἐν αὐτῇ μὴ παρούσης ἰκμάδος,
Μήτε πρὸς ἄκραν ἐξολισθήσῃ χύσις
Τῆς ὑγρότητος ἡ φορὰ μονουμένη.
Αλλ' ὥσπερ εἰς ἓν ἔργον ἐργάται δύο,
Τέγγει μὲν ἰκμάς, καὶ προσβάλλει τὴν πόαν,
Καὶ τῆς ὀπώρας ὠμὰ τίκτει τὰ βρέφη.

Ἐπεὶ δὲ δεῖται πήξεως μὲν ἡ χλόη,
Χαυνώσεως δὲ τῶν ὀπῶν ἡ στερεότης·
Θέρμη συναντήσασα ταῖς δυσὶ μία,
Χαυνοῦσα καὶ σφίγγουσα τῷ ξένῳ λόγῳ.
Πληροῖ τὸ λεῖπον δωρεαῖς ἐναντίαις,
Καὶ τῇ χλόῃ μὲν ῥίζαν ἑδραίαν φύει·
Λεπτῇ δὲ χυλώσασα τοὺς ὀποὺς ζέσει,
γρ. ἀρτύει. Τὴν βρῶσιν ὡς ἔνσαρκον" ἀρτία δρόσου.
Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὠμότητι καρδίας,
Σπινθὴρ νοητοῦ προσβαλόντος ἡλίου,
Θάλπει, μαλάττει, καὶ πεπαίνει, καὶ τρέφει,
Καὶ καρπὸν ἐντίθησιν ἐξ ἀκαρπίας.
Ὦ τετράπωλον ὥσπερ ἅρματος θέσιν,
Στοιχεῖα τάττων ἡνιόχων τε δρόμους.
Ἐν ἑπτακύκλοις ἡμερῶν περιδρόμοις,
Διεξάγων δὲ τοῦ βίου τὸν ἄξονα,
Ρυθμοῖς συνήθει καὶ τροχοῖς βεβηκότι·
Καὶ συμφυλάττων τὰς συνεκτικὰς θύρας,
Μή πως ἔχημα τοῦ συνήθους ἐκδράμῃ,
Καὶ σκύλμα πέμψῃ καὶ ταράξῃ τὴν θέαν,
γρ. φρίκην. Δημοφθοροῦντε" φύσιν ἐμβάλῃ μάχης,
Ἀλλ' ὥς τε πάντων τακτὸν εἶναι τὸν δρόμον.
Καὶ μηδὲν ἡμᾶς αὐτοδέσποτον βλέπειν,
Κοινὴν δὲ δούλην πᾶσαν εἶναι τὴν κτίσιν.
Καὶ μήτι συνδεθεῖσαν εἰς λύσιν τρέχειν,
Μὴ δ' αὖ παραχθεῖν τοὺς πεπηγμένους ὅρους.

Εἰ μὴ

Εἰ μὴ μόνον σὺ τὴν τροπὴν ἀπεργάσῃ,
Καὶ γὰρ συνεῖδες προσκοπῶν τὸ συμφέρον
Τῶν σῶν μεγίστων ἐργοχείρων τὴν κτίσιν,
Μή τι τρέποιτο πᾶν γένος, καὶ συγχύσεις
Ταῖς κοσμολέθροις ἐκτροπαῖς περιστάγειν,
Μὴ δ' αὖ μένειν ἄτρεπτον ἀλλ' ἔχειν ὅρους
Τρεπτῆς ἀνάγκης, μὴ λαθοῦσα τῷ χρόνῳ,
Θεὸς νομισθῇ τοῖς ὁρῶσιν ἡ κτίσις.
Τίς γὰρ σελήνην ἢ τὸν ἥλιον βλέπων,
Ὀφθαλμιῶντας τῇ πρὸς ἔκλειψιν νόσῳ,
Οὐκ εὐθὺς ἔγνω τοῦ διδασκάλου φύσει
Ὡς οὐκ ἂν ἠλλάξαντο φωστῆρες γνόφον,
Εἰ μὴ παθητοῖς ἐζοφοῦτο λαμπάσιν,
Ἢ αὖ τὸν αὐτὸν εὐσυνόπτως ἀστέρα
Καὶ φωσφόρον γνοὺς καὶ σκοπήσας ἕσπερον,
Οὐκ οἶδεν αὐτὴν ἐργάτιν διπλοδρόμων
Κήρυκα νυκτὸς καὶ προφῆτιν ἡμέρας;
Τίς τὸν μέγιστον τοῦτον οὐρανὸν βλέπων,
Καὶ τὴν ἀεικίνητον ἣν ἔχει βίαν,
Τῶν ἀστέρων τε τοῖς συνεκτικωτάτοις,
(Νῦν μὲν βορείας, νῦν δὲ κινήσεις νότου,
Ἐν ἐκδρομῇ ποιοῦνται ἢ μεταστάσει)
Ἢ τὸν ἄβυσον τοῦ χυθέντος ἀέρος,
Ψυχρουμένην νῦν καὶ πάλιν πυρουμένην·
Καὶ προσβολὰς πάχνη τὰν ἠγκαστρωμένας,
Καὶ τὴν ἄτρεπτον ἐννοήσας οὐσίαν·

Δούλην

Δούλην νομίζει τὴν ἀείτρεπτον κτίσιν;
Τίς βρασμὸν ἢ χάλαζαν ἢ χύσιν γνόφου.
Η πῦρ καταχθὲν ἢ βραχεῖαν αἰθάλην,
Η γῆν τρέμουσαν καὶ παρειμένην βλέπων,
Ουκ οἶδε δούλην τὴν κλονουμένην κτίσιν;
Τίς τὴν θάλασσαν ἀστατοῦσαν προσβλέπων
Ουκ οἶδεν αὐτὴν δραπέτου τινὸς δίκην,
Φεύγουσαν ἔξω καὶ κρατουμένην ἔσω;
Η πολλάκις ζέσασα τῇ ψυχρᾷ ζέσει,
Καὶ ταῖς ἀτάκτοις προσβολαῖς τῶν ῥευμάτων
Ολην ἑαυτὴν οἷα μαινὰς ἀγρία,
Τῇ γῇ περικρούσασα καὶ θυμουμένη
Θρασύνεται μὲν καὶ πλατύνει τὸ στόμα,
Καὶ πολλὰ κράζει καὶ τὸν ἀφρὸν ἐκπτύει
Καὶ συμπέφυρται πρὸς τὰ χείλη τῷ σάλῳ,
Κρουνοὺς δὲ πολλῶν ἐκπιοῦσα ῥευμάτων
Απεπτον ἅλμην ἐκ βάθρους ἐρεύγεται,
Τῇ πλησμονῇ δὲ τῆς μέθης ταράττεται.
Ρῆξαί τε τὰς κλεῖς καὶ διαδράσαι θέλει·
Ανθέλκεται δὲ καὶ φοβεῖται καὶ μένει·
Καὶ τὰς ἐνύγρους οὐ περιτρέχει θύρας,
Αλλ' εἰς ἑαυτὴν ὑπτίως ἀνατρέχει.
Ως οἷα δούλη τῶν τριχῶν κρατουμένη,
Μαστίζεται γὰρ συμφερόντως ἡ κτίσις.
Οπως ἀπλήγας σωφρονιθῶμεν φόβῳ,
Φειδοῖ προνοίας τοῦ τεχνίτου τῶν ὅλων·

Καὶ

Καὶ συστελῶμεν ὡς φοβῆσθω παιδία,
καθὰ τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν τετυμμένα
Τὸ τῶν λεόντων σωφρονίζουσι θράσος,
Ὁ μέχρι παντὸς ἐνδιδοὺς ὑπερθέσεις
Ταῖς ἐκ προθέσμοις τῶν χρεῶν προθεσμίαις,
Ὁ δοτὰ τῶν δὲ τὴν ἁμαρτίαν φόβῳ·
Βίας τε ποιῶν εἰς τὸ σῶσαι τὸν βίον,
Καὶ μὴ δικάζων συντόμως, ὁπηνίκα
Σφαλῶμεν ἡμεῖς. ἡ κτίσις δὲ τύπτεται,
Ποινάς τε πάσχει τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων
Ἀλλοτρίῳ μώλωπι τραυματουμένη.
Ὡς ἐν μετάρσει λοιμικῆς ἀῤῥωστίας,
Ἄλλων ἐχόντων τὴν τομὴν τῶν τραυμάτων,
Ὁ τοῦ πάθους κίνδυνος εἰς ἄλλους τρέχει.
Καὶ γίνομαι νοῦ τῶν φρενῶν ἐν ἐκστάσει,
Πῶς ὁ κριτὴς δίκαια θεσπίζων ὅλοις,
Προσωποληπτεῖ καὶ φιλανθρώπῳ σχέσει,
Ἄλλου σφαλέντος, ἄλλον ἕλκει πρὸς δίκην.
Καὶ πῶς ὁ κρίνων τοῖς δικάζουσι κρίσιν,
Ἡ δῶρα λαμβάνουσιν ἐγκαλῶν μέγα.
Αὐτὸς δὲ δῶρα λαμβάνειν ἐπείγεται,
Πτωχοὺς ὑπουργοὺς ἀξιοχρέους ἔχων.
Ὡς εἴ τις εἴπῃ πιστικοὺς δομεστίκους,
Ἐξ ὧν ἀπαιτεῖ καὶ προδοῦναι τὴν δίκην.
Σφύζει δι' αὐτοὺς μὴ φοβούμενος ψόγον,
Καὶ λαμβάνει θέλημα χρυσίου πλέον.

Αρτᾷ δὲ μικρᾷ τοὺς νόμους βιάζεται,
Υφήκεται δὲ καὶ στεναγμοῖς ἀλλάβοι.
Ψυχρᾷ δὲ πεισθεὶς θέλγεται ποτηρίῳ,
Καὶ λῆμμα θερμοῦ δακρύου πορίζεται.
Καὶ μέχρι λεπτοῦ πολλάκις κατέρχεται,
Ζητῶν ἀφορμὴν εἰς τὸ κλέψαι τὴν δίκην.
Σχίζει δὲ πολλὰς συγγραφὰς ὑπαιτίους,
Τόμους δὲ σαθροὺς μυρίων χειρογράφων.
Τοῖς ἀφεσίμοις δαψιλῶς ὑπογράφει,
Τὰς ὑποθήκας καίπερ οὔσας ἐνδίκους
Γοργῶς ἀκυροῖ καὶ χαράττει συντόμως,
Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ὡς θέλει ψηφίζεται.
Νόμους σαλεύει μὴ φοβούμενος νόμους,
Λύει τὰ δεσμὰ τῶν ὑπευθύνων ὅλων.
Ληστὰς δικαιοῖ, σπένδεται κατακρίτοις.
Πόρναις ὁμιλεῖ, τοῖς τελώναις συμμένει.
Εἰ δὲ προσκεῖσθαι ψαλμὸν ἐκ Δαυὶδ μάθῃ,
γρ. ἀναιτίους. Εἴωθε ποιεῖν καὶ φονεῖς " ἀναρτίους.
Καὶ διάλυσις τῶν κακῶν ἐγκλημάτων,
Τοὺς παρανόμους ἐννόμως ὁρίζεται.
Οὐκ ἐκ βαφῆς γᾶς ὁ κριτὴς μελανδόχου,
Ἀλλ' αἱματώσας τοὺς ἑαυτοῦ δακτύλους.
Βαφαῖς ἐρυθραῖς βασιλικῶς ἐγγράφει.
Ὦ τόξα τείνων εἰς τὸ πλῆξαι πολλάκις.
Περικρατῶν δὲ τὴν βολὴν ἠπειγμένην,
Τοῦ γὰρ βέλους μὲν δ' ἐξεπίζεις τὴν τάσιν;

Αργὸς

Ἀγρὸς δὲ γίνῃ πρὸς τὸ βάλλειν τοξότης,
Καὶ πολλάκις τὸ τόξον ἐντείνας, πάλιν
Χαλᾷς τὸ κέντρον καὶ μεθέλκεις τὸν τόνον.
Καὶ τῇ δοκήσει σχηματίζεις τὸν φόβον.
Καὶ τῆς ἀπειλῆς ζωγραφεῖς τὴν εἰκόνα,
Ἕως φοβηθεὶς πρὸς τὸ πλῆκτρον ὁ βλέπων
Κλίνῃ τὰ νῶτα καὶ προκύψας εἰς γόνυ,
Καὶ τῷ φόβῳ τὸ σῶμα συστείλας ὅλον
Φύγῃ τὸ τραῦμα τῆς βολῆς κενούμενος.
Εἰ γὰρ δοκεῖ μὲν ταῖς βολαῖς ἀντιβλέπειν,
Ἑτοιμότρωτον γίνεται τῷ τοξότῃ,
Εἰ δ' αὖ μεταστῇ τοῦ κακοῦ μεταιχμίου.
(Μεταίχμιον δὲ τῆς μάχης ἁμαρτία)
Παρατρέπει τὸ πλῆκτρον εἰς τοὐναντίον.
Θέλει γὰρ οὕτως ἀστοχεῖν ὁ τοξότης,
Καὶ πλάττεται μὲν τῷ δοκεῖν τὸν ὀργίλον.
Ἅπαξ δὲ πλήττει καὶ παραινεῖ πολλάκις,
Φόβοις, ἀπειλαῖς, ἐντροπαῖς, ἐνυπνίοις.
Στοργῇ κολάζων. (δεῖ γὰρ εἶ) τῇ φύσει
Καὶ τὴν ἀπειλὴν τοῦ θεοῦ σωτηρίαν.)
Ὃς πρὸς τὸ σώζειν μηχανᾶται ποικίλως,
Καὶ ψυχοκερδὴς γίνεται πλουτοκράτης.
Καὶ τοῖς λαβεῖν θέλουσιν οὐρανοκράτης
Καὶ μαργαρίτας οὓς δοκεῖ προστιθέναι.
Οὓς οὐκ ἀπωστράκωσαν ἰνδικοὶ λίθοι,
Ἀλλ' αἱ πενιχραὶ τοῦ βίου περιστάσεις.

ἴσ. χαλεύς.

Φείκτοις δέ σοι δείκνυσιν ἄνθρακας " χάλοις,
Εἴπερ λαλοῦσιν ὄντες ἠνθρακωμένοι·
Στικτοὺς ἐρυθροὺς ὡς τὸ πῦρ ἐξημμένους,
Ὅλους ἑτοίμους εἰς παραθήκην στεμμάτων.
Ὧν αἱ τακεῖσαι τῶν μελῶν αἰαβεράσεις,
Στίλβουσι μᾶλλον ἢ τὸ πῦρ τῶν αἰθεράκων.
Ὡς βασιλείαν τῶν ἀειζώων θεόνων,
Τῶν μή τε θνητῶν ἐγκοπὴν δεδοικότων.
Μήτε κλοπὴν τύραννον ἐπτοημένον.
Ὦ τῆς σοφῆς μάστιγος, ὦ πλούτου βάθος.
Ὦ χρηστότης ἄπληστος ἐξ ἑνὸς φόβου,
Τοὺς μὲν καθαίρει, καὶ πρὸ καιροῦ τῆς δίκης.
Καθαρτικὸν πῦρ ἐμβαλοῦσα τὴν νόσον,
Ἡμᾶς δὲ νήττει συμφορᾶς διδασκάλῳ.
Καὶ μισθὸν ἡμῖν ἐκ νόσου τεχνάζεται,
Καὶ τὴν δοκοῦσαν τοῦ βίου τιμωρίαν.
Κοινὴν ἀφορμὴν ἐκτελεῖ σωτηρίας,
Ὦ γῆς ὑποστήριγμα τορνεύων ὕδωρ.
Ἱστῶν δὲ τὴν ῥέουσαν ἄστατον βάσιν,
Ἢ βάθρον αὐτῇ προσχέων τὸν ἀέρα.
Οὐκ οἶδα ποίαν ἄλλην ἑδράζων βάσιν,
Καὶ τῇ δὲ ταύτην δημιουργῶν πυθμένα,
Ὡς μὴ δεηθῇ τοῦ μετ' αὐτὴν πυθμένος,
Συραῖς δὲ μᾶλλον ἠγνοημέναις ὅλοις.
Ποιῶν κρεμαστὴν τὴν πάνορμον ὁλκάδα,
Ἡ γῆ γὰρ ὁλκάς ἐστιν εἰς ὕδωρ τάχα.

Ἑστῶτα

Εςῶσα καὶ φέρουσα τὴν οἰκουμένην,
Ψάμμον δὲ τεῖχος τῇ θαλάσσῃ συλλέγων.
Καὶ λεπτὸν ἀντίφραγμα τῇ ζάλῃ πλέκων,
Κτίζων δὲ βροντὴν, ἀςραπὴν δὲ θεαπίσας.
Ἐκ τῶν ἐνύγρων ἐκτρέχει πυρεκβόλων.
Ὦ αἱμώδεις οὐσίας θησαυρίσας.
Ἐκ τῶν ἀδήλων ὡς ἐπίςασαι πέρων,
Αὖθις δὲ ταύτας ἐκχέων ἐν ἐξόδῳ.
Ὅταν χαρίζῃ τὰς πνοὰς τοῖς οἰκέταις,
Ὦ τοῦ κεραυνοῦ τὴν ὁδὸν περιτρέπων.
Ἀναςρέφων δὲ τὴν ἄνω φορὰν κάτω,
Χέων δὲ τὴν ἄβυσσον ἐκ βάθους ἄνω.
Ὅταν περιβάλλῃ τοὺς ἀναγκαίους φόβους.
Καὶ τῷ φόβῳ δρᾷς ἐκκοπὴν ἁμαρτίας.
Ὦ πῦρ φλογίζων τῇ χαλάζῃ συμπλέκων,
Ὅταν ξυνεργῇς συμφορὰς αἰγυπτίοις.
Καὶ μήτε πυρσοῖς ἐξατμίζων τὴν δρόσον,
Μὴ δ᾽ αὖ γε τρέφειν τῇ χαλάζῃ τὴν φλόγα.
Ἀλλ᾽ ὡς βραβευτὴς καὶ συνάπτων καὶ πάλιν,
Καὶ πνεῦμα πέμπων καὶ μεσάζων τὴν μάχην.
Ὦ τὰς ἐπάλξεις τῶν νεφῶν καὶ τοὺς λόφους,
Κρεμῶν ἐν ὕψει καὶ μεθιστῶν ἐν βάθει.
Καὶ τῇ μὲν ἐκ γῆς ἐθέλεις μετάρσιον,
Ὕδωρ αἴρων, τῇ δὲ διψῶσα πάλιν.
Τὴν γῆν ποτίζων καὶ δροσίζων δὲ ὕδατος,
Τὴν ξηρότητα ταῖς ἐνύγροις ἰκμάσι.

Μὴ

Μή πως ὑποπλάσασα τῇ ξηρᾷ ζέσει,
Στεῖρα περιήχθη πρὸς γονὴν τῶν σπερμάτων.
Ὦ τὰς ῥεούσας ὡς κελεύεις ἐκχύσεις,
Ποιῶν ὁμοίας τοῖς ἀποσκλήροις λίθοις.
Ἃς οὔτε χειμὼν οὔτε καύματος ζέσις,
Εἴργει τυποῦσθαι πρὸς τὸ σοὶ δεδειγμένον.
Πῆ μὲν γὰρ αὐτὰς οἷα πετρέους πάγους,
Χειμὼν ἀπεσκλήρωσε, πῆ δὲ καὶ θέρος
Στερρὰς ἀφῆκε τῆς χαλάζης τοὺς λίθους,
Τίς τὰς ἀφορμὰς τῶν ἀποῤῥήτων λόγων
Ταύτης ἀπηκρίβωσε τῆς λειτουργίας,
Ποῖον θερασιωθὲν τοῦ σαγγείτου στόμα
Τοὺς τῆς χαλάζης ἐξερεύγεται λόγους,
Ὡς ἥλιος μὲν ὑγρὸν ἁρπάσας πάχος,
Καὶ πρὸς τὰ κοῖλα τῶν νεφῶν ὀρύγματα,
Τὴν ψύξιν ἐνθεὶς καὶ * περιουσίας ὅλην
Τῆς ψυχρότητος ἐν βάθει τὴν ἰκμάδα,
Λιθοῖ τὸ χαῦνον καὶ παχύνει τὴν φύσιν.
Κἀντεῦθεν ἡ χάλαζα μαρμαρουμένη,
Χύσις κυλίνδρων γίνεται λιθοδρόμων.
Ὁ δ' αὖ γε χειμὼν ψυχρότητος ἐκτάσει,
Νάρκωσιν ἐνθεὶς τῆς ῥοῆς τῇ συστάσει.
Χεῖσθαι μὲν αὐτὴν οὐκ ἐᾷ χαυνουμένην,
Σφίγγων δὲ καὶ στῶν δεικνύει πεπηγμένον.
Ὦ συλλογισμῶν σκόλιαθα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων.

Τὰ

τὰ λεπτὰ κάρφη καὶ συλλέγων εἰς στέγην.
ὦ πομφόλυξ σφύζουσα καὶ φυσωμένη,
καὶ πανδυμάζουσα τοὺς ἐν ὀγκώσει λόγους,
ἣν ὡς ἄβαθρον καὶ " διάρρυτον κτίσιν γρ. διάρριτον
ψεκὰς συνιστᾷ καὶ σταγὼν ἀνατρέπει,
εἰ συστρέφει γὰρ τοὺς πάγους ἡ ψυχρότης,
καὶ ταῦτα ποιεῖ τοῦ θέρους ἡ θερμότης·
πόθεν συνῆλθον εἰς ἐνέργειαν μίαν
ἐναντίως ἔχοντες ἐργάται δύο;
ποῖαι δὲ χῶναι, καὶ κυλίστραι, καὶ στρόφοι
τὴν ψύξιν ἐσφαίρωσαν εἰς ῥυτὴν λίθον;
πόθεν δὲ καὶ φλὸξ τῇ βροχῇ μεμιγμένη
καὶ ταῖς φυλέχθροις συστροφαῖς εἱλουμένη,
ἄλωσιν οὐ πέπονθεν ἀλληλοφθόροιν;
εἰδ' " αὖθις ἢ νοῦν ὀξυκίνητον στρέφων, γρ. αὖτις
ἢ πνεῦμα λεπτὸν εἰς ἀνάπληξιν λόγου
εἰπεῖν τι πιστὸν τῶν ἀποκρύφων μάθοι·
καὶ τοῦτο τῆς σῆς δέσποτα προμηθείας.
ὡς μὴ τὸ μῆκος, ἢ τὸ κάλλος τοῦ πλάτους,
μόνον σκοπήσας ἐκ πλαγῆ τῶν κτισμάτων·
ἀλλ' ὥς γε μᾶλλον τῇ νοήσει τοῦ βάθους
πρὸς ὕψος ἀρθεὶς γνωστικῶς σε θαυμάσῃ.
ἀλλ' εἰπὲ λοιπὸν τῷ Σταγειρίτῃ Πλάτων,
καὶ τὸν μαθητὴν αὐτὸν εἰ πείσεις λέγων
ἐκ τῶν ἄνω κάτελθε, καὶ λάλει κάτω,
μή πως ἐπαρθεὶς τῷ μεταρσίῳ θεάσει,

ὥσπερ νεοττὸς ἀετοῦ, καὶ μὴ θέλων,
αὖθις κατέλθῃς μὴ φέρων τὸν ἥλιον.
ἀλλ' ὦ παρ' ἡμῖν ἐμφανῶς κεκρυμμένε,
καὶ φῶς καπικῶν, τοῖς δὲ τὴν σὴν οὐσίαν
ζητοῦσι, πολλὴν ἀντιπέμπων ἑσπέραν,
ὡς συγκαλύπτων οὐ μόνον τὴν σὴν φύσιν,
ἐν συστολῇ δὲ δεικνύων καὶ τὴν κτίσιν,
ὅπως ἐάν τις ἐξερευνῆσαι λόγῳ
τὴν σὴν ἀνεξερεύνητον οὐσίαν θέλῃ,
πρῶτον λάβοι κάλυμμα τὴν συγγενῆ κτίσιν,
καὶ τὴν ὁμίχλην ἐκπλαγεὶς ὑποστρέψοι.
ὁ τὴν ἀνερμήνευτον ἐξοχὴν ἔχων·
δεικνὺς ἑαυτὸν ἐν κατόπτρῳ τῇ κτίσει,
ὅπως ἕκαστος ἐκμαθεῖν ἠπειγμένος,
τὰς σὰς δι' αὐτῆς ὡς ἐφικτὸν ἐμφάσεις,
μὴ τοὺς ὑπὲρ νοῦν εὐθέως ζητῇ λόγους.
ἀλλ' ὡς νέος τις ἐκδοθεὶς διδασκάλῳ,
καὶ πρὸς τὰ πεζὰ ταῦτα γράμματα τρέχων
τέως τυπωθῇ τοῖς κάτω μαθήμασι,
προσκαρτερήσας τῇ σχολῇ τῶν κτισμάτων.
καὶ συλλαβὰς μὲν ἐμφρόνως, τὰς οὐσίας,
τὰς εἰς ἑαυτὰς συντεθείσας ἐκμάθοι·
τὰς ἡλίου δὲ καὶ σελήνης ἐκθέσεις,
ὡς τῶν χρόνων εὔστικτα σημεῖα ξέσῃ,
ὅταν δὲ πᾶσαν τὴν προπαίδειαν μάθῃ.
καὶ καθολικαῖς ἐντριβῇ προσῳδίαις,

πήξῃ τε τὸν νοῦν, εἰς τὰ τοῦ λόγου μέρη,
καὶ ῥητορεύων ἐκφράσῃ τὰ κτίσματα,
τοῖς κοσμικοῖς δὲ πᾶσιν ἐντύχῃ νόμοις,
καὶ τοὺς παλαιοὺς μὴ παρατρέχων ὅρους
εἰς διατάξεις ἀκολουθῇ τὰς νέας,
καὶ πολλὰ πράξας καὶ προκόψας εἰσβάλῃ
ταῖς εἰσαγωγαῖς τῆς ἄνω θεωρίας,
καὶ τὴν ἐκεῖ σύνταξιν εἰς φρένας λάβῃ
τὴν τῶν μεγίστων πραγμάτων παιδεύτριαν·
τότε προβαίνων ἐντελέστερον μάθοι,
ὡς οὐδὲν ἔγνω πλὴν σκιᾶς κεκρυμμένης,
οὕτω τε λοιπὸν εἴπερ ἐξ ἀγνωσίας
τὸ, γνῶθι σαυτὸν εἰς διάσκεψιν λάβοι,
καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐνδιατρίβων φύσει
πῶς ἑαυτῷ συλλαλήσοι καὶ μάθοι·
Πόθεν παρήχθην μηδὲν ὢν περὶ τοῦ βίου;
καὶ πῶς τὰ μικρὰ τοῦ σπόρου προβλήματα
ἐν τοῖς μερισμοῖς τῶν τοσούτων ὀργάνων
παρεντεθέντα, πῇ μὲν ὀμμάτων θέσεις,
πῇ δὲ φλέβας τίκτουσι, πῇ δὲ συνδέσεις
τῶν ἐντέρων πλέκουσι καὶ χεῖρας πάλιν
φύουσι καὶ ἀπείρουσι τοῖς ποσὶ βάσεις;
καὶ πῶς μερισθὲν εἰς νομὰς πολυτρόπους
τὸ τοῦ σπόρου σύστημα ποικίλῳ τρόπῳ,
μίαν καθιστᾷ τῶν μελῶν τὴν οὐσίαν,
πᾶσιν δὲ νεῦρον ἐμφύει τῷ σώματι;

πόθεν δὲ πηγὰς αἱμάτων ἐπισάγει;
κτίζει μὲν πλευρὰς, ὡραΐζει δὲ τρίχας;
σφίγγει δὲ ταρσοὺς, καὶ μερίζει δακτύλους;
χαυνοῖ δὲ γλῶτταν εἰς τὸ συστρέφειν λόγους,
καὶ πλῆκτρον εἶναι τοῦ λαλοῦντος ὀργάνου;
περικρατεῖ δὲ σπονδύλοις τὸν αὐχένα·
μή πως ὄλισθον τῇ περιστροφῇ πάθοι;
ῥιζοῖ δὲ πυκνοὺς τῶν ὀδόντων τοὺς μύλους,
ὅπως ἀλεσθῇ πρὸς τροφὴν τὰ σιτία,
καὶ πῶς φυτουργεῖ τὴν πυρώδη καρδίαν,
στιβαρὸς ἔνδον μηδενὸς πεφυκότος;
ἣν ἐν μέσῳ τέθηκεν, ὥσπερεὶ τρόπιν
πηγνύντες, αὐτῇ πλευρὰ βάλλουσι ξύλα,
ἐκεῖθεν ἔνθεν εἰς τὸ σῶσαι τὸ σκάφος.
πόθεν δὲ μορφοῖ καὶ τυποῖ τὴν εἰκόνα,
καὶ κάλλος ἐντίθησιν ἐξ ἀμορφίας.
πῶς δὲ κόλπους μητρικοὺς ὑποτρέχων,
πῆ μὲν τὸ θῆλυ σχηματίζει τῇ πλάσει,
πῆ δὲ προβάλλει σωματώσεις ἀρρένων;
πόθεν δὲ πηγὰς τοῖς κυήμασι βρύει,
καὶ τοῦ γάλακτος εἰσαγωγοὺς εἰσάγει;
καὶ πῶς ὁμοίως τοῖς φυτοῖς ἡ θερμότης
αὔξει τὸ σῶμα τῶν αὐήβων ὀργάνων,
τὰς ἐπιδόσεις τῶν μελῶν ἐργάζεται·
αὕτη δὲ βάλλει τοῖς ἐφήβοις τὰς τρίχας,
καὶ τὴν πρόσοψιν ὡραΐζει τῇ χλόῃ;

ὀργᾷ δὲ καρποὺς ἐξενεγκεῖν ἡ ζέσις,
ἕως ἂν ἔλθῃ τῆς παρακμῆς ὁ χρόνος,
ὃ τὴν ὀπώραν ἐκπιέζων τῶν νέων,
μαραίνεται γὰρ εὐθέως ἡ θερμότης,
λευκαίνεται δὲ τῶν γερόντων ὁ στάχυς,
καρηβαρεῖ δὲ καὶ δοκεῖ κεκυφέναι.
τῇ γῇ δὲ προσνένευκε, καὶ βρίθει κάτω·
τὸν γὰρ θερισμὸν γειτνιῶντα προσβλέπει.
ἣν μὲν καθ' ἡμᾶς σαρκικὴν λάβῃ λύραν,
καὶ γνῷ τὸν εἱργμὸν τῶν μελῶν, καὶ τοὺς τόνους.
καὶ τὴν ἄνηχον ἐκφυγὼν ἀφωνίαν,
εἰπεῖν δυνηθῇ τὴν κάτω μελῳδίαν,
καὶ πῶς τὸ ῥευστὸν τοῦ σπόρου παχύνεται,
καὶ σάρκα ποιεῖ, καὶ πάλιν σκληρύνεται,
καὶ νεῦρα καὶ σύμπηξιν ὀστῶν πλέκει;
ἢ πηλίκον δοχεῖον ἡ μνήμη φέρει,
ἐν ᾧ φυλάττει τὰς δοχὰς τῶν πραγμάτων;
εἴπῃ δὲ πῶς ἔμπρακτος ἡ φύσις τρέχει
πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν θρεπτικὰς λειτουργίας·
ὡς ἂν δέ τις δέσποινα τῆς οἰκουργίας
κινεῖ πρὸς ἔργα τοὺς ἑαυτῆς ἐργάτας,
καὶ τοὺς ὀρεκτικοὺς μὲν ὀξύνει πόρους,
τοὺς ἑκτικοὺς δὲ πάντας ἰθύνει τόνους,
βάλλει δὲ κλεῖθρα ταῖς καθελκτικαῖς πύλαις,
ἕως λαβοῦσα καιρὸν ἀλλοιώσεως,
ἐξαιματώσῃ τὰς τροφὰς ἡ θερμότης.

καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὠθήσει θύραν
καὶ πᾶν περιττὸν ἐκφορήσει φορτίον.
ἢ πῶς ἐνεργεῖς ἀντιλήψεις εἰσάγει,
πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν ποικίλας διακρίσεις,
ἁφὴν, ἄκουσμα, γεῦσιν, ὄσφρησιν, θέαν;
καὶ ταῖς ἁφαῖς μὲν τῷ δικαστῇ δακτύλῳ·
ζυγοστατεῖ τὸ χαῦνον ἐκ τοὐναντίου,
στενὰς δὲ ποιεῖ τῆς ἀκοῆς εἰσόδους·
καὶ κοχλοειδεῖς τὰς θύρας ἐργάζεται;
ὡς ἂν καθ' εἱργμὸν εἰσρέωσιν οἱ κτύποι,
καὶ μὴ καταπλήξωσι τοὺς ἔσω πόρους
ἤχοις ἀτάκτοις ἐμπεσόντες οἱ ψόφοι.
σαρκοῖ δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἠραιωμένην.
δέον γὰρ αὐτὴν δέρμα σομφῶδες ἔχειν
πρὸς τὰς ἀνακλάσεις τε τῶν ἐδεσμάτων,
καὶ τὰς ἑτοίμους ἀντιλήψεις τῶν πόρων·
δι' ὧν λαβοῦσα τὰς τροφὰς ἡ χαυνότης,
πρὸς πᾶν τὸ ῥευστὸν εὐδιάκειτος μένῃ.
πόθεν δὲ καὶ σύριγγας εὔπορους ἔχει
ὀσφραντικῆς ὄχημα, καὶ βιοτρόφου
πνοῆς ἀγωγούς; ὧν φραγέντων ἐκ πάθους,
ἀγωνιᾷ τὸ ζῶον ὡς ἐν ἀγχόνῃ,
ἢ καὶ περιπνεῖν ἐκβιάζει τὸ στόμα.
μιμουμένη δὲ τὰς ἐν οὐρανῷ θέσεις
φωστῆρας, ἀντέθηκεν ὀφθαλμοὺς δύο,
ὅπως ἔχοιμεν ταῖς βολαῖς τῶν ὀμμάτων,

τὸν ἀέρα πλήττοντες ὡς οἱ τοξόται,
φῶς φωτὶ σύρειν ὡς τὸ πῦρ ἐξ αἰθεράκων.
ἐκ τῶν ἄνω δὲ κεφαλῆς ἀκροστέγων,
ὑδέρων διαζήσασα στολίδος δίκην.
καὶ πνεῦμα φωτὸς ἐμβαλοῦσα τῷ πόρῳ,
τοῖς μὲν χιτῶσι συγκαλύπτει τὰς κόρας,
(ὡς εἴ τις οἴκοι συμφυλάττων παρθένους)
ὀπὴν δὲ μικρὰν ἐξανοίγει τῷ πόρῳ·
ὅπως τὸ πνεῦμα τῶν ὀχετῶν ἐκτρέχων,
μή τι στενωθῇ τῆς ὁδοῦ πεφραγμένης,
καὶ πνευματώσῃ, καὶ σκοτώσῃ τὴν θέαν.
τὰς ἐκχύσεις δὲ προσπλάττει ταῖς ὄψεσιν,
μὴ δ' αὖ ταράξῃ καὶ θολώσῃ τὰς κόρας,
ὁρμαῖς ἀπλήστοις ἐκχυθὲν πρὸς τὸ πλάτος.
ὡς ἐμεγαλύνθη τῶν σοφῶν σου κτισμάτων,
ἡ γνῶσις ἡ δύσφραστος ἢ τοῖς ἀγράφοις
λόγοις ἀπαγγέλλουσα τὸν θεῖον γνόφον.
καὶ νῦν ἐφεῖται τῆς ζοφώδους καρδίας
δᾳδοῦχον εἶναι τὴν ῥοπὴν τῶν ὀμμάτων,
ἥπερ δι' αὐτῶν ἐμβαλοῦσα τοὺς ῥύπους,
πάλιν δι' αὐτῶν ἐκβάλῃ τὰ δάκρυα.
τὰς εἰσόδους πλύνασα ταῖς διεξόδοις,
εἰς τοὺς λαβυρίνθους δὲ τῶν λόγων φράσοι,
ὁ τῶν ἀδήλων οὐσιῶν ζυγοστάτης.
καὶ πῶς ὁ νοῦς σύνεστι πηλίνῳ βάρει,
καὶ πνεῦμα πηλῷ καρτερεῖ συνημμένον.

ἢ πῶς ἐν ὕλῃ τὴν ἀϋλίαν ἔχει,
εἰ μηδὲν αὐτὸν ὑλικὸν περιγράφει;
ἢ πῶς μέγιστον ὄμμα τῆς ψυχῆς ἔφυ,
καὶ τῶν ἀδήλων ὀπτικοὺς ἔχω πόρους.
καὶ νῦν μὲν εἰς γῆν ταῖς ἐνεργείαις μένει,
νῦν δὲ πρὸς αὐτὸν ἅλλεται τὸν αἰθέρα.
καὶ πλοῦς ἀφθεὶς καὶ τὸν ἥλιον φθάσας,
τὰς τῶν αἴωτε καὶ κάτω ζητεῖ φύσεις,
καὶ ταῖς μὲν ἀρκεῖ, τὰς δὲ συμμίξως βλέπει,
τῶν δὲ στοχασμοῖς ἐννοεῖ τὰς εἰκόνας.
καὶ τὴν ὄρεξιν μηδαμοῦ στῆσαι θέλων,
ἐφίκεται μὲν τῆς ἁπάντων αἰτίας·
καὶ τὴν ἐκείνης γνῶσιν ἀθρῆσαι θέλει,
καὶ πολλὰ κάμνει, καὶ τὸν ἔσχατον πόλον
δοκεῖ παρελθεῖν· ἀλλ᾽ ἐκεῖ μένει μόνον,
εἰ καὶ διαυγοῖς ἀπορῆσαι καρδίας.
ὅταν δὲ τούτοις τοῖς πολυπλόκοις μίτοις
λύσῃ σχολάζων καὶ βαθύνῃ καὶ φράσῃ
ὅπως ὁ κρυπτὸς τῶν φρενῶν ὁδοστάτης,
ὁ ψυχοκλέπτης, ὁ φθορεὺς τῆς καρδίας,
ὁ τοῦ σκότους ἔπαρσις, ὁ πρῶτος δράκων,
ἔξωθεν ἔνδον ἡδονὰς παρεισάγει·
στερρὸν λογισμοὺς εἰς γονὴν ἁμαρτίας;
ἢ πῶς τυραννεῖ καὶ μεταίρει τὴν φύσιν
εἰς παρὰ φύσιν τῶν παθῶν κτηνωδίαν,
καὶ πλουσίᾳ μὲν δείκνυσι τὰς κούφας φρένας·

σύας

σύας δὲ πόρνους· καὶ λύκους τοὺς ἅρπαγας,
σφῆκας δὲ πλήκτας θυμικοὺς καὶ παρδάλεις.
ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας,
σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους·
ἔχεις δὲ πικροὺς ἐκτελεῖ τοὺς βασκάνους,
τὸν ἰὸν ἐνθεὶς τῇ κακῇ περιπλάσει·
θήγει δὲ πικρὰ καὶ τὰ τοῦ τύφου βέλη,
βάπτει γὰρ αὐτὰ ψυχοκόμπῳ φαρμάκῳ
τιμῆς ἀτίμου, πτώσεως ἐπηρμένης,
ὄγκου ταπεινοῦ, δυσκλεοῦς εὐδοξίας.
θρηνῶ γελῶντι τὴν σκιὰν τοῦ παιγνίου,
εἰδωλολατρείαν δὲ τοῖς φιλαργύροις.
τὴν ῥίζαν ἐντίθησι τῶν κακῶν ὅλων,
ἣ κἂν κορεσθῇ μᾶλλον, οὐκ ἔχει κόρον·
ἀλλ' εἰς ὀρέξεις τήκεται καὶ φλεγμονάς,
τῇ πλησμονῇ διψῶσα, καὶ τῇ προσθέσει
τὸν βρασμὸν ἐξάπτουσα τῆς χρυσῆς μέθης.
ἢ πῶς τοσοῦτον καὶ περισσὸν ἔχει κράτος,
ὡς μὴ μόνον τὸ σῶμα βαρβάρου δίκην,
ἀντιστρατεύειν πρὸς μάχην τοῦ πνεύματος
ἤδη δὲ κ' αὐτῆς ἅπτεται τῆς καρδίας,
καὶ δουλαγωγεῖ τὴν ἐλευθέραν φύσιν·
καὶ τὰς ἐν ἡμῖν αὐτοδεσπότους φρένας
ἐν αἰχμαλώτῳ συμφορᾷ περιζέπει.
πείθει τε πολλὰ καὶ τὰ λοιπὰ συμπνέειν.
ἑλίσσεται γὰρ λοξοειδῶς ὡς ὄφις.

ἔστιν

ἔστιν δὲ δεινὸν ἐν φρονήσει θνείον·
στυθοδρεμεῖ δὲ τὴν κάτω φορὰν τρέχων.
κεχηνμένος γὰρ ὡς ποσὶν τῇ κοιλίᾳ,
λείχων δὲ τὸν χυμὸν τοῖς λύκων τάχα τρόποις.
καὶ γαστριμάργῳ τῶν παθῶν ὑπεζέσει,
κινεῖ τὸ συμπέρασμα τῆς ἁμαρτίας.
πρὸς ἣν ἕκαστος γεῦσιν ἡδέως τρέχει.
καὶ συγκεραννὺς ἡδονῇ τὴν πικρίαν,
μελικράτῳ φθείρει με δηλητηρίῳ,
σύμβουλος ἐχθρὸς καὶ κατήγορος φίλος.
σφαγεὺς προσωλὼς καὶ φονεὺς συνεργάτης,
πλανῶν ὁδηγός, δυσμενὴς ἐδεστάτης.
δύσπονδος, δυσπρόσδεκτος, δυσπειθὴς δράκων
γρ. ἡμῶν θέλγει γὰρ ἡμᾶς μηδενὸς προσκειμένου.
κάλλος παριστᾷ μηδενὸς κινουμένου,
πρόσωπα μορφοῖ, ζωγραφεῖ διαπλάσεις.
τὸν νοῦν ἐρευνᾷ, ψηλαφᾷ τοὺς δακτύλους,
γέλωτα ποιεῖ, συμβιβάζει τὸ στόμα.
καὶ τῇ δοκήσει δ' ἀφανοῦς ἁμαρτίας,
ἔμπρακτον ὤδινησε τὴν ἁμαρτίαν.
οὐκ ἀγνοῶ γὰρ τῶν ἐκείνου φασμάτων,
τὸ δυσπαθὲς φρόνημα, καὶ τοῦτο πλέον
θλίβει με καὶ δάκνει με καρκίνου δίκην,
φέροντα καὶ πράττοντα τὴν ἁμαρτίαν.
πλὴν τὸν γέροντα τοῦτον ἀρρήτως ὄφιν,
τὸ τοῦ σκότους κάτοπτρον, ἡ θεία κρίσις

περὶ ὑ-

προσέθηκεν ἡμῖν, εἴγε τοὺς κατ' εἰκόνα
γραφέντας ἡμῖν μὴ χαράξομεν τύπους,
ὅπως ἔχωμεν αὐτὸν αὐτὸ παιγνίου,
παίζοντες εἰς δράκοντα κἂν χαίρῃ μέγα.
πολλοὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν ἐπηρμένην φρένα,
καὶ τὴν ἄφικτον ἐν μάχαις αὐλίαν
ὕλην ἔχοντες σαρκικῶν βαρημάτων,
καὶ τῇ γεώδει συμπεφυρμένοι κόνει
ἤμβλυναν, ἀπέστρεψαν ὥσπερ ἀσπίδος,
τὰ σαθρὰ πρὸς γῆν ἀντιπέμποντες βέλη.
εἰ ταῦτα πάντα πρὸς διάσκεψιν λάβῃ,
καὶ τῶν δοκούντων εὐτελῶν καὶ συστρόφων,
καὶ σφυγμὸν εὑρὼν τὴν διάγνωσιν φράσοι
ἢ καὶ προκόπτων θεῖον ὄργανον λάβοι
φωνὴ βοῶντος εἰς ἐρήμους καρδίας,
ἢ τῇ πυράγρᾳ τοῦ χερουβὶμ ἐγγίσας
λάβοι παρ' αὐτοῦ τοῦ λόγου τὸν ἄνθρακα,
ἢ τὸν πυραυγῆ δίφρον ἢ τοὺς ἐμφλόγους
ἵππους ἐλαύνων, οὐρανῶν ὁδὸν δράμοι,
ἵππος δὲ δειχθῇ τῷ βίῳ μετάρσιος·
τῆς σαρκὸς αὐτὸν μὴ κατασπώσης κάτω,
ἢ πῦρ κατάξει καὶ κρεμάσει τὴν δρόσον
ἕλκων, μεθέλκων, ἀντιβάλλων τὰς φύσεις,
φράξει δὲ πίστις τῶν λεόντων τὸ στόμα,
δρόσον δὲ δείξει τῆς καμίνου τὴν φλόγα·
ἢ καὶ πατάξει νεῖλον εἰς αἷμα τρέπων,

πείσῃ δὲ λάμπειν διὰ ζόφου τὸν ἥλιον,
σχίσῃ δὲ τὴν ἄβυσσον εἰς ξηρὸν ξένην,
στύλον δὲ δείξει πυρὸς ἔμπυρον σέλας.
ἀρτίως δὲ (οὔπω μὴ προκειμένου) πλάσῃ.
τενεῖ δὲ χεῖρας εἰς τροπὴν ἐναντίων,
τὴν σταυροειδοῦς συμβόλου τὴν εἰκόνα.
ἴδῃ δὲ πυρσοῖς μὴ φλογισθεῖσαν βάτον,
τὰ κρυπτὰ τοῦ μέλλοντος εἰκονίσματα·
πέτρῃ προσκύψας ὡς ὁ Μωσῆς ἐμφόβως,
καὶ κατανὸν διερὰν ἐν θυέλλῃ καὶ γνόφῳ,
καὶ πρὸς τὸ νύγμα τῆς ὀπῆς ἀφιγμένος,
μόλις τὰ κρυπτὰ τῶν ὀπισθίων μέρη·
θεοῦ σκοπήσῃ καὶ πλέον μηδὲν βλέπων,
πλέον ποθήσῃ τὸν κεκρυμμένον πόθον.
ἀργοὶ γάρ εἰσι τῶν ἐρώντων οἱ πόθοι,
εἰ συντόμως τύχωσι τοῦ ποθουμένου.
καί πως ἐρευνῶν τοῦ θεοῦ τὴν οὐσίαν,
ὅσον θεωρεῖ, πρὸς τοσοῦτον συμμύει.
εἰ γάρ τις εἰς ἄβυσσον ἀπλήστοις κόραις,
ἢ καὶ πυραυγῆ δίσκον ἡλίου βλέπων
ὅσον θεωρεῖ τὰς κόρας ἀμβλύνεται·
ποῖος πανόπτης διατονήσῃ νοῦς βλέπειν
τοῦτον καθ᾽ ἡμᾶς ἡλίου φωτὸς πέρον;
Ἀλλ᾽ ὦ παρὼν πόρρωθεν, ἑδραίῳ τάχει
ὁ πᾶσι γνωστὸς καὶ δυσδιέρετος μένων,
καὶ πᾶσι ληπτὸς, καὶ κρατεῖσθαι μὴ θέλων·

πᾶσι

πᾶσι γὰρ ὢν ἄγνωστος ἐγνώσθης ὅλοις,
ἐξ ὧν ἐνεργεῖν τοῖς δὲ πάντας σε βλέπειν.
ὅπου γὰρ ἐν σοὶ μέγεθος τῆς οὐσίας,
ἀπαραλήπτοις ἐξοχαῖς συνεστάλη·
τοσοῦτον ἡμῖν τὴν ἐνέργειαν βλέπειν
τὴν σὴν ἔδωκας, οὐκ ἐν ἀγγέλοις μόνον,
οἷς τὰς πυραυγεῖς ἐμφυτεύσας οὐσίας,
ὕλην ἄϋλον μυστικῶς ἀπειργάσω.
ἀλλ' εἴ τις ἡμᾶς οὐσιῶν ὑπερτέρα
λέληθε τάξις οὐρανοῖς, ἐν αἰθέρι,
ἐν παντὶ κόσμῳ τῷ τε νῦν ὁρωμένῳ,
καὶ τῷ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν εἰ θέλεις.
χωρεῖ γὰρ εἰς πῦρ, εἰς ὕδωρ, εἰς ἀέρα,
εἰς γῆν, ἐν ἄστροις, ἐν φυτοῖς, ἐν ὀρνέοις,
εἰς πᾶν τὸ νηκτόν, εἰς τὸν ἕρποντα στόλον,
εἰς πάντα χόρτον εἰς τὸν ἄνθρωπον πλέον.
δι' ὃν τοσαῦτα, καὶ μεθ' ὃν παρέξεται,
ἡ σὴ γὰρ ἀκτὶς μηδαμοῦ χωρουμένη
εἰς πάντα χωρεῖ. μηδαμοῦ στενουμένη,
οὐ τῶν μεγίστων οὖσα τεχνῆτις μόνον,
ὁμοῦ δὲ πάντων ἀρχέτως δεδραγμένη,
ἴθυνεν ἡμᾶς, ἔνθα τῆς κοσμουργίας
τῆς σῆς ἔνεστιν ἱστορεῖν τὰς ἐμφάσεις.
τίς γὰρ θεωρῶν μῆλον ἢ βαφὴν ῥόδου
οὐκ εὐθὺς ἔγνω τῆς βαφῆς τὸν ἐργάτην;
ποῖος δὲ εἰς ὄσφρησιν ἡδὺν βαλσάμου

οὐ σὲ

οὐ σὲ περιεσέπνευσε βαλσάμου πλέον;
τίς κέδρου ὑψοῖ καὶ πλατύνει τοὺς κλάδους,
καὶ πικρὸν ἐντίθησι τῷ ξύλῳ μύρον;
τίς νάρδον ἕψει, καὶ μυρίζων τὴν πόαν,
ἀρωματίζειν ἐκβιάζει τὸν στάχυν;
πόθεν δὲ φοῖνιξ ἐν καταξήροις τόποις
καρποὺς μελουργεῖ τῶν ἐνίκμων βοτρύων;
τίς καὶ τὰ κίτρα ταῖς ἀκάνθαις ὁπλίσας,
συνῆψεν αὐτοῖς ἀντιχάλκευτα ξίφη;
τίς σπαργανεῖ τὰ τέκνα τῶν φυτῶν ὅλων;
καὶ τοῖς μὲν ἐντίθησιν ὀστώδη βάσιν,
οἷς ἐστὶν ἐκτὸς ἀσθενὴς ἡ γυμνότης·
τοῖς δὲ περιβάλλει στεῤῥὸν ἔξωθεν δέρας,
οἷς ἐστὶν ἐντὸς εὐπαθὴς ἡ χαυνότης;
Τίς τῷ λέοντι θάρσος, ἢ τῇ δορκάδι
δρόμοις ἐνῆκεν ἀντιφάρμακον φόβου;
Τίς ταῦρον ἐκράτυνεν ὥσπερ ἐργάτην,
ἀροτριᾷν μέλλοντα; τίς τῶν ὀρνέων
τὴν γλῶτταν ἐστόμωσεν ὀργάνου δίκην;
ὡς καὶ νομίζειν τοὺς κενοὺς μυθογράφους
εἶναι παρ' αὐτοῖς γνωστικὴν ὁμιλίαν;
πόθεν δὲ ὁ γρὺψ ἀσθενὲς λαβὼν κέρατος,
καὶ βοῦν ἀνασπῶν ἐξ ἑτοίμων ἁρπάγων,
καὶ πτηνὸς ἦρται καὶ βαδίζει τετράπους;
Τίς τὰς καμήλους καίπερ οὔσας ὀργίλους,
ἔπεισε μητρὸς μὴ μιαίνεσθαι γάμῳ;

καὶ

καὶ κτῆνος οὕτω βράζον εἰς λάγνον πάθος
πρὸς τὴν ἄθεσμον μῖξιν ἐγκρατὲς μένον
Πέρσας ἐλέγχει τοὺς θολοῦντας τὸν βίον.
ποίοις ὁρισμοῖς ἐκμαθὼν Ἱπποκράτους,
τετρωμένος δίκταμον ἐμπατῶν τράγος,
τὸν ἰὸν εὐθὺς τῶν βελῶν ἀποπτύει;
ποίοις Γαληνὸς ἱεράκων τὴν νόσον
ὀπῷ καθαίρει πικροφύλλων θριδάκων
ἀχλὺν δι' αὐτῶν ὀπτικὴν ἀποξέων;
καὶ πάρδαλις μὲν λύθρον αἰγὸς ἀγρίας
πίνει νοσοῦσα καὶ καθαίρει τὴν νόσον.
ὑγροῖς δὲ φύλλοις ἐκ δρυὸς καθαρσίου
χυμοὺς κάμηλος ἐξεμεῖ κεκαυμένη,
χλωρὰν δὲ τὴν ἄγρωστιν εἰ φάγῃ κύων,
χολῆς μελαίνης ἐξερεύγεται πάθος.
λύκοι δὲ τὴν γῆν καὶ λαγωοὶ κανθάρους·
λέων πιθήκους, οἱ δὲ κύκνοι βατράχους,
τράγοι δὲ τὴν ἄπεπτον ἀσκαμωνίαν
δειπνοῦντες, ἐκπλύνουσι τὴν ἀπεψίαν,
Ἀσκληπιοῦ δὲ τοῦ νόθου θεοῦ δίχα,
τρώγων πελαργὸς οὐ νοσήσει τοὺς ὄφεις,
πόθεν κατώβλεψ πυρσὸν ἔμφυτον πνέον,
ἐκ ῥινὸς ἐμφύσημα πυρφορούμενος
κάτω τὸ ῥεῦμα τῆς πυρᾶς ἀντιστρέφει,
πόρρω δὲ πέμπει τὴν φορὰν ὡς τοξότης,
αἰτναίαν ὥσπερ καὶ κατάρρυτον φλόγα,

δίκην κεραυνῶν πυρσοβολῶν ἀτμίδα;
εἰ μὴ δὲ θεσμὸν εἶχε συγκεκυφέναι,
καὶ τῆς φλογὸς τὸ βράσμα συγκινεῖν κάτω,
τὴν γῆν βαρύνειν εἶχεν αὐτοῖς λειψάνοις.
πόθεν δὲ τὰ προὔχοντα τῶν ζώων γένη
ἐκ τῶν δοκούντων μειζόνων φαυλίζεται;
καὶ πᾶς μὲν ἵππος στερμόστιγα τρέμει,
οἴστρῳ δὲ φεύγει ταῦρος ἐπτοημένος.
φοβεῖ δὲ τὸν λέοντα τυπτηθεὶς κύων,
ἡμᾶς δὲ κώνωψ. ὁ τελὴς διαστρέφει
δάκνων, προσαυλῶν, ἐξυπνίζων πολλάκις,
τῶν δ' ἐλεφάντων ἐκφοβοῦσι τὰ κέρατα
τὰ μικρὰ γρυλλίζοντα τῶν χοίρων βρέφη.
καὶ μικρὸς ὕδρος ὑγροχέρσῳ θηρίῳ
φθορὰν ἐφιστᾷ τῇ τομῇ τῶν ἡπάτων,
λάθρα γὰρ αὐτῷ προσβαλὼν κεχηνότι,
διατρέχει τὰ σπλάγχνα σπληνὸς δίκην,
τεμὼν δὲ κρυπτὴν ἐξ ὀπισθίου θύραν
φονεὺς διαδρὰς οἴχεται σεσωσμένος.
ἄλλη δέ τις πέφυκεν ὀρνέου φύσις,
ἣ τοὺς ὀδόντας βόσκεται τοῦ θηρίου,
καὶ τοῖς περιττοῖς ἑστιᾶται λειψάνοις.
στοργὴν δὲ δεικνύουσα γυναικὸς φίλου.
καὶ τῆς τραπέζης τὴν τροφὴν αἰδουμένη
ὅταν τὸν ὕδρον ἀντιῶντα προσβλέπῃ
κράζει. πτεροῦται, τοῖς ποσὶ προτρέχει,

κινή-

κινήθῃ δὲ τοῖς ὄνυξι, καὶ περὶ τοῦ φόνου
κῆρυξ ὀλέθρου γίνεται ζωηφόρος.
καὶ τὴν τραπεζῶν ἐξελέγχει τοὺς φίλους,
μὴ συμμαχοῦντας εἰς ἀνάγκην τοῖς φίλοις.
ἔχειν γὰρ οἶμαι τὰς ἐν ὀγκώσει φύσεις,
ἐκ τῶν ἀμυδρῶν συμμαχεῖσθαι σωμάτων·
ὡς μήτις αὐτῶν τὰς ἐπάρσεις προσβλέπων
πάθοι ληφθεὶς δυσσεβεῖς ὑποψίας.
ὃ καὶ πέπονθεν ἡ κατ' Αἴγυπτον μέθη,
οὐ τοῖς μεγίστοις ἠπατημένη μόνον
ἀλλ' ἄχρι ξύλων ἑρπετῶν καὶ θηρίων,
τῆς δυσσεβείας ἐκπιοῦσα τὸν σάλον·
οἷς καὶ μαθητεύσαντες Ἑβραῖοι πάλαι,
τὸν αὐτὸν ἐζήλωσαν ἐν κακοῖς βίον,
καὶ μέχρι μιᾶς ἐκθεοῦντες τὴν κτίσιν.

Τίς καὶ τὰ κήτη, τῆς θαλάσσης τοὺς λόφους
ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς ἀβύσσου συλλέγει;
μή πως ἐπεισφρήσαντα ταῖς λεωφόροις
ὁδοστατήσῃ καὶ ταράξῃ τὰ σκάφη.
καὶ τίς τὸν ἰχθὺν τὸν βραχὺν τὸν ναυκράτην,
ποιεῖ τρεχουσῶν ὁλκάδων ἀντιστράτην,
καὶ πλωτὸν εὐόλισθον ἀνταίρειν στόλον,
καὶ ταῖς πνεούσαις ἀντιτάττεσθαι βίαις;
πτέρυξ γὰρ αὐτὸν πρὸς τὰ τοῦ στέρνου μέσα
κυκλοῖ περιπτύξασα κυμβάλου δίκην,
ἣν, ταῖς θεούσαις ἀντερείδων ὁλκάσιν,

ἱστᾷ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ῥεῦμα κἂν τρέχῃ,
καὶ κυρτὸν ἀφρὸν ἀντεπικλᾷ τῷ σάλῳ.
ἕως μαχαίραις ἢ ξυροῖς τεθηγμένοις,
τέμνει τὸν ἰχθὺν τεχνικὸς βυθοδρόμος·
ἁλσί τε τοῦτον ἐμβαλὼν ἐξικμάσοι,
καὶ γίνεται κλεὶς μυστικῶν σπαραγμάτων,
ὅτε σφαδάζει καὶ προπηδῆσαι θέλει,
καὶ τοῖς ὀλίσθοις ἐκπερα γλῶσαι τὸ βρέφος.
πόθεν δὲ διττοὺς ὥσπερ ἡ τρυγὼν γάμους,
τοῦ πορφυρίωνος φύσις βδελύττεται;
ἴσ. ὅς " ὡς καὶ παρ' ἡμῖν εἰ σκοπήσει μαχλάδα,
λιμῷ τὸ σῶμα τήκεται τεθλιμμένος.
θέλων δὲ πέρδιξ μηδὲ τὴν θέαν ἔχειν,
λάλῳ σιωπῇ σωφρονίζει τὸν βίον.

Τίς τεκνοποιεῖν δεικνύει τὴν ἐγχέλυν,
ἀμετέρων αὔξαν καὶ σπορᾶς ἀλλοτρίων;
ἢ τὴν ἑαυτῆς ἀντιπλεύρων ξυσμάτων
τὰ τμήματα σπείρουσα πετραίοις πάγοις.
φύει τὰ τέκνα τῇ κυήσει τῇ ξένῃ,
καὶ πλευρομήτηρ γίνεται θαλαττία,
καὶ μὴ λαλοῦσα δογματίζει τῇ φύσει,
ὡς οὐδὲν ἐξήμαρτε Μωσῆς, εἰ λέγει
πλευρὰν γενέσθαι τοῦ βίου λοχεύτριαν,
οὐ συγχυθεὶς γὰρ ἐγκαλεῖν ἀσυμφόρως
τῷ συντελεστῇ τῶν ἀμηχάνων θέμις·
ὑμνητέον δὲ μᾶλλον αὐτὸν, ἡνίκα

τὴν παρὰ φύσιν δημιουργεῖ τὴν φύσιν,
καὶ τοῦτο ποιεῖ δεῖγμα τῆς ἐξουσίας.
ἄϋλος ὢν ἔνυλον εἰ κτίζει φύσιν,
καὶ τρεπτὸς οὐκ ὢν τρεπτὸν εἰ ποιεῖ βίον.
Τίς ἐνδιδύσκει τὴν χελώνην ὀστράκῳ,
καὶ τὴν ταπεινόστομον ἐστεγασμένην.
δείκνυσιν ἐν τοῖς οἰκίαις φορουμένην;
Τίς ἐμφυτεύσας τῇ διαυγεῖ λαμπύρᾳ,
σπινθῆρα λευκὸν εὐπετὸν ποιεῖ σέλας;
τὸν αὐτὸν ἕρπειν καὶ πτεροῦσθαι θεσπίσας;
ποίαις δὲ πηγαῖς ἢ βυθοῖς κεκρυμμέναις
δρᾷ σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην;
Τίς ἐντέθηκε τοῖς πυριγόνοις φρένας,
διάκρισίν τε τοῦ μαθεῖν τὸ συμφέρον;
ἐκ τῆς ῥοπῆς γὰρ τοῦ πυρὸς παρηγμένοι,
περιτρέχουσιν ὡς νεοττοὶ τὴν φλόγα,
θηλὴν ἔχοντες καὶ τροφὴν τὴν λαμπάδα,
καὶ τὴν ἑαυτῶν πυρφόρον μαιεύτριαν
ἀεὶ ποθοῦσιν, καὶ τὸ παμφάγον στόμα
μόνον παρ' αὐτοῖς γίνεται ζωοτρόφον.
Τίς τεκνοποιοὺς δεικνύει τοὺς κανθάρους,
τῶν πρὸς τὸ τίκτειν οὐχ ὑπόντων ὀργάνων;
οἱ συλλέγοντες κόπρον ἠμελημένην,
σφαιροῦσιν αὐτὴν εἰσβαλόντος Ἡλίου,
ἕως πυρωθεὶς τῶν κυλίνδων ὁ στρόφος,
ἐγκυμονήσῃ τὴν σπορὰν τῇ κοιλίᾳ.

οὕτω τε λοιπὸν ἐξ ἀμήτορος τόκου
γρ νεωρ-γαζουσιν γονὴν νεουργήσουσιν ὠδῖνος ξένην.
ἅπερ παρελθὼν ὁ θρασὺς μυθογράφος,
* τῷ Πορφυρείῳ γλῶσσαν μὲν τεθηγμένην,
γνώμης δὲ φύσις ἀστατεῖν εἰθισμένην,
μύθοις ἐπεσκίρτησεν ἠπατημένοις.
λειμῶνας δ' ἐρῶν καὶ θερίζων τὰς βάτους,
ἐχρῆν γὰρ αὐτὸν ταῦτα μᾶλλον θαυμάσαι
καὶ * παγγαθὲς τὸ θεῖον ὑμνῆσαι κράτος,
πῶς καὶ δι' αὐτῶν ἔρχεται τῶν ἐσχάτων:
καὶ μὴ θεοῦ μίμημα τολμῆσαι λέγειν
τοὺς κοπρομόχθους καὶ δυσώδεις κανθάρους.
ἐφ' οἷς δοκοῦσιν ἐκ ποδῶν ἀντιστρόφων,
τὴν σφαιροειδῆ κόπρον ἀντιστρέφειν,
καὶ πρᾶγμα ποιεῖν τῶν ἄνω κυλισμάτων,
καὶ σχηματουργεῖν οὐρανοὺς ἐκ κοπρίας.
ὢ νοῦς ἀμυδρὸς, ὢ θρασύστομος βία,
εἰ τῷ θεῷ μὲν εἷς ὑφέστηκε πόλος,
τῷ κανθάρῳ δὲ γίνεται καθ' ἡμέραν;
Τίς ἀπορῶ τοὺς γῦπας ἐξάγει τόμῳ,
σκιὰν προδεικνὺς γνωστικῆς ἀτεξίας;
εἰ τοῦ γάλακτος ἐμφραγμένων τὴν πίερον,
(μόνοι γὰρ ἐκβλύζουσιν ὀρνίθων γάλα)
τὸν μηρὸν ἐκτέμνονται ἡματωμένῃ
γάλακτος ὁλκῇ ζωπυροῦσι τὰ βρέφη.
καὶ μοιδοκεῖ τὸν γῦπα σεμνῦναι πλέον

τῇ συμπαθείᾳ τῆς γονῆς τετμημένον,
ἢ τὸν μέγιστον εἰς ἀσέλγειαν Δία,
τμηθέντα μηρὸν εἰς γονὴν ὀλεθρίαν.
Τίς πελεκάνων ἀντὶ λόγχης τὸ στόμα,
ξένοις διωργάνωσε μακροκοντίοις,
καὶ χάσμα τούτοις ἐξανοίγει παμφάγον
πρὸς τὰς ἀπλήστους ἁρπαγὰς τῶν ἰχθύων;
ποίαν δὲ δεινότητα τὰς κόγχας ὅταν
ἐν τοῖς ἑαυτῶν συσταλῶσιν ὀστρέοις,
τέχνῃ διαστέλλουσιν ἠκριβωμένῃ;
συνημμένας γὰρ τὰς πτύχας τῶν ὀστράκων
ἀμηχάνως ἔχοντες εἰς λύσιν φέρειν,
χαλῶσιν αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ τῶν ἐντέρων.
λύσιν δὲ πάσχει τῶν πτυχῶν ἡ στερρότης·
θᾶττον δὲ τὰς πρὶν ἐξεμοῦντες συνδέσεις,
γυμνῇ διαρπάζουσι τὰς σάρκας μάχῃ
τῇ θερμότητι τῶν ἔσω χαυνουμένας, γρ. χαυνουμένη.
τὴν ὀστρακώδη μὴ φοροῦσας ἀσπίδα.
Κύκνον δὲ ποῖος ἐξεπαίδευσε τρόπος,
εἰς αὔρας ᾄδειν μουσικῆς εὐρυθμίας;
ὃς τὴν πτερωτὴν ἐξαπλώσας πυκτίδα,
περαντὴν ξενουργεῖ ταῖς πνοαῖς μελῳδίαν.
τοῦτον γὰρ εἰκὸς θαυμάσαι πολλῷ πλέον,
ἢ Ὀρφέα κρούοντα μυθώδη λύραν.
Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τῆς στέγης,
ἔπεισεν ὄρνιν ὡρολογεῖν εὐφρόνην

μηδὲ παρέντα προσβλέπειν τὸν ἥλιον,
καὶ τοὺς ἐνύπνους ἐξυπνίζειν ἐργάτας;

Θεὸς δὲ ποῖος τῶν Ὁμήρου πλασμάτων
γῆρας ξέει φοίνικος ἐκπυρουμένου.
λαμπρῶς δὲ τὸν γεννῶντα τυφεῖσαις τάφῳ,
ζῶντα περιβάλλει τοῦ τάφου τὰ λείψανα.
ἑλληνικοῖς ἕλληνες ἥξαντες λόγοις,
πίθητε λοιπὸν τὴν ἀνάστασιν σέβειν.

Τίς μαντικοὺς δίδωσι τοῖς πτηνοῖς ὅρους;
μαντεύεται γὰρ ὕετοὺς ἐναιθείους
τῆς μακρογήρου τῆς κορώνης τὸ στόμα,
καὶ τοῦ δὲ πνεῦσαι τὰς πνοὰς προδείκνυσι
ἄλθεα κολπώσασα τὸ πτηνὸν γένος.

Ἶβις δὲ ποίων εὐπορεῖ διδασκάλων;
καὶ τοῦ Γαληνοῦ δείκνυται σοφωτέρα.
τῆς γὰρ κάτωθεν ἐμφραχθείσης ἐξόδου
ἀμηχανοῦσα πῶς ἀνοίξει τὴν θύραν,
τὸν μακρὸν ἐκτείνασα λοξῶς αὐχένα.
σίφωνα γοργὸν τεκταίνει τὸ στόμα,
καὶ χυλὸν ἅλμης ἐμβαλοῦσα τοῖς ἔσω.
τὰ ξηρὰ ῥεύστοις ἐξεφόρτωσε βάρη.

Τίς ἀσπόρῳ τοὺς γύπας ἐξάγει τόκῳ·
φυλῆς παρ᾽ αὐτοῖς οὐχ ὑπούσης ἄρρενος;
οἳ τὴν καθ᾽ ἡμᾶς πυρφοροῦσαν παρθένον
δεικνύντες αὐτὴν ὡς ἐφικτὴν ὀρνέοις.
ἔδει γὰρ οἶμαι τοῦ τοσούτου θαύματος

ἔχειν

ἔχειν ἀμυδρὰς ἐμφάσεις καὶ τὴν φύσιν,
ὡς μήτε δόξῃ καινοτομεῖν τοῦ τόκου,
μήτε πρὸς ἄκραν ἱστορεῖν τὰ τοῦ τόκου
οὐ γὰρ μεμύουσιν, ὡς ἐκείνη, παρθένοι
ὅταν τὸ τεχθὲν εἰς διέξοδον δράμῃ,
ῥήξῃ τε κλεῖθρα καὶ παρέλθῃ τὰς θύρας.
εἰ δ᾽ αὖγε καὶ τίκτουσιν ὀρνίθων γένη,
ἐγκυμονοῦντα τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος,
πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ τεκοῦσα παρθένος,
τὸ πιστὸν ἕξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπόρου,
ἐκ ζωοποιοῦ πνεύματος πληρουμένη;
  Ποῖος δὲ φοίβου μαντικώτατος τρίπους
μῦα διδάσκει τὸν τυφλὸν τὸν παμφάγον,
τοῖς λαβυρίνθοις ἔνδον τῶν ὀρυγμάτων
φράττειν περὶ καιροῦ τῆς φορᾶς τῶν πνευμάτων
τὰς ἀντιλόξους τῶν ὀπῶν διεξόδους
ἄλλας δὲ ποιεῖν ἀντισυνθέτους ὀπάς,
τὸ χῶμα τῆς γῆς τὰς πνοὰς * ἀποκρύβειν.
ποῖος δὲ νηρεὺς τοῖς ἐχίνοις ἐνάλοις,
προβλεπτικὰς δίδωσιν ἐν βυθῷ κόρας,
ὅπως φυγόντες πρὸ ζάλης τὰ τῆς ζάλης,
εἰς τὴν γαλήνην προσφυῶσι τῶν λίθων;
  Τίς τὴν μέλιτταν τὴν σοφὴν τὴν ἐργάτιν,
γεωμετρεῖν ἔπεισε καὶ τριωρόφους.
οἴκους ἐγείρειν ἑξαγώνων κτισμάτων,
ποιεῖν δὲ τὰς σύριγγας οὐκ ἐπ᾽ ὀρθίας

γραμμῆς διευθύνουσαν ἀλλ' ἐγκαρσίας,
μή πως ὀλισθήσωσιν οἱ κάτω πόδες.
ἐκ τῶν ἄνω γὰρ φορτικῶν βαρημάτων,
εἴη δὲ μᾶλλον τὰς παραλλήλους θέσεις
[illegible] λ' ξων κτισμάτων ἐρείσματα,
ὡς καὶ τὸν οἶκον ἑστάναι βεβηκότα.
καὶ μηδὲ χυμὸν ἐκπεσεῖν τῆς ἰκμάδος,
γεωμετρῶν ἐντεῦθεν Εὐκλείδη σκόπει.
ἴσ. παρειξέσης καὶ σχῆμα μηδὲν γραμμικὸν" παρεξέσεις,
μή που σε κέντρον τῆς σοφῆς διδασκάλου
πλήξῃ μελίττης καὶ μαθεῖν ἀναγκάσῃ.

Τίς τοὺς ἀράχνας λεπτοδακτύλους πλάσας,
νήθειν διδάσκει καὶ πρὸς ἔργα τοὺς μίτους,
ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐντέρων ἀναπτύειν;
ποία δὲ τέχνη γραμμικὴ πρὸς τὰς βάσεις,
βάλλουσιν ἀρχὰς καὶ προτείνουσι δέσεις;
μέσῳ δὲ κέντρῳ τὰς ἐπαφὰς τῶν μίτων,
κύκλους ἀπαρτίζουσιν ἠκριβωμένους·
καὶ τῇ μεταξὺ τοῦ κενοῦ διαστάσει,
στύλους ὑφαρμόζουσιν ἀντισυνθέτους·
ὅπως τὸ μηχάνημα τῆς λεπτουργίας,
ὡς ἐξ ἀράχνου συντεθὲν μὴ συμπέσῃ·
ὃς διπλὸν ἔργον ἐξ ἑνὸς ποιεῖ μίτου,
λίνα πρὸς ἄγραν καὶ πρὸς οἴκησιν στέγην.
ὃν ἐντρεπέσθω πᾶς τις ἀφρόνως λέγων,
ὕλην ἄναρχον· εἰ γὰρ ὕλην οὐκ ἔχων

σκώληξ ὑφαίνει, τὴν μὲν ὕλην δευτέραν
προσεχόντως δὲ τοὺς ἀράχνας λεκτέον,
ὡς τῶν ἀΰλων ἀρχιτέκτονας μίτων.
Ποίου δὲ κώνωψ εὐπορήσας ὀργάνου
φωνὴν ἔχει σάλπιγγος; ἢ ποίῳ λόγῳ
ἐν σμικρότητι συντεθεὶς ἀμηχάνῳ
μόρφωσιν ἴσχει καὶ περυμένος φέρει
στόμα, τράχηλον, ὄμμα, κοιλίαν, πόδας,
καὶ τὰς ἀδήλους τῶν ἔσω διαπλάσεις,
ἃς οὐκ ἀφῆκε ψηλαφᾶν ἡ λεπτότης.
οὐ γὰρ τοσοῦτον τῶν μεγίστων ἡ φύσις,
ὅσον τὰ μικρὰ ταῦτα τῶν ἀμηχάνων
τὴν πανσθενῆ δείκνυσι μηχανουργίαν,
προείδηθι μύρμηξ σιτοκλέπτης ἐργάτης,
τὸν κόκκον ἡμίτμητον ἐγκλείων κάτω·
μή πως νοτισθῇ καὶ σαπῇ ταῖς ἰκμάσι
καὶ φθαρτικὴν κάτωθεν αἰσθήσῃ χλόην,
ὅταν δὲ πυκναὶ τῶν νεφῶν αἱ συγχύσεις
τοῖς ἐργομόχθοις αἰτιανδώσωσι πόνοις,
πόθεν σε μάντις τοῦ Ζαμόλξιδος πλέον
ἕκαστος οἶδεν εὐσυνόπτως ἀγρότης,
ὅτε προδεικνὺς αἰθρίαν πεπηγμένην,
τὸν σῖτον ἁπλοῖ ἐξ ἐνύγρου πυθμένος,
εἰς ἄξυλον πῦρ εἰς τὸν ἥλιον φέρων·
ὅπως πυρωθεὶς ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις,
ὡς ἄρτος ὀπτὸς εὑρεθῇ πεφρυγμένος

οὐ γὰρ

οὐ γὰρ τοσαύτης ἦν ὁ μύρμηξ φροντίδος,
ὡς ῥυθμὸν εὑρεῖν γνωστικῆς προβλεψίας,
εἰ μή τις ἦν πρόνοια μὴ φρονεῖν μέγα,
τοὺς τῶν ἐν ἄστροις αἰτιῶν ζυγοστάτας.
ἀλλ᾽ ὥς τε καὶ μύρμηκα θαυμάζειν, ὅπως
χειμῶνα δηλοῖ καὶ προμηνύει θέρος.

Τίς ποικίλην δίδωσι τοῖς ταῷς φύσιν,
μικροῖς δὲ τὰ στοιχεῖα δεικνύει τύποις,
τὸ λεπτὸν αὐτοῖς ἐμβαλὼν ὡς ἀέρα,
τὸ ξανθὸν ὡς πῦρ καὶ τὸ λευκὸν ὡς ὕδωρ,
τὸ σκληρὸν ὡς γῆν· ἀπογαιεῖ γὰρ φύσις
ἔξωθεν αὐτὸ γῆς μεσοκλήρου δίκην·
ὡς μήτε τοὺς ἔξωθεν ἐκλῦσαι τόνους,
μὴ δ᾽ αὖγε τοὺς ἔσωθεν ἀμβλῦναι πόρους.
ἔσω γὰρ αὐτοῖς ἀντὶ μήτρας καὶ σπόρου,
στιγμή τις ἐμπέφυκεν ἡματωμένη.
δι᾽ ἧς ἐκεῖσε σωματοῖ τὰ ποικίλα
εἰς σάρκας, εἰς ὄστωσιν, εἰς πτερῶν χύσιν.

Ὡς εἴ τις εἶδε τὸν ταὼ καὶ θαυμάσῃ,
τὸν χρυσὸν ὡς σάπφειρον ἐμπεπλεγμένον,
καὶ τὴν πτερωτὴν ἐν σμαράγδῳ πεφυρμένην,
τὰς πολυμόρφους συνθέσεις τῶν χρωμάτων.
ὅλας ἀσυγχύτους τε καὶ μεμιγμένας.

Τίς ἐκστρατεύει παγγενῆ τὴν ἀκρίδα·
ἔθνος πτερωτὸν εἰς Θηβαίαν αἰγυπτίων,
βέλος νεφῶδες ἐξ ἀδήλου τοξότου,

λόγ·

λόγχην ἕτοιμον, αὐτοκίνητον δόρυ,
πυκνὴν φάλαγγα, μυριόστομον ξίφος,
πηδητικὴν ἔπαλξιν ἀστάτου μάχης.
οὐχ ἵσταται γὰρ ἀλλὰ πλήττει καὶ τρέχει·
ἕρπουσα πορθεῖ καὶ κλονεῖ πτερουμένη,
δοκεῖ δὲ φεύγειν καὶ παλίνδρομος μένει.
φθείρει περὶ καιροῦ καὶ θερίζει πρὸ χρόνου,
τήκει τὰ δένδρα καὶ μαραίνει τὴν πόαν.
ὠμὴν ἀμέλγει τῶν ὀπῶν τὴν ἰκμάδα,
τρυγᾷ τὰ φύλλα, τὴν τρύγην δὲ βόσκεται·
καὶ συλλέγει τὰ κῶλα καὶ πίνει πάλιν.
ὥσπερ τὰ νεῦρα τῶν βελῶν οἱ τοξόται·
καὶ τραυματεῖ τὸ σῶμα τῶν ἐναντίων,
τοῖς ἀντιλόξοις τῶν σκελῶν ἀκοντίοις.
κινεῖ τις εἰκῆ τοῦ λόγου τὸν ἄξονα;
εἰ γάρ τις οἶκον ὡραϊσμένον βλέπων
μορφαῖς ἀπαστράπτοντα κεχρυσωμέναις,
ἡρμοσμένον δὲ καὶ σιδήροις καὶ φύλοις
καὶ τῇ πενιχρᾷ τῇ πλοκῇ τῶν ὀστράκων,
σὺν τοῖς μεγίστοις καὶ τὰ μικρὰ θαυμάσει·
στέργων ἅπαντα καὶ κροτῶν τὸν ἐργάτην·
πῶς οὐχὶ μᾶλλον τοῦ παντεργάτου λόγου
μύρμηκα καὶ κώνωπα καὶ τὴν ἀκρίδα,
τὰ πάντα θαυμάσειεν ἔργα σὺν φόβῳ;
πῶς ἡ χαμερπὴς καὶ τοσαύτη σμικρότης,
τυχεῖν τοσαύτης ἠξιώθη φροντίδος;

ὡς καὶ φρένησιν ἐντεθῆναι καὶ κέρας;
ἰσχνῇ, ταπεινῇ, καὶ στενῇ διαπλάσει;
καὶ πῶς τὸ φρικτὸν οὐχ ὑπεστάλη κέρας,
ἔργοις τοσούτοις περιβαλεῖν λεπτουργίας;
Πόθεν ταὼς πείθουσιν ὡραῖος πάλιν,
ὄρνις διαυγὴς καὶ κατάστερος φύσει,
τὴν πορφύραν πτεροῖς ἠμφιεσμένος,
ἐξ ἧς ἀλαζὼν καὶ τυφώδης τὴν θέαν
μόνος διατελεῖ τῶν ἁπάντων ὀρνέων,
ἥγ' ἐξ ἀμόχθων συμπλακεῖσα πλασμάτων
πολλὴν χύσιν ἔμιξεν αὐτῷ χρωμάτων.
Ποῖος δὲ καὶ σκώληκα σηρικῶν νόμος
πείθει τὰ λαμπρόκλωστα νήματα πλέκειν,
ἃ τῇ βαφῇ χρωσθέντα τῆς ἁλουργίδος
χαυνοῖ τὸν ὄγκον τῶν κρατούντων ἐμφρένως,
μνήμην γὰρ αὐτοῖς εὐλαβῶς ὑποτρέχει,
ὅτι περὶ αὐτῶν τῆς στολῆς ἡ λαμπρότης,
σκώληκος ἦν ἔνδυμα καὶ φθαρτὴ σκέπη.
ὃς τῇ καθ' ἡμᾶς μαρτυρεῖ ἀναστάσει,
θνήσκει μὲν ἔνδον τῶν ἑαυτοῦ μνημάτων,
τὸν αὐτὸν οἶκον καὶ τάφον δεδεγμένος,
σχεδὸν δὲ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὸν σαρκίου
σαπέντος, ἢ ῥυέντος, ἢ τετηγμένου,
χρόνου καλοῦντος ἐκ φθορᾶς ὑποστρέφει·
καὶ τὴν πάλαι μόρφωσιν ἀρρήτως φύει
ἐν τῷ περιττεύσαντι μικρῷ λειψάνῳ·

περὶ τὴν ἀπ' ἀρχῆς σωματούμενος πλάσιν.
κατηγορεῖ δὲ πυκνὰ τῶν πλανωμένων.
καὶ ζῶν ἐλέγχει τὴν πικρὰν ἀπιστίαν,
εἰ μὴ δὲ τοῖς σκώληξιν ὡς διδασκάλοις
πεισθεῖσα λοιπὸν τὴν ἀνάστασιν σέβειν.
πῶς γὰρ ἂν τύχωσι συγγνώμης λόγου
οἱ τοῖς ἑαυτῶν ψηλαφῶντες δακτύλοις,
σκώληκα νεκρὸν ἐκ ταφῆς ὁδοιποροῦν
βλέποντες, ἢ μύοντες εἰς ἀβλεψίαν,
τὴν πίστιν ἀντέστρεψαν εἰς ἀπιστίαν;
Πόθεν χελιδὼν ἐξ ἀομμάτου θέας,
τριήμερος προέισιν ὀμματουμένη,
πόαν περιτρίψασα ταῖς κόραις μύειν,
ἣν οὐκ ἀκόμψως χελιδόνιον λέγειν
κεῖται παλαιῶν δογμάτων ἐθέσπισαν,
τὴν ἀξίαν λαβοῦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων.
καὶ τῷ θέρει μὲν ὡς λύρα ῥυθμίζεται·
ὅταν δὲ χειμὼν εἰσβάλῃ, συστέλλεται·
καὶ δένδρον εὑρεῖν οἰκίαν τεχνάζεται,
καὶ ἀπαργανοῦται " ἐντεθεῖσα τῷ ξύλῳ, γρ. ἣν· τε-
καὶ τὴν πτερωτὴν ἐκδιδάσκεται σκέπην,
αὖθις δὲ ταύτην ἀμφιέννυται νέαν,
ὡς οἷα νεκρὸς ἐκ ταφῆς ἀνηγμένη,
(ἔαρ γὰρ αὐτῇ τὴν ἀνάστασιν φέρει.)
καὶ πολλὰ κράζει καὶ λαλεῖ καθ' ἡμέραν,
ἄπιστος ἐστὶ καὶ παρ' ὀρνέοις λόγος.

αἰθερο-

αὖθ' ὁρῶντι μᾶν τὴν ἀνάστασιν μάθε,
λάλον θεωρῶν ἐκ ταφῆς χελιδόνα.
Τίς τὸν σπαρέντα σῖτον ἐκ τῶν ἐγκάτων
τῆς γῆς ἀνιστᾷ καὶ τὸν ὥσπερ ἐν τάφῳ
φθαρέντα κόκκον μυριόσταχυν φέρει;
οὐ τοῖς σοφισταῖς ὡς δοκεῖ τῶν πλασμάτων,
ὕπαρξιν ἄλλου τὴν φθορὰν ἄλλου λέγειν,
οὐδ' ὡς λέγουσιν ἐκ μὲν ἵππου σήψεως
σφηκῶν κίνησιν, ἐξ ὄνου δὲ κανθάρων.
ἡ τῆς φύσεως γὰρ ταυτότης οὐκ ἠλλάγη,
ἀλλ' αὐτὸς ἐστὶ τοῦ φθαρέντος ὁ σπόρος,
πρὸς ἥν περ εἶχεν οὐσίαν ἀναστρέφει.
Τίς τῶν παρ' ἡμῖν τεκνοποιῶν σπερμάτων,
τὴν σῆψιν εἰς σύμπηξιν ὀστώδη πλέκει.
εἰ μὴ σαπεὶς γὰρ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ σπόρος,
ὡς σῶμα νεκρὸν ἐνταφεὶς τῇ κοιλίᾳ,
οὐ σωματοῦται τῇ κυήσει τὸ βρέφος,
εἰς δέρμα καὶ νεύρωσιν ὀργανούμενον.
τίς οὖν τὸ τοῦ κτίσαντος οὐ φρίττει κράτος,
γρ. φρίτ- τον εἰ καὶ τὸ πρῶτον καὶ πάλιν τὸ δεύτερον
δείκνυσιν ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ζωουμένους,
ἀλλ' ἔστιν ἡμᾶς δυσωνόπτους εἰκόνας
τῇ φωταγωγῷ τῶν νεκρῶν ἀναστάσει,
καὶ μέχρι δεῖξαι τῶν παρ' ἡμῖν θαυμάτων
στῆσαί τε τοὺς μώλωπας αὐτοὶ μάρτυρες,
ἠχητικῆς σάλπιγγος εὐστομωτέρους.

ὅταν

ὅταν γὰρ ἰχὼρ σηπτικὸς παρεμπέσῃ,
σύριγγα τίκτων ἐκ νομῆς πυρστρόφου.
οὐκ αὖτις εὕροι τοῦ σεσηπότος μέλους
τὴν ὥσπερ εἰπεῖν ἐκ μέρους ἀνάστασιν,
εἰ μὴ ῥυῇ τὰ πρῶτα καὶ λύσιν πάθῃ,
ἢ παντελῆ σύνταξιν ἐκ φθορᾶς λάβῃ ἴσ. σύντηξιν
τῆς ἔνδον αὐτοῦ σαρκὸς ἠφανισμένης.
οὔπω γὰρ αὖθις γίνεται σεσωσμένος,
πυρὶ στομωθεὶς ἢ διαιρεθεὶς ξίφει,
ἢ τῷ μελικράτῳ τε καί τινι δρόσῳ,
πρὸς τὴν ἰατρεύουσαν ἀρρήτως κρίσιν,
σύρρουσαν, ἢ ψύχουσαν, ἢ καθαρσίαν
εὑρὼν ἐκείνου τοῦ μέλους ἀνάστασιν.
πῶς οὖν μελίκρατόν τε καὶ πῦρ καὶ ξίφος
καὶ μὴν ὀπὸς, καὶ ῥίζα, καὶ χοῦς, καὶ δρόσος
εἴργει τὸ ῥεῦμα καὶ τὸ δέρμα συλλέγει·
ἢ τὴν παλαιὰν σάρκα προσαναλουμένην,
ἢ σῶμα προσαπλάττεται τὸ πάλαι νέον·
ὁ δὲ πλάσας τὸ σῶμα μὴ συναρμόσει
ῥυὲν τὸ σῶμα κἂν σαπῇ κεχωσμένον;
ἢ τὴν παλαιὰν δέρματος πάσας οὐσίαν,
ἢ τῷ φθαρέντι καὶ σαπέντι σαρκίῳ
χιτῶνα λεπτὸν ἐμβαλὼν ἀφθαρσίας;
ποίας δὲ καὶ τύχωμεν εὐεργεσίας
εἰ τοὺς ἰατροὺς τοῦ γεώδους σαρκίου,
ἄγειν ἐῶμεν καὶ φέρειν τὰ σώματα,

ὡς αἳ δοκῶσι κἂν δοκῶσι χλεόνως,
μηδὲν δὲ δῶμεν τῷ Γαληνῷ τῶν ὅλων
ψυχῶν ἰατρῷ πρὸς φιλάνθρωπον τέλος,
τῷ σῶμα νεκρώσαντι τῆς ἁμαρτίας,
ὑπνωτικὸν δὲ φάρμακον δεδωκότι,
ὅπως τὸ ῥευστὸν τῆς φθορᾶς ἀποξέσας
ἄῤῥευστον ἡμῶν ἐξεγείρῃ τὴν φύσιν;
ἢ πῶς ὁ τοῦ μανέντος ἐμμανὴς λόγος
λυττᾷ καθ' ἡμῶν καὶ λαλεῖ πεφυρμένα,
ὡς εἴγε ταὐτὸν ἐξεγείρεται πάλιν,
τὸ σῶμα τοῦτο καὶ φθαρήσεται πάλιν,
χολὴν ἔχον καὶ φλέγμα καὶ λύσιν μάχης.
καίπερ θεωρῶν τῶν ἑαυτοῦ ξαιμάτων
τὴν γηπτικὴν σύζυγα, τοὺς χυμοὺς ὅλους.
ὡς πρὸς μάχην θήγουσαν ἀνθωπλισμένην,
χολῆς μελαίνης καὶ χολῆς ξανθοπλόκους
καὶ φλέγματός τε πρὸς αἷμα συμπεπλεγμένου,
καὶ συῤῥευέντων καὶ πεφυρμένων ὅλων
μάχην θεωρῶν μὴ θεωρῶν τὴν λύσιν,
καὶ μηδὲ τοῖς κώλωψι πεισθῆναι θέλων.
ὡς καὶ σαπέντων ἐκ φθορᾶς τῶν ὀργάνων,
ἄσηπτον αὐτοῖς αὖτ' ἐγείρεται δέρας.
καὶ συμβιβασμὸς γίνεται τῶν σχισμάτων,
ἐκ τῆς παρ' αὐτῆς ὡς νομίζουσι μάχης.
ἢ πῶς φυλαχθῇ τῶν λογικῶν ῥημάτων,
σύμπνοια καὶ σύῤῥοια τῶν ὅλων μία.

εἴπερ τὸ σύμπτωμα σχίσμα γίνεται μάχης,
ἢ πῶς τὸ ῥευστὸν εὑρεθῇ πεπηγμένον.
εἰ μὴ παρεδύσης τῆς ἀναγκαίας μάχης,
θάλψει τὸ φλέγμα τῆς χολῆς ἡ θερμότης·
ἢ συγκερασθῇ θερμότητι ψυχρότης,
ἢ ξηρότης ἔνικμον ἁρπάσῃ μάχην.
οὐ κυρίως οὖν ἐστιν ἡ μάχη μάχη,
συνεκτικὴ δὲ μᾶλλον ἢ τοὐναντίον
χωριστικὴ πέφυκε τῶν ἡρμοσμένων.
σφίγγουσι τὴν σύμπηξιν ״ ἄκειστον δέσιν, γρ. ἄχρι τὴν
״ λυγεῖ τὸ τοῦ σφίγματος ἀρρήτως κράτος, ἰσ. λύει
ὡς γάρ τις οἶκον δημιουργῆσαι θέλων,
καὶ σφῆνα πήξας σφαιροπυθέτου στέγης,
οἶδεν μόνος τὸ σφίγμα καὶ λύει μόνος.
οὕτως ὁ τὴν ἐνσαρκοουσίαν κτίσας,
ὅταν δέῃ τὸν οἶκον ἐλθεῖν εἰς λύσιν·
οὐ φλέγμα κινεῖ καὶ χολὴν πρὸς τὴν λύσιν,
ὡς ἐνδεὴς ὢν ὑλικοῦ παρεργάτου·
ἀλλ' ἐκβαλὼν τὸν σφῆνα τὸν ψυχοκράτην·
ὡς οἶδεν ὡς ἔσφιγξε καὶ λύει μόνος.
ὅταν δὲ τὴν σύμπηξιν ἁρμόσαι θέλοι,
(κτίσαι γὰρ αὖθις βούλεται τὴν οἰκίαν ἴσ. καὶ
πλῶσιν παθοῦσαν ἐξ ἀδήλων πνευμάτων) τὴν χο-
״ καὶ χολὴν καὶ πνεύματα καὶ πάλιν βάλλει λὴν καὶ
ἄσβεστον ὥσπερ συμβιβάζων ὀστράκῳ, φλέγμα
(χυλοὶ γάρ εἰσι καὶ μέρη τοῦ κτίσματος) συμβάλ-
λει πά-
λιν

τὸν σφῆνα πήξας ὥς τε λῦσαι μηκέτι,
ἄφθαρτον ἡμῶν ἐξεγείρει τὴν φύσιν.
πλὴν ταῦτα πρὸς μανέντα τὸν μεμηνότα,
ἡμεῖς γὰρ ἴσμεν ὡς ἐν ἀλλαγῇ δέον
τὸ θνητὸν ἡμῶν τοῦτο προσλαβεῖν δέρας,
ὃ σπείρεται μὲν ἐν φθορᾷ τεθαμμένον·
ἀνίσταται δὲ τῆς φθορᾶς ἀντιστρόφως
ἄφθαρτον ὡς ἔδοξε τῷ παντεργάτῃ.
οὕτως ὁ πλάστης κἄν τε χυλῶσαι θέλοι
τὸ σῶμα τοῦτο, κἄν τε λεπτύναι πλέον·
ὅπως ἄσηπτον τῶν σαπέντων τὴν φύσιν,
ὡς θαῦμα νεκρὸν δερματοῖ καὶ συλλέγῃ.
ἀρκεῖ γὰρ αὐτῷ πρὸς τὸ σαρκῶσαι λόγος,
τὴν γῆν ἐρευνῶν καὶ τὰ κύματα βλέπων.
καὶ συλλέγων τὰ κῶλα τῶν κοιμωμένων,
καὶ κἄν τις ὠμόσαρκον ἀνθρώπου κρέας
ἰχθὺς ἀφαρπάξοι καὶ τὸν ἰχθὺν ἀγρότης,
καὶ τοῦτον ἄρκτος, καὶ τὸ θηρίον κύνες,
γῦπες δὲ τούτους, τοὺς δὲ γῦπας οἱ τάφοι,
καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ἀνθυποδράμοι φύσιν,
εἰς ἀλλοφύλους ἀντικλώμενος ῥύσεις,
ὅμως ἔσω πέφυκε τῶν ὁρισμάτων,
τῇ χειρὶ τοῦ κτίσαντος ἐσφραγισμένος.
οὐκοῦν ἐάν τις χειρὸς ἀτελεσάτης
τοὺς πενταχέρδους ἐξαπλώσας δακτύλους,
κριθάς, ὀλύρας, κέγχρον, ἢ σῖτον λάβοι,

ἢ πλῆ-

ἢ πλῆθος ἁπλῶς ὀστείων πεφυρμένων
οἶδεν διαιρεῖν καὶ μερίζειν εὐθέτως,
ἐκεῖνο τούτῳ καὶ συνάπτειν τὰς φύσεις,
καὶ ῥᾷστα συντίθησι πρὸς γένη γένος·
πῶς καὶ λιθώδης οὐ συνήσει καρδία,
ἐν χειρὶ τοῦ κτίσαντος οὖσαν τὴν κτίσιν,
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς συνδραμεῖν ἀναστάσει,
καὶ συγκομίζειν ὥσπερ" ἄλλος τοὺς φόρους. ἴσ. ἀγρὸς
ἐκεῖθεν ἔνθεν τὰς φορὰς τῶν λειψάνων,
ἀρτηρίας καὶ νεῦρα, σάρκας καὶ φλέβας,
καὶ παντὸς ἄρθρου συλλογὴν κεκρυμμένου,
συνεισάγειν τε τὰς ἑκάστου λοιπάδας.
(εἰσὶν γὰρ ἄχρι καὶ τριχὸς γεγραμμέναι)
φέρειν τε πᾶσαν ἐναπόγραφον φύσιν
τῇ πρὸς τὸν αὐτῆς δεσπότην παρεστάσει,
ὅπως ὑφέξει τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις
τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων,
καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῆς γεώδους καρδίας,
σπόρου τε καρπὸν καὶ σπορᾶς ἀκαρπίαν,
ζυγοῦ τε λεῖμμα καὶ ῥοπῆς εὐσταθμίαν,
καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ψυχικὴν λειτουργίαν
οὕτως ἑαυτὸν ταῖς ἐνεργείαις ἔθου
γνωστὸν παρ' ἡμῖν καίπερ ὢν κεκρυμμένος.
ὅσον γὰρ ἡμᾶς τῶν ὑπερτέρων νόων
ὑπερβέβηκεν ἡ θεόπνους ἀκρότης,
τοσοῦτον αὐτὰς αἱ μέσαι καὶ τὰς μέσας

Τρίτη τις ἄλλη τάξις ἀρχικωτέρα,
ἢ μᾶλλον ἐμπέφυκε τῇ πανομμάτῳ·
καὶ τῇ περιττῇ τοῦ τάχους ἐπεκτάσει
ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀσυγχύτως ἀκρότης.
ὅσον γὰρ ἐγγίζουσι, τὰς ἀποστάσεις
ποιοῦσι μείζους, καὶ ξενοτρόπῳ λόγῳ
τὰς προσθέσεις ἔχουσιν ὡς ἀφαιρέσεις.
εἰ γὰρ τὸ τῆς γῆς τοῦτο πῦρ ἀποβλέπων
πόρρωθεν ἑστὼς θέλγεται πρὸς τὴν θέαν,
ἀφίσταται δὲ τῇ φλογὶ προσεγγίσας:
πῶς πρὸς τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς ἀφλεξίας,
ᾧ μᾶλλον ἐγγὺς καὶ πέφυκεν ἄγγελος,
μὴ μᾶλλον ἐκστῇ καὶ δέος ἢ τῷ φόβῳ;
ἐν πυρσοφεγγεῖ καὶ θεοκρυφεῖ γνόφῳ
ἀφεγγὲς εὑρεῖν καὶ τὸ πῦρ καὶ τὴν φλόγα;
ἐντεῦθεν ὡς ἔοικεν ἐγγίζει πλέον
ἡ τῶν χερουβὶμ ὀμματόπληκτος φύσις,
βλέπουσα καὶ μύουσα τὸ βλέπειν πλέον.
φρικτὸν γὰρ ἐντέθηκε τῇ κτίσει φόβον
ὁ πρῶτος εἰς γῆν ἐκπεσὼν ἑωσφόρος,
βλέπων ἀμέσως καὶ παθὼν τὸ μὴ βλέπειν,
ὡς μηδὲν εἶναι παντελῶς αἰεὶ μένον,
ἢ τῆς παναρχοῦς καὶ σοφῆς ἐπινοίας
τοῦ δημιουργήματος ἐξῃρημένον.
εἶναι δὲ πάντα πρός τι χρήσιμον τέλος,
καὶ μέχρι χόρτου καὶ φυτῶν καὶ θηρίων,

καὶ

καὶ τῶν ἀφώνων τῆς θαλάσσης ἰχθύων,
καὶ τῶν ἀπ' αὐτῆς ἐκδυέντων ὀρνέων.
φθάσαι δὲ μέχρι τῶν ἀποκρύπτων λίθων,
τὴν συντομουργὸν τοῦ θεοῦ λεπτουργίαν.
εἴπερ " νόμος μὲν ἐξελαύνεται λίθῳ, ἴσ. ἰομὸς
" ἄλλη δὲ τὸν σίδηρον ἀνθέλκει λίθος. ἴσ. ἄλλος
ἄλλοι δὲ πυρσοὺς ἀντανάπτουσι λίθοι
οὐκ οἶδα πῶς ἔξωθεν ἐξωθουμένους.
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἄλλος ἀμβλύνει λίθος,
καὶ πῦρ νόθον σβέννυσιν ἐξηρτημένος,
οὐχ ὡς λίθος δρῶν· ἀλλ' ὅπως μάθῃς ὅτι,
θεοῦ θέλοντος ὠφελοῦσι καὶ λίθοι.
καὶ τὴν δι' αὐτοὺς ἐντροπὴν δεδοικότες,
πειθώμεθ' ἡμεῖς ὠφελεῖν κἂν ὡς λίθοι.
εἴργει δὲ βῶλος αἱματόπτυσον χύσιν,
πηλὸς δὲ σωτὴρ γίνεται δυσεντέροις.
ἄνθος δὲ χόρτου πάσμα γίνεται πάθους,
ὀπὸς δὲ ῥίζης φάρμακον καθάρσιον.
σταγὼν δὲ κέδρου κνησμονὴν ἀποξέει,
ἐπωφελὴς δὲ πικρότης ἀψινθίου
ὑπεργλυκάζον εἰς ὠδείσασιν μέλι.
καὶ τῶν βάτων δὲ τῶν ἀκάρπων οἱ κλάδοι
οὓς ποικίλοις φύσει τοῖς ἱπποκράτεις,
καὶ τοῖς ἀκάρποις μὴ φοβούμενοι νόμοις.
ἐκ τῶν ἀκανθῶν γίνεται σωτηρία.
καὶ τέφρα καὶ χοῦς ὠφελοῦσι καὶ τρίχες.

τοῖς γὰρ παθοῦσιν ἐκ κρύους ἀβλεψίαν,
καπνὸς Γαληνὸς γίνεται παρ' ἐλπίδας.
νάρκη δὲ ναρκοῖ τὰς ἁφὰς τῶν ὀργάνων,
ἔστι γὰρ ἔνδον τις χάρις καὶ τῆς νάρκης.
στέαρ δὲ φώκης φλεγμονὰς οἰδημάτων
σβέννυσιν ὥσπερ τὰς καμίνους ἡ δρόσος.
καὶ συμφλεγέντων ἱπποκάμπων αἰθάλη
σφίγγει ῥεμούσας ἐκρυῆναι τὰς τρίχας.
τρυγὼν δὲ παύει τῶν ὀδόντων τοὺς κλόνους,
ὡς ἐν ταλάντῳ τεχνικὸς ζυγοστάτης
τὸ κέντρον αὐτῆς ἐντιθεῖσα τοῖς πόνοις,
καὶ βρῶσις ἁπλῆ τῆς σαρκὸς τῶν ἐντέρων
ὄχημα γαστρὸς γίνεται πεφραγμένης.
φθίσιν δὲ καὶ χέμελλα καὶ τῶν σκορπίων
φθάνει τὰ κέντρα καὶ καταψύχει πόνοις
τοὺς λυσσοδήκτους. τοὺς δὲ καρκίνους ξέει
καρκῖνος ἐλθὼν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου.
σοφίζεται δὲ καὶ πρὸς ἄγραν ὀστρέων.
ψάμμον γὰρ αὐτοῖς ἐμβαλὼν χασμωμένοις,
εἴργει συνελθεῖν τὰς λαβὰς τῶν διπτύχων.
ἀνειμένων δὲ τῶν θυρῶν ὁ τοῦ σάλου
κλέπτης ἀνασπᾷ τὴν τροφὴν κεκρυμμένην.

Ἰχθὺς δὲ πνεύμων τοῖς σάλοις ἐπινέων,
ᾧ μηδέν ἐστιν ἐμφερὲς πρὸς ἰχθύας.
ἄμορφος εἰκὼν, δυσδιάγνωστος θέα,
ἔμψυχος οὐκ ἔμψυχος, ἀλλ' εἰκῆ μένων

δοκῶν ἑαυτὸν ἐξαπλοῦν καὶ συλλέγειν,
τὰς δυσκαθέκτους τῶν ποδῶν ὑπερζέσεις
ὡς οὐδὲν ἄλλον συντριβεὶς ἀποτρέπει,
καὶ νεῦρα μὲν σπασθέντα συστολῆς βίᾳ
λέοντος ὡς λέγουσιν εὐρωνεῖ στέαρ,
πάθεις δὲ λύτρον αἷμα γίνεται τράγου.
καὶ τοὺς κεράστας εὐλαβεῖται κανθάρους
τὸ φλεκτικὸν πῦρ τοῦ τεταρταίου τρόμου.
καὶ τῇ χροώδει τῶν μυώπων αἰθάλῃ
τὸ τῶν μυώπων ἐξορίζεται πάθος.
οὐ φείδεται γὰρ συλλαβῆς ὁμωνύμου,
εἰς ζῆλον ἔργου συγκερατουμένη φύσις.
εἰσὶ δὲ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης κοχλίαι,
μικροὶ μεγίστων συμφορῶν εὐεργέται.
ὧν εἰ τεφρώσεις τὴν δορὰν τῶν ὀστράκων,
ἄλφους ἀναιρεῖς, εἰ δὲ συμπλέξας μέλι
τὴν ξηρὰν ὑγρῷ στοιχειώσεις αἰθάλην,
οἴδημα γαστρὸς καὶ ποσῶν ἐπιρρύσεις·
νεφρῶν τε πληγὰς καὶ ζοφώσεις ὀμμάτων,
καὶ τὴν πρὸς ῥινῶν αἱματόρροιαν σβέσεις.
καὶ θαυμάσας τὸ θεῖον ὑμνήσεις κράτος,
βαλὼν ἓν ἀντίφραγμα μυρίαις νόσοις.
πόθεν δὲ καὶ πῶς ταῦτα γίνηται θέλων
εἰπεῖν, ἀτερμάτιστον ἀντλήσεις βάθος.
καὶ τῶν ἀναγκαίων γὰρ ὡς φασὶ πόρων
ὁ βλέννος εἴργει τὰς ἀκουσίας ῥύσεις.

γύγου δὲ γλῶσσα προστεθεῖσα νηπίοις
λύει τὰ κλεῖθρα τῆς ἀφώνου γλωσσίδος.
λίθους τε τέττιξ τῶν ποδῶν περιγλύφει,
ὅπως λιθουργὸς εἰς περίστασιν πόνει.
καὶ ψυχρὸς ἰὸς θερμὸν ἔσβεσεν πάθος,
ὅπου δὲ θέρμα ψυχρὸς ὤκλασεν πόνος.
καὶ σὰρξ ἐχιδνῶν ἀντιφάρμακος δόσις,
καὶ σφίγμα σαρκὸς γίνεται λωβωμένοις.
τὸν ῥοῦν γὰρ ἱστᾷ καὶ τὸν ἰχῶρα ξέει,
καὶ στωματουργεῖ τὰς ῥεούσας εἰκόνας.
μορφοῦσα τὰ πρόσωπα τῆς ἀμορφίας.
καί που τινὲς λέγουσιν ὡς φρικτοῦ πάθους
εἰς λοιμὸν εἰσφρήσαντος ἐν δρόμῳ ζέσει,
πνέοντος αὖραν τοῦ νοσοῦντος ἐσχάτην
ἤδη παρ' αὐτὰς τῆς ταφῆς τὰς εἰσόδους,
γρ. σκορπίου. τὸ κέντρον ἐνθεὶς ἐξ ἀδήλου" σκορπίος,
ἰῷ τὸν ἰὸν ἀντιτάξαι πρὸς μάχην,
ἤμβλυνσε, ἢ μαίευσε σὺν κρόσει ξένῃ,
γρ. ἀκρότῳ ψύξιν λαβὼν ἄπληστον" ἀκράτῳ ζέσει,
οὕτως ἕκαστα συμφερόντως ἡ χάρις,
καὶ πρός τι ῥυθμίσασα τῶν ἀγωγίμων,
οὐδὲν περιττὸν οὐδὲ λεῖπον εἰσάγει·
καὶ μέχρι φλοιῶν καὶ τριχῶν καὶ δακρύων,
καὶ μέχρι πηλοῦ καὶ καπνοῦ καὶ κοπρίας.
εἰ καὶ τὰ μὲν λέληθεν ἠγνοημένα,
τὰ δὲ πρόδηλον εὗρε τὴν δυσχρηστίαν.

ὡς πρός τι φαῦλα μηδαμῶς λοιπὸν λέγειν,
ἀστεῖα πάντα καὶ καλῶς εἰργασμένα.

Τίς γὰρ θεωρῶν βότρυν οὐ καταπλάγῃ
τὸν δόντα θερμὴν ὑγρότητα τῷ ξύλῳ;
καὶ πῶς τὰ φύλλα τὰς ἑτοίμους εἰς ῥύσιν
ῥάγας περιπτύσσουσι, μὴ βροχῆς βάρος
πλήξῃ τὸ χαῦνον, ἢ φλογώδης ἡλίου
φρύξασα θέρμη τοὺς ὀποὺς ἐξικμάσῃ.

Τίς δέρμα ῥοιᾶς ἀδιαιρέτως σχίσας,
καὶ τὴν θέσιν γνοὺς τῶν ἐνύγρων ἀνθεράκων,
καὶ πῶς ἑκάστῳ συντεθέντι χωρίῳ,
φραγμὸς μεσάζει καὶ μερίζει τοὺς ὅρους
ὑμὴν φλογώδης λεπτὰ τείνων σπαρτία,
μή πως βαρυνθῇ τῶν ὀπῶν ἡ χαυνότης,
καὶ θλῖψιν ἕξῃ τῇ δέσει τοῦ σφίγματος,
κἀντεῦθεν ἰκμὰς τῆς ὀπώρας ἐκπέσῃ,
σήψῃ τε κόκκος ἄλλος ἄλλον ἐκρέων,
οὐ τὴν ὑπὲρ νοῦν ἐννοήσας αἰτίαν,
πρὸ τοῦ φαγεῖν ὑμνῆσαι τὸν παντεργάτην;
ὁ νοῦς γὰρ εὐθὺς ὡς ταχύδρομος φύσει
ἀφεὶς τὸ θαῦμα πρὸς τὸν αἴτιον τρέχει.

Τίς ἐμφυτεύσας τῷ βυθῷ πηκτὸν γάλα,
τοὺς μαργαρίτας " λευκοχρόους ἐκτρέφει; γρ. λευκοδρόμους
πόθεν χλοάζει τῶν σμαράγδων ἡ φύσις,
εἰς πάντα καιρόν; οὐ γὰρ εἰς ἔαρ μόνον.

Τίς αὖθις ἐντέθηκε σαπφείρῳ λίθῳ.

εἰ μηδὲν αἶθος ἐν λίθῳ φυτεύεται;
Πόθεν πυραυγὴς ἡ βαφὴ τῶν αἰθεράκων,
εἰ ψυχρότητι πᾶσα πήγνυται λίθος;
τίς ταῦτα ποιεῖ καὶ συνιστᾷ καὶ τρέφει,
εἰ μὴ τὸ σὸν βούλημα καὶ τὸ σὸν κράτος,
τοῦ πάντα δρῶντος ὡς δοκεῖ σοι καὶ θέλεις;
τὸ σὸν γὰρ εἰς ἄπειρον ἐκτείνας κράτος,
φαίνῃ, καλύπτῃ, καὶ περιέχῃ, καὶ μένεις.
στάσιν τε χύσει, καὶ φορᾷ πεπηγμένην,
καὶ τὰς ἀμόρφους εἰδοποιῶν οὐσίας,
αὐτὸς δὲ τοῦ σύμπαντος ἐξῃρημένος,
ὑπερτελὴς γὰρ εἶ καὶ ἀρχὴν οὐκ ἔχεις.
τέλους ἀπέσης καὶ διέσης τοῦ μέσου,
ἐκτὸς βεβηκὼς τῶν ζῴων καὶ τῶν ὅλων.
ἐντὸς πεφυκὼς τῶν ὅλων ἐκτὸς μένεις,
πρόδηλος ὢν ἄδηλος, οὐκ ἔχων ὅρους.
ἀλλ᾽ ὢν ὁρισμὸς τῶν ὁριζόντων ὅρων,
ἄρχων ἀνάρχως, οὐ μετρούμενος χρόνῳ·
ῥοπῇ δὲ ποιῶν ἀχρόνως τὰ τοῦ χρόνου,
ὡς ἔντεχνος δὲ τῶν φρενῶν ἐπιστάτης,
πᾶσάν τε πρᾶξιν τεχνολογεῖν ἰσχύεις,
καὶ πᾶν ἰδὼν ὄνομα καὶ ῥῆμα ξέων.
καὶ λεπτὸν ἄρθρον μετοχὴν κεκρυμμένην,
ἀντωνυμίαν πᾶσαν ἠκριβωμένος,
πάσῃ προθέσει μέτρα δοὺς ἡρμοσμένα,
τὸν πάντα κόσμον εἰς ἐπίρρημα τρέπεις,

εἰ μὴ τὸ σὸν συνειδὲς ἀῤῥήτως κράτος,
συζευκτικὸν σύνδεσμον ἐμβαλεῖν ″ ὅλως. ἴσ. ὅλοις
ἀεὶ δὲ δεικνὺς τεχνικὰς ἐπεκτάσεις.
ἅπαντα γίγνῃ πρὸς τὸ σοὶ δεδογμένον,
μέλλων, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, ἅμα
σὺν τοῖς παρακειμένοις ἀόριστός τε.
ὑπερσυντέλικός τε, ἐγκλίσεις νέμων,
ὁριστικὴν, εὐκτικὴν, ἀπαρέμφατον.
ἐνθεὶς δὲ ταύτας ἀῤῥήτῳ τέχνῃ * πλέον,
προστακτικῷ δὲ πάντα μορφώσας λόγῳ.
ὑποτακτικήν σοι δημιουργεῖς τὴν κτίσιν.
πάμμορφος ὢν ἄμορφος οὐκ ἔχων στάσιν,
οὐκ ἴχνος, οὐ κίνησιν, οὐ γνωστὴν βάσιν,
πάντων γὰρ εἶ κίνησις, ἡ πάντων βάσις.
ἁπλοῦς, μεθεκτὸς, πρῶτος, ἔσχατος, μέσος,
ὑψηλὸς, εὐρὺς, ἀπλατὺς, βαθὺς, μέγας.
οὐδὲν δὲ τούτων. ἀλλ᾽ ἐν ἀβάτοις ὅροις
τῆς σῆς ἐπήξω μυστικῆς ἐξουσίας.
ὁ πανταχοῦ μὲν μηδαμοῦ δὲ, καὶ πάλιν
καὶ πάντα καὶ ἕν. ταῦτα γὰρ συναπτέον,
μή πως μερισθὲν τῇ διχῇ διαστάσει,
τὸ μηδαμοῦ μὲν εἰς ἀνούσιον ῥέποι,
τὸ πανταχοῦ δὲ τοῖς μεριστοῖς ἁρμόσοι.
ἀλλ᾽ αἰπφθέγγοις ὡς ἂν εἴπῃ τις λόγοις
τὸ πάντα καὶ ἓν καὶ τὸ μηδαμοῦ πάλιν
τῇ πανταχοῦ σφίγγοντες αἰπφθεγγίᾳ

στερρὸν τὸ βάθρον πήξομεν τῶν δογμάτων,
μή πως ὑπαχθῇ τοῖς κατ' αἴσθησιν τύποις,
τὸ ἓν μονωθὲν, τῇ δὲ πάντα συνθέσει,
διπλοῦντες αὐτοῦ ἀπερίληπτον φύσιν
αὖθις τὸ ἓν κυροῦμεν ἠκριβωμένως,
μή πως τὰ πάντα σχῇ κακὴν ὑποψίαν.
καὶ δῶμεν ἔργῳ μὲν τῇ ῥεούσῃ συνθέσει,
τὸ πανταχοῦ δὲ τὸν θεὸν πεφυκέναι,
τῇ μηδαμοῦ προσεστιν αἰτιοσυνθέσει.
εἰ καὶ βάθος γὰρ ἐκβαθύνῃ σοι λόγου,
πρὸς ὕψος αὖθις ἐμφανίζειν οὐ θέλεις.
εἰ δὲ πρὸς ἄκρον ὕψος αἴρουσι φρένες,
πρὸς ἄκρον αὐτοὺς αὖθις ἐπιστρέφεις βάθος.
ὡς μήτε μῆκος σοι περιπλέκοι βάθει
μήτε πλάτος σὸν ὕψος εἰς πέρας φέρειν,
ἀλλ' εἰς ἄπειρα τῶν ἀπείρων ἡ λύσις
χυθεῖσα τῇ σῇ τέμνεται παρεκτάσει,
ὡς εἰ λέγειν χρὴ καὶ τὰ μή πω πρὸς κτίσιν
ἐλθόντα τῇ σῇ ζωπυροῦντος προσθέσει,
ἐφίστασαι γὰρ καὶ παρὸν ἀφίστασαι,
μέσων ἐκφεύγεις καὶ σκιᾶς λεπτῆς δίκην,
ἐν τῷ κρατεῖσθαι τὰς λαβὰς ὑπεκτρέχεις,
οὕτω σε καὶ νῦν ἐξ ἀπληστίας πόθου
μαθεῖν θελήσας καὶ ζυγῆσαι τῷ λόγῳ
τὸν ἀμπελῶνα τῶν σοφῶν σου κτισμάτων,
οὐκ οἶδα ποῖον βότρυν ἁρπάσας λάβω.

τῇ

τῇ ποικίλῃ γὰρ καὶ σοφῇ θεωρίᾳ,
τὸν νοῦν μερίζω, καὶ στενοῦμαι· καὶ θέλων
ζητεῖν τὰ πέρατα κλέπτομαι τοῖς ἐσχάτοις,
καὶ δυσκαθέκτοις αἰτινήχμαι σάλοις.
ὡς οἱ πλέοντες ἐν βυθῷ θαλαττίῳ,
ὅσον προκύπτει τῆς ἀβύσσου τὸ πλάτος,
πάσχουσι μᾶλλον συστολὴν ἐν καρδίᾳ.
εἰ καὶ τάχος γὰρ ἀστραπῆς διαδράμω,
καὶ πτηνὸς ἀρθῶ καὶ περάσω τὰς φύσεις,
καὶ μᾶλλον ἀρθῶ καὶ τὸν αἰθέρα σχίσας
τὰς κλεῖς ἀνοίξω Πέτρος ὢν πεπλασμένος.
καὶ τῇ τοσαύτῃ μὴ στενωθεὶς ἐκτάσει,
ὑπερβεβηκὼς οὐρανοῦ ὕδωρ φθάσω,
ἴσως ἄβυσσον ἐξ ἀβύσσου καὶ πέρας,
ἀρχὴν συνάπτων καὶ πέρας μηδὲν βλέπων,
τό τε προκύψας εἰς τὸν ἄκρον πυθμένα
καὶ συνθολωθεὶς πρὸς τὸ χάσμα τοῦ βάθους,
ἴλιγγα πάσχω, καὶ κλονοῦμαι, καὶ πάλιν
εἰς γῆν ὁ πηλὸς συστραφεὶς ὑποτρέχω.
οὐδὲν γὰρ εἰμὶ πλὴν γεάδης αἰθάλη,
καὶ πηλὸς ἀργὸς καὶ κατάρροπος κόνις.
πλὴν ποῖ πτεροῦμαι; ποῖον αἰθέρα σχίσω;
καὶ ποῖ πορευθεὶς καὶ τὸν οὐρανὸν τρέχων,
εἰς πέμπτον ἀρθῶ τοῦ Σταγειρίτου πόλον;
ἢ ποῖον αὖθις ἄλλον ἢ ποίαν πύλην,
ἐκεῖνον ἐγκλείοντα; καὶ ποίαν πάλιν

ζητῶν περικόπτω, ψηλαφῶν ὑποστρέφω,
τὸ τῆς κάτω γῆς εἴπερ ἀθρήσω βάθος;
καὶ μυρίον πλέξοιμι τῷ βάθει βάθος,
καὶ γνῶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἀπωλείας,
καὶ τῆς ἐμῆς γῆς, τῆς ἐμῆς μητρὸς μάθω
τὸν μακρὸν αὐτῆς ποῦ συνέστειλεν πόδα·
τότε προσελθὼν ταῖς ὑπερτέραις πύλαις,
καὶ τὴν ἀνοικτόκλειστον ἐγκλείσω θύραν.
ἀνοίγεται γὰρ καὶ πλέον συστέλλεται,
ἁπλουμένη δὲ καὶ στενουμένη πλέον,
χαλᾷ τὰ κλεῖθρα καὶ φοβεῖ τὰς εἰσόδους,
τοῖς εἰσβαλεῖν τολμῶσιν ἀντικειμένη.

Ἀλλ' ὦ τοσούτων ἀρχιτέκτων θαυμάτων,
ὁ τὸν σὸν υἱὸν, τὸν συνάφραστον λόγον
ἐκδοὺς δι' ἡμᾶς τοὺς ἀτάκτους οἰκέτας,
εἰς λύτρον ἐχθροῖς, υἱὸν ἠγαπημένον.
ὅπως ἔχοντες ὥσπερ οἱ κεχωσμένοι
σκώληκες εἰς γῆν ἐν τάφῳ τὰς οἰκίας
(ἡ γῆ γὰρ ἡμῖν ὡς ἐκείνοις ἦν ὅλα,
βία, τροφὴ, δίαιτα, καὶ ζωῆς τάφος.)
μὴ συγκατασπασθῶμεν ἐν ζόφῳ πάλιν.
ἀλλ' εἰς ἀνάστασίν τε καὶ νέαν πλάσιν
ἐλθὼν ἐγείρῃ τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα,
καὶ τὰς ἀράχνας τῶν παθῶν ὑποξέσῃ
καὶ πάντα τὸν χοῦν ἐκτινάξῃ λεντίῳ;
σπόγγῳ δὲ τὴν ῥύπωσιν ἐκμάξας ὅλην,

βρε-

βρίθουσαν εἰς γῆν τὴν δυμάτ πίσῃ τὴν κόνιν.
παρ' οὗ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὅλης
ἐκπεμφθὲν οἶδεν ἡ κτίσις σεβάσμιον,
τὸν ἀῤῥαβῶνα τῆς ἄνω κληρουχίας,
τὸν ἄχετον ῥοῦν ἀγαθῶν χαρισμάτων,
τὸ ζωοποιὸν τῆς ἁγιστείας κράτος.
υἱοθεσίας τὸ περάρχιον πέρας,
τὸ καὶ μερίζον καὶ διαιροῦν ὡς θέλει
τὰς τῶν ἐνεργῶν δωρεῶν ἐπεκτάσεις·
τὸ πᾶσι τοῖς ἄνω τε καὶ κάτω μύρον
τὸ χρῖσμα καὶ χάρισμα τῶν τελουμένων,
τὸ φθαρτικὸν σύσταλμα τῆς ἁμαρτίας,
τὸ ζωτικὸν σύνταγμα τῆς ἀφθαρσίας,
τὸ φλεκτικὸν φῶς, τὴν δροσίζουσαν φλόγα,
τὸ τῆς χαρᾶς ὄχημα τῆς αἰωνίου,
τὸ τῶν προφητῶν ὀπτικώτατον σέλας,
τὸ πυρσόγλωσσον τῶν ἀποστόλων στόμα,
τὸ τῆς πάλης ἄλειμμα τῆς τῶν μαρτύρων
τὸ σύνδρομόν τε καὶ συνέκδρομον σέλας,
τῆς πατροφεγγοῦς τοῦ λόγου θεαρχίας.
τὸ νυμφικὸν σφράγισμα τοῦ ξένου τόκου,
ἡ μυστικὴ κλεὶς τῆς θεοδόχου πύλης,
δι' ἧς ἄσαρκος εἰσεληλυθὼς λόγος,
ἐξῆλθεν ὢν ἔνσαρκος, ἐσφραγισμένην
ἀφεὶς ἐκείνην (ὥσπερ εὗρε) τὴν θύραν.
δι' οὗ φάλαγξ μὲν δαιμόνων ἐλαύνεται,

πεζεύ-

πεζεύεται δὲ τῆς θαλάσσης ἡ χύσις·
αἱμαγμένη δὲ τῆς ῥοῆς ἡ χαυνότης
ἐκ τοῦ κρασπέδου οὐ βαρεῖται φορτίου·
ἄρτοι δὲ πηγάζουσι μυελοτρόφοι
ἐκ πενταρίθμων ἐκρυέντες κλασμάτων
ὕδωρ δὲ νέκταρ θαυματουργεῖται γάμῳ
ἕτοιμος οἶνος ἐξ ἀδήλων βοτρύων.
καινίζεται δὲ γεῦσιν, ὄσφρησιν, φύσιν.
καὶ τρεῖς ὅρους ἤμειψεν ἐξ ἑνὸς λόγου.
παρ' ᾧ τελεσθεὶς καὶ τελώνης, εἰ θέλει,
εὐαγγελιστὴς γίνεται θεογράφος·
πόρνη δὲ ῥείθροις δακρύων βαπτίζεται,
δεικνῦσα πῶς ἔνεστι κινδύνου δίχα,
λουτροῦ μεταχεῖν εἰς ἀνάγκην δευτέρου.
δι' οὗ τὰ δεινὰ δουλαγωγεῖται πάθη,
λώβης δὲ πικρὸς ἐξορίζεται βρόμος.
σφίγγει δὲ χωλὸς τὰς ἐνάρθρους συνθέσεις,
ἐκτείνεται δὲ συστολὴ παρειμένη.
συστέλλεται δὲ δυσπαθοῦντα μακρότης,
ξηραίνεται δὲ κρουνὸς ἡματωμένος
σφραγὶς ἀγωγὸς ἐμφραγεὶς τῷ κρασπέδῳ,
κόνις δὲ τυφλῶν ὄμματι θεωρίαν
τὸ πλάσμα τοῦ πλάσαντος ἐκλαβουμένη,
καὶ νεκρὸς ᾅδης γίνεται παρ' ἐλπίδας,
Πλούτων πενιχρὸς καὶ σφραγὶς ἐσφραγμένος,
μαραίνεται γὰρ τοὺς νεκροὺς ἀναπτύων.

οὐδ᾽ εἶχεν οὐδ᾽ ἔσφιγγε κολπώσας κάτω,
ἐν ταῖς ἑαυτοῦ ψυχολέθροις ἀγκάλαις.
ἕως τὸ σὸν γέννημα τὸ ζωηφόρον,
τὸ πατρικὸν φῶς τὸ πρὸ ἡλίου σέλας,
τὸ τῶν παλαιῶν ἡμερῶν νέον βρέφος,
ἀνεῖλεν αὐτὸν αἰχμῇ λόγχης τῷ ξύλῳ.

Ἀλλ᾽ ὦ τοσούτων ἀρχιτέκτων θαυμάτων,
ὁ πρὸς τὸ σὸν βούλημα τὰς ἄνω πύλας
σφίγγων, ὅτε χρή, καὶ διευρύνων πάλιν,
ἐὰν προσῇς ἢ καὶ δοκῇ σοι συμφέρειν.
καὶ νῦν παρὼν ἄνοιγε τὰς κάτω πύλας,
(πύλας γὰρ ἡμεῖς κοσμικῶν οἰκητόρων.
ταύτην καλοῦμεν ἣν ἐπύργωσας πόλιν)
καὶ δὸς τὸν ἐκ σοῦ προλαβόντα τὸ κράτος,
τὸν κοσμορύστην, τὸν διώκτην Περσίδος,
μᾶλλον δὲ τὸν σπάσαντα καὶ τὴν Περσίδα.
ὅλων κρατῆσαι τῶν ἐφ᾽ ἥλιον τόπων,
δεῖξον δὲ τὴν γῆν οὐρανὸν μιμουμένην,
ἑνὸς κρατοῦντος ἡλίου καὶ τῶν κάτω.
τὸν γὰρ φανέντα περσικὸν κοσμοκτόνον
πρέπει γενέσθαι κοσμικὸν καὶ δεσπότην.
πεῖσον αὐτῷ τοὺς ἱδρῶτας τῶν πόνων
λουτρὸν καθαρὸν καὶ στολὴν ἀφθαρσίας.
αὔξησον αὐτῷ τῷ φόβῳ σου τὸ κράτος.
οὕτω γὰρ ἕξει πιστὰ νικητήρια.

νίκης κατ' ἐχθρῶν ἀξιωθεὶς δευτέρας.
ὡς τοὺς ἀδήλους πυρπολήσας βαρβάρους,
ῥίζωσον αὐτοὺς τοὺς ἐπανθοῦντας κλάδους.
εἰς ζῶντα καρπὸν κοσμικῆς εὐκαρπίας,
ποίησον αὐτοὺς πατρὸς εἰκονίσματα.
οὕτω γὰρ αὐτοῖς διττὸν ἔσται τὸ κράτος,
ὄξυνον αὐτοῖς τὰ ξίφη τῶν βαρβάρων,
ἔτι πρὸς ἡμᾶς βαρβαροῦται τὰ ξίφη,
ἔκτεινον αὐτοῖς εἰς τὸ σώζειν τὰς φρένας.
σύστειλον αὐτοῖς πᾶν ἐναντίον θράσος,
πλάτυνον αὐτοῖς τὰς πρὸς εἰρήνην πύλας.
στένωσον αὐτοῖς τὰς ἐπαχθεῖς φροντίδας.
ὁ πατριάρχης ταῦτα κράζει συντόνως,
κἂν ὅστιν ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας,
καὶ μὴ λαλῶν ἔσωθεν ἤχησε μέγα,
τὴν γλῶτταν ἐνθεὶς εἰς τὸ πῦρ τῆς καρδίας,
ἔκρυψεν αὐτὴν καὶ στομοῦται μειζόνως.
βοᾷ δὲ σιγῶν ὡς ὁ Μωσέως φάρυγξ,
ἀκούεται δὲ μὴ σαλεύων τὸ στόμα.
τέγγει δὲ τὴν γῆν καὶ δι' ὀμμάτων βρέχει,
καὶ πυκνὰ νείφει τῇ φορᾷ τῶν δακρύων.
ἔγνωμεν αὐτὸν κἂν δοκεῖ λεληθέναι,
δῆλος γὰρ ἦν τὸ βλέμμα χαυνώσας κάτω
καὶ τοὺς λογισμοὺς πάντας ἐκτείνας ἄνω,
ἀλλ' ὢ φονευτὰ τῶν παθῶν τῶν βαρβάρων,

(σφάτ-

(σφάττεις γὰρ αὐτὰ τῇ μαχαίρᾳ τοῦ λόγου)
τὸ τεῖχος ἡμῶν δεῖξον ὠχυρωμένον.
τὰ γὰρ σὰ τέκνα τεῖχος εὗρον αἱ πόλεις,
πύργωσον αὐτοῖς τὰς ἐπάλξεις ἐκ λίθων.
τὸν Χριστὸν ἀκρόγωνον ἐμβαλὼν λίθον,
σύμπλεξον αὐτοῖς μαργαρίτας ἀφθόρους
ἐκ δακρύων παγέντας οὐκ ἐξ ὀστράκων,
λάλει δι' αὐτοὺς τῷ θεῷ καθ' ἡμέραν.
νυκτὸς γὰρ ἡμῖν οὐκ ἐγείρεται ζόφος.
στόμωσον αὐτοῖς μυστικοῖς ἀκοντίοις.
σύμπνηξον αὐτοῖς σταυρομόρφους εἰκόνας,
τείνοντα πέζα τῇ τάσει τῶν δακτύλων.
πτέρωσον αὐτοὺς ψαλμοκίνητον βέλος,
πίησον αὐτοῖς ἐκ στεναγμοῦ σφενδόνην.
χάλκευσον αὐτοῖς ἠκονημένα ξίφη,
τὸ πῦρ νοητῆς ἐκ πυράγρας ἁρπάσας.
τὸ τοῦ θεοῦ δὲ πνεῦμα ἐκφυσῶν ἔχων,
κάμψον δι' αὐτοὺς τῷ θεῷ τὸν αὐχένα.
καὶ πᾶσα περσὶς αὐτικάμπτῃ τοὺς πόδας,
κλῖνον δι' αὐτοὺς εἰς τὸ βῆμα τὰ σκέλη,
καὶ πάντας ἄρδην συμπατοῦσι βαρβάρους,
τὰ νῶτά σου σιώνευσον εἰς τὴν γῆν κάτω,
καὶ πᾶς ὁ κόσμος εὐθέως ἐγείρεται,
οὕτω γὰρ οἱ νυχθέντες ἐξ ἁμαρτίας
ἕλκοι φραγῶσι, καὶ μετ' εἰρήνης ὅλοι ἴσ. ὅλης

τὰ ϛυγνὰ τῆς γῆς ἐκπεράσωμεν νέφη.
μιᾷ δὲ φωνῇ πᾶν κεκράξεται ϛόμα,
ὡς ἐμεγαλύνθη τοῦ θεοῦ τῶν κτισμάτων
ἡ δημιουργὸς, καὶ σοφὴ πανουργία.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΝΕΣΙΟΝ

Ἰωάννης Λεοντόνυχος.

Πινδαρικὴν φόρμιγγα λαβὼν συνετώτατος ἀνδρῶν
Συνέσιος, μεγάλῳ λῖνον ἄειδε θεῷ.
Πλὴν ἀλλ' αὐτὸς ἐπεὶ λίπεν αὐγὰς ἠελίοιο,
Πᾶσα μελῶν ἐρατῶν εὐθὺς ὄλωλε χάρις.
Νῦν δ' ἄρα Συνεσιόν θ' ἅμα καὶ μελιηδέας ὕμνους
Καντῆρος ζωῆς εἰς φάος αὖθις ἄγει.
Ἴστ' οὖν ἀνδρὶ σοφῷ χάριν, ὦ μουσῶν θεράποντες,
Ὕμνοι τ' εὐαγέες, καὶ σύ γε Συνέσιε.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἄγε μοι ψυχά,
ἱεροῖς ὕμνοις
ἐπιβαλλομένα,
ὑληγενέας
εὔνασον οἴστρους.
θώρησσε δὲ νόου
ζαμενεῖς ὁρμάς.
βασιλῆι θεῶν
πλεκόμεθα στέφανον,
θῦμ' ἀναίμακτον,
ἐπέων λοιβάς.
σὲ μὲν ἐν πελάγει,
σὲ δ' ὑπὲρ νάσων,
σὲ δ' ἐν ἀπείροις,
ἐπί τε πολίων,
κεραυνῶν τ' ὀρέων,
καὶ κατὰ χλωρῶν
ὁπόταν πεδίων

στάσω

στάσω διδύμοις
γονάτων ταρσοῖς,
σὲ μάκαρ μέλπω
γενέτα κόσμου.
σοὶ νύξ με φέρει
τὸν ἀοιδὸν ἄναξ·
σοὶ δ' ἀμερίους,
σοὶ δ' ἀώους,
σοὶ δ' ἑσπερίους
ὕμνους ἀνάγω.
ἴσορες αὐγαὶ
πολιῶν ἄστρων,
μαίας τε δρόμοι,
καὶ μέγας ἵππων
ἅλιος, ἁγνῶν
ἄστρων πρύτανις.
ὁσίων ψυχᾶν
ἅγιος ταμίας,
ἐπὶ σὰς αὐλὰς,
ἐπὶ σοὺς κόλπους,
τὸν ἀπόστροφον
ταναᾶς ὕλας
ἐλαφρίζον ταρσὸν "ἠλαφρίζοντα,
χαίρον ἵνα σοῦ
πρόσμολον ἱκόμαν.
νῦν ἐπὶ σεμναῖς

πλετηφορίας
σηκοὺς ἁγίους
ἱκέτας ἔμολον.
νῦν ἐπὶ κλεινᾶν
κορυφὰν ὀρέων
ἱκέτας ἔμολον.
νῦν ἐς ἐρήμας
αὐλῶνα μέγαν
λιβύας ἔμολον,
πέζαν νοτίαν,
τὰν οὔτ' ἄθεον
πνεῦμα μολύνει,
οὔτε χαράσσει
ἴχνος αἰθεροπῶν
ἀστυμελείων.
ἵνα σοι ψυχὰ
καθαρὰ παθέων,
λύσασα πόθους,
λήξασα πόνων,
λήξασα γόων,
θυμῶν, ἐρίδων,
ὅσα κηρεσφῆ
ἀποσπαμάτια,
καθαρᾷ γλώσσᾳ
γνώμῃ θ' ὁσίᾳ
τὸν ὀφειλόμενον

ὕμνον ὑποίσῃ.
εὐφαμείτω
αἰθὴρ καὶ γᾶ.
στάτω πόντος,
στάτω δ' ἀήρ.
λήγετε πνοιαὶ
βαλίων ἀνέμων.
λήγετε ῥιπαὶ
γυρῶν ῥοθίων,
ποταμῶν προχοαί,
κραναὶ λιβάδες.
ἐχέτω σιγὰ
κόσμου λαγόνας,
ἱερουμένων
ἁγίων ὕμνων.
δύτω κατὰ γᾶς
ὀφίων συρμός.
δύτω κατὰ γᾶς
καὶ πτανὸς ὄφις,
δαίμων ὕλας,
νεφέλα ψυχᾶς,
εἰδωλοχαρής,
ψυχαῖς σκύλακας
ἐπιθωΰσσων.
σὺ πάτερ, σὺ μάκαρ,
σὺ ψυχοβόρεις·

ἀπέρυκε κηίας
ψυχᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
δίχας ἀπ' ἐμᾶς,
ζώας ἀπ' ἐμᾶς,
ἔργων ἀπ' ἐμῶν.
ἀδ' ἀμετέρα
πραπίδων λοιβὰ
σοῖς ἐρετίμοις
μελέτω προσπόλοις,
προθυμεῦσι σοφοῖς
ἁγίων ὕμνων.
ἤδη φέρομαι
ἐπὶ βαλβίδας
ἱερῶν ἐπέων.
ἤδη καναχεῖ
ὄμφα περὶ νοῦν.
μάκαρ, ἵλαθί μοι,
πάτερ ἵλαθί μοι,
εἰ παρὰ κόσμον,
εἰ παρὰ μοῖραν
τῶν σῶν ἔθιγον.
τίνος ὄμμα σοφὸν,
τίνος ὄμμα πολὺ
ταῖς σαῖς στεροπαῖς
αἰακοπτόμενον
οὐ καταμύσει;

ἀτενὲς δὲ δρακεῖν
ἐπὶ σοῖς πυρσοῖς
θέμις οὐδὲ θεοῖς.
πίπτων δὲ νόος
ἀπὸ σᾶς σκοπιᾶς,
τὰ πέλας σαίνει,
ἀκίχητα κιχεῖν
ἐπιβαλλόμενος,
περισιδεῖν αἴγλαν
ἀκάμαντι βυθῷ
ἀμβρυασομέναν.
ἀβάτων δ' ἀποβαὶς,
ἐπὶ περιζοφανὲς
εἶδος ἐρείδει
ὄμματος ἀλκάν.
ὅθεν αἰνύμενος
ἐπὶ σοῖς ὕμνοις
αἴθεα φωτὸς
ἀόρισ' " ἀοείστοις αἰέμοις
ἀνέπαυσε " αἰαπαῦσαι βολὰν,
τὰ σὰ σοὶ πάλιν δούς.
τί γὰρ οὐ σὴν ἄναξ,
πατέρων πάντων
πάτερ αὐτοπάτωρ,
προπάτωρ ἀπάτωρ,
υἱὲ σεαυτοῦ,

ἓν ἑνὸς πρότερον,
ὄντων σπέρμα,
πάντων κέντρον,
προανούσιε νοῦ,
κόσμων ῥίζα
τῶν ἀρχεγόνων,
ἀμφιφαὲς φῶς,
ἀῤῥήκεια σοφὰ,
παγὰ σοφίας,
κεκαλυμμένε νοῦ
ἰδίαις αὐγαῖς,
ὄμμα σεαυτοῦ,
σκηπτροκράτορ,
αἰωνοτόκε,
αἰωνόβιε
ἐπέκεινα θεῶν,
ἐπέκεινα νόων,
ἐπὶ θάτερα νωμῶν
νοερητόκε νοῦ,
ὀχετηγὲ θεῶν,
πνεῦμα τεργὲ,
καὶ ψυχοτρόφε,
παγὰ παγῶν,
ἀρχῶν ἀρχὰ,
ῥιζῶν ῥίζα.
μονὰς εἶ μονάδων,

ἀριθμῶν ἀριθμὸς,
μονὰς ἠδ' ἀριθμὸς,
νοῦς καὶ νοερὸς,
καὶ τὸ νοητὸν,
καὶ πρὸ νοητοῦ.
ἓν καὶ πάντα,
διὰ ἓν ″ δ' ἁπάντων,
πάντων ἕν τε πρὸ πάντων,
σπέρμα τὸ πάντων,
ῥίζα καὶ ὅρπαξ,
φύσις ἐν νοεροῖς,
θῆλυ καὶ ἄρρεν.
μύστας δὲ νόος
τάτε καὶ τὰ λέγει,
βυθὸν ἄρρητον
ἀμφιχορεύων.
σὺ τὸ τίκτον ἔφυς,
σὺ τὸ τικτόμενον·
σὺ τὸ φωτίζον,
σὺ τὸ λαμπόμενον.
σὺ τὸ φαινόμενον,
σὺ τὸ κρυπτόμενον,
φῶς κρυπτόμενον
ἰδίαις αὐγαῖς.
ἓν καὶ πάντα,
ἓν καθ' ἑαυτὸ,

καὶ διὰ πάντων.
σὺ γὰρ ἐξεχύθης
ἀρρητοτόκε,
ἵνα παῖδα τέκης
κλεινὴν σοφίαν
δημιουργόν.
προχυθεὶς δὲ μένεις,
ἀτόμοισι τομαῖς
μεριζόμενος.
ὑμνῶ σε μονάς·
ὑμνῶ σε τριάς.
μονὰς εἶ, τριὰς ὤν·
τριὰς εἶ, μονὰς ὤν.
νοερὰ δὲ τομὰ
ἄσχιστον ἔτι
τὸ μερισθὲν ἔχει.
ἐπὶ παιδὶ χυθεὶς,
ἵσταται σοφᾶ.
αὐτὰ δ' ἰότας
βλάστησε μέσα
φύσις ἄφθεγκτος.
τὸ προούσιον ὂν
οὐ θέμις εἰπεῖν.
δεύτερον ἐκ σοῦ
οὐ θέμις εἰπεῖν,
τρίτον ἐκ πρώτου.

ὠδὶς ἱερά,
ἄρρητε γονά,
ὅρος εἶ φυσίων,
τὰς τικτούσας
καὶ τικτομένας.
σέβομαι νοερῶν
κρυφίαν τάξιν.
χωρεῖ τι μέσον
κατα- χυθὲν οὐ" καταχθέν.
ἄφθεγκτε γόνε
πατρὸς ἀφθέγκτου,
ὠδὶς διὰ σέ·
διὰ δ' ὠδῖνος
αὐτὸς ἐφάνθης,
ἅμα πατρὶ φανεὶς
ἰότατι πατρός.
ἰότας σὺ δ' ἀεὶ
παρὰ σεῖο πατρί.
οὐδ' ὁ βαθύρροος
χρόνος οἶδε γονὰς
τὰς ἀρρήτους.
αἰὼν δὲ γέρων
τὸν ἀμήρυτον
τόκον οὐκ ἐδάη.
ἅμα πατρὶ φαίνη
αἰὼν γενόμενος,

ὁ γεννησάμενος.
τίς ἐπ' ἀφθέγκτοις
ἐβράβευσε τόλμαν
ἀλαῶν μερόπων
δαιδαλογλώσσων;
ἄθεοι πέλμαι.
σὺ δὲ φωτοδότας
φωτὸς νοεροῦ.
σκολιᾶς δ' ἀπάτας
αἰσχρᾶς ὁσίων
ἀτραπίδας μερόπων,
ἐς ζόφων ὕλας
μὴ καταδῦναι.
σὲ πάτερ κόσμων,
πάτερ αἰώνων,
αὐτουργὲ θεῶν,
ἁγνὲς αἰνεῖν.
σὲ μὲν οἱ νοεροὶ
μέλπουσιν ἄναξ·
σὲ δὲ κοσμαγοὶ
ὀμματολαμπεῖς
νόες ἀστέριοι
ὑμνοῦσι μάκαρ,
οὓς περὶ κλεινὸν
σῶμα χορεύει.
πᾶσα σε μέλπει

γενεὰ

γενεὰ μακάρων·
οἱ περὶ κόσμον,
οἱ κατὰ κόσμον,
οἱ ζωναῖοι,
οἵ τ' ἄζωνοι
κόσμου μοίρας
ἐφέπουσι σοφοὶ
ἀμφιβατῆρες,
οἱ παρὰ κλεινοῖς
οἰηκοφόροις,
οὓς ἀγγελικὰ
προχέει στρατιὰ,
τότε κυδήεν
γένος ἡρώων,
ἔργα τὰ θνητῶν
κρυφίαισιν ὁδοῖς
διανισσόμενον,
ἔργα βρότεα·
ψυχά τ' ἀκλινὴς,
καὶ κλινομένα
ἐς μελαναυγεῖς
χθονίους ὄγκους.
σὲ μάκαιρα φύσις,
φύσεώς τε γονὰ
ὑμνέω μάκαρ·
τὰς ζῳδώροις

ἐφέπεις προνοίαις,
ἀπὸ σῶν ὀχετῶν
κατασυρομέναις
περικυλινδομέναις.
σὺ γὰρ ἀρχαίων
ἡγέτα κόσμων,
φύσις ἐκ φυσίων.
σὺ φύσιν θάλπεις,
φύσιν θνατῶν,
τᾶς ἀσιάω
ἰνδαλ- ἰνδάλμονα.
μαμο- ἵνα καὶ πυμάτα
τᾶς μεθεὶς ἐν κόσμῳ
λελάχῃ ζωᾶς
ἐπαμειβομένας.
οὐ γὰρ θέμις ἦν
τρύγα τὰν κόσμου
κορυφαῖς ἐρείσαι·
τὸ δὲ ταχθὲν ὅλως
ἐς χορὸν ὄντων
οὐκέτ' ὀλεῖται·
ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλου
διὰ δ' ἀλλήλων
πάντ' ἀπολαύει
ἐξ ὀλλυμένων
κύκλος ἀΐδιος,

ταῖς σαῖς πνοιαῖς
ἀναθαλπόμενος.
σοὶ διὰ πάντων
ἵστησι χερὶ
μάτηρ φύσις,
ἰδίαις χρόαις,
ἰδίοις ἔργοις
δαιδαλλομένων.
ἐκ δὲ ζώων
ἑτεροφθόγγων
μίαν ἁρμονίαν
ὁμόφωνον ἄγει.
σοὶ πάντα φέρει
αἶνον ἀγήρων·
ἀὼς καὶ νὺξ,
στεροπαὶ, νιφάδες·
οὐρανὸς" αἴθων,
καὶ γᾶς ῥίζαι,
αἰθὴρ ὕδωρ, ἀὴρ,
σώματα πάντα,
πνεύματα πάντα,
σπέρματα, καρποὶ,
φυτὰ καὶ πόαι,
ῥίζαι, βοτάναι,
βοτὰ καὶ πτηνὰ,
καὶ νηχομένων

νιπόδων ἀγέλαι.
ἴδε καὶ ψυχὰν
ὀλιγοδρανέα
ὀλιγηπελέα,
ἐπὶ σᾶς λιβύας,
ἐπὶ σᾶς σεπτᾶς
ἱερηπολίας
ὁσίαις λιταῖς
ἐπιμελπομέναν·
τὰν ἀμφιπολεῖ
νέφος ὑλαῖον.
σὺ δ' ὄμμα πάτερ
κοπτικὸν ὕλας.
νῦν μοι κραδία
τοῖς σοῖς ὕμνοις
παιγνομένα,
ἐθέωσεν νόον
πυρίαις ὁρμαῖς.
σὺ δὲ λάμψον ἄναξ
ἀνάγωγα φάη.
νεῦσον δὲ πάτερ
σῶμα φυγοῖσαν
μηκέτι δῦναι
ἐς χθονὸς ἄταν.
ὄφρα δὲ ζωᾶς
ὑλοδιαίτου

δεσμοῖσι μερίμνων,
πρέσβειρα μάκαρ.
βόσκοι με τύχα.
μήδ᾽ ἐμπόδιον
πνεύσειε νόου,
φροντίσι λυγραῖς
δάπτουσα βίον,
ἵνα μὴ τὰ θεοῦ
ἄσχολος εἴω·
μή δ᾽- ἔτι ″ μηδέ τι τοίοις
ἐναλινδοίμαν,
ὅθεν ἐκπεριφυγών
δώροισι τεοῖς,
στέφος ζαθέων
ἀπὸ λειμώνων
σοὶ τοῦτο πλέκων,
σοὶ τόνδε φέρω
αἶνον, ἀχράντων
ἡγέτα κόσμων,
καὶ παιδὶ σοφῷ,
σὺ τᾷ σὺν ″ αὐτᾷ σοφίᾳ,
τὸν ἀπ᾽ ἀρρήτων
ἔχεας κόλπων.
ἐν σοὶ δὲ μένει
σέθεν ἐκπεριθορών,
ἵνα πάντα σοφαῖς

ἐφέπῃ πνοιαῖς,
διέπῃ πολιῶν
βάθος αἰώνων,
διέπῃ ταρσοῖς
κεραοῦ κόσμου
μέχρι καὶ νεάτου
πυθμένος ὄντων
χθονίας μοίρας,
ὁσίαις πραπίσιν
ἐλλαμπόμενος·
λύῃ δὲ πόνους
καὶ μερίμνας
δυερῶν μερόπων,
ἀγαθῶν κράντωρ,
ἐλατὴρ ἀχέων.
τί δὲ θαῦμα, θεὸν
τὸν κοσμοτέχναν
ἰδίων ἔργων
κῆρας ἐρύκειν;
τόδε σοί, μεγάλου
κοίρανε κόσμου,
πιστὸν ἔμολον
χρέος ἐκ Θρήκης,
ἵνα τὰν τριέτην
ὤκησ' ἀγχοῦ
παρ' ἀνακτόρειον,

γαίας μέλαθρον.
ἔτλαν δὲ πόνους,
ἔτλαν δ' ὀδύνας
πολυδακρύτους,
ὤμοισι φέρων
ματέρα πᾶσαν.
ῥαίνετο μὲν γᾶ
ἱδρῶτι μελῶν,
ἀεθλευόντων
ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ·
ῥαίνετο δ' εὐνὰ
κανθῶν λιβάσιν,
ὀλοφυρομένων
νύκτ' ἐπὶ νύκτα.
νηοὶ δ' ὁπόσοι
δόμηθεν ἄναξ
ἐπὶ σαῖς ἁγίαις
τελετηφορίαις,
ἐπὶ πάντας ἔβαν
πρηνὴς ἱκέτας,
δάπεδον βλεφάρων
δεύων νοτίσι.
μή μοι κενεὰν
ὁδὸν αἰτᾶσαι,
ἱκέτευσα θεοῦ
δρηστῆρας, ὅσοι

γόνιμον Θρήκης
κατέχουσι πέδον,
οἵ τ' ἀντιπέρην
Χαλκηδονίας
ἐφέπουσι γύας.
οὓς ἀγγελικαῖς
ἔστεψας ἄναξ
αὐγαῖσι, τεοὺς
ἱεροὺς προπόλους.
σύν μοι μάκαρες
ἡάβοντο λιτᾶν·
σύν μοι πολέων
ἐλάβοντο πόνων.
οὔ μοι ζωὰ
τᾶ μοι δὲ φίλα,
ἀλλὰ γᾶν πατρίαν
συμφυρομέναν.
τὰν ἐξ ἀχέων
ἔστασας ἄναξ
αὐτὸς ἀγήραος,
κοίρανε κόσμου.
ἤδη ψυχᾶς
ἀποσυρομένας,
ἤδη μελέων
κατερειπομένων,
ὑπερείσας ἐμὰν

ἄρθρων δύναμιν,
τλάμονι ψυχᾷ
μῆδος ἐμπνεύσας.
καμάτων δὲ γλυκὺ
εὕρεο τέκμαρ
κατὰ θυμὸν ἐμὸν,
ἔργοισιν ἄναξ
ὀπάσας δολιχῶν
ἄμπαυμα πόνων.
τὰ σὺ πάντα μάκαρ
λιβύεσσι σάου
ἐς μηκεδανὸν
μήρυμα χρόνου,
διὰ σᾶς μνάμας
εὐεργεσίας,
διά τε ψυχὰν
αἰνὰ παθοῖσαν.
ἱκέτα δὲ δίδου
βιοτὰν ἀσινῆ.
λύε με μόχθων,
λύε με νούσων,
λύε μεριμνᾶν
κηριτρεφέων.
νεῦσον νοερὰν
προπόλῳ ζωάν.
μή μοι χθονίους

ὄμβρεις ἀφένου
γρ. κρι- "κρήνγας αἴαξ,
ἵνα μὴ τὰ θεοῦ
ἄχολος εἴλω,
μηδὲ κατηφὴς
πενία μελάθροις
ἐγχριμπτομένα
περὶ γᾶν ἕλκοι
φροντίδα θυμοῦ.
ἄμφω ψυχὰν
βρίθοι περὶ γᾶν.
ἄμφω δὲ νόου
ἐπίληθα πέλει,
ὅτε μὴ σὺ μάκαρ
ὀρέγοις ἀλκάν.
ναὶ πάτερ, ἁγνᾶς
παγὰ σοφίας,
λάμψον πραπίσιν
ἀπὸ σῶν κόλπων
νοερὸν φέγγος.
καρδία στράψον" καρδίαν
ἀπὸ σᾶς ἀλκᾶς
σοφίας αὐγὰν,
καὶ τὰν ἐπὶ σοὶ
ἱερὰν ἄτραπὸν·
σύνθημα δίδου

 σφρα·

σφραγῖδα τεὰν,
κηρεξεφέας
δαίμονας ὕλας
στυγνῶν ζωᾶς
ψυχᾶς τ' ἀπ' ἐμᾶς.
καὶ σῶμα σάου
ἀρτεμὲς, ἐχθραῖς
ἄβατον λώβαις·
καὶ πνεῦμα σάου
ἀμόλυντον αἴαξ.
ἢ μὰν ἤδη
δνοφερὰν ὕλας
κηλῖδα φέρω.
ἔχομαι δὲ πόθοις,
χθονίοις δεσμοῖς.
σὺ δὲ ῥύσιος εἶ,
σὺ καθάρσιος εἶ.
ἀπόλυε κακῶν,
ἀπόλυε νόσων,
ἀπόλυε πέδας.
σὸν σπέρμα φέρω,
διογενέος
σπινθῆρα νόου,
ἐς βάθος ὕλας
κατακεκλιμμένον.
σὺ γὰρ ἐν κόσμῳ

κατέθου ψυχάν·
διὰ δὲ ψυχᾶς
ἐν σώματι νοῦν
ἔσπειρας ἄναξ,
τὰν σὰν κούραν.
ἐλέαιρε μάκαρ·
κατέβαν ἀπὸ σοῦ
χθονὶ θητεῦσαι.
αὐτὶ δὲ θήσας
γενόμαν δούλα.
ὕλα με μάγοις
ἐπέδησε τέχναις·
ἔτι μὰν ἔνι μοι
βαιόν τι μένος
γλώσας κρυφίας " χαλώσας.
οὔπω πᾶσαν
ἔσβεσεν ἀλκάν.
κέχυται δὲ πολὺς
ἐφύπερθε κλύδων,
ἀλαστ- " ἀλαμπὰ τιθεὶς
τα τὰν θεοδερκῆ.
ἐλέαιρε πάτερ
κούραν ἱκέτιν,
τὰν πολλάκι δὴ
νοεραῖς ἀνόδοις
ἐπιβαλλομέναν.

λαμυ-

λαμυρᾶς ὕλας
ἵμερος ἄγχει.
σὺ δὲ λάμψον ἄναξ
ἀνάγωγα φάη.
ἄψον δὲ σέλας,
καὶ πυρκαϊὰν,
σπέρμα τὸ βαιὸν
αὔξων ἐν ἐμᾷ
κρατὸς ἀώτῳ.
θρένισόν με πάτερ
φωτὸς ἐν ἀλκᾷ
ζωηφορέειν,
ἵνα χεῖρα φύσις
οὐκ ἐπιβάλλει·
ὅθεν οὐκέτι γᾶ,
οὐ μοιραία
κλῶσις ἀνάγκας
παλίνορσον ἄγει.
λιπέτω, φυγέτω
δολερὰ φύσις
θεράποντα τεόν.
ἐμέθεν δὲ πάτερ
χθονίου τε κλόνου
πῦρ μέσον εἴη.
νεῦσον φυέτα,
νεῦσον προπόλῳ

ἤδη

ἤδη νοερούς
πετάσαι ταρσούς.
ἤδη '' ἡ φερέτω
σφραγῖδα πατρὸς
ἱκέτις ψυχά,
δεῖμα μὲν ἐχθροῖς
δαίμοσιν, οἳ γᾶς
ἀπὸ κευθμώνων
ἀναπαλλόμενοι,
πνείουσι βροτοῖς
ἀθέοις ὁρμάς.
σύνθημα δὲ σοῖς
ἁγνοῖς προπόλοις,
οἳ κατὰ κλεινοῦ
βένθεα κόσμου
πυρίων αἰόδων
κληϊδοφόροι,
ἵνα μοι φάεος
πετάσωσι πύλας.
ἔτι δ' ἀλεμάτας
ἐπὶ γᾶς ἕρπων
μὴ χθονὸς εἴην.
πυρίων δ' ἔργων
καὶ τῇδε δίδου
μάρτυρα καρπόν,
ἐμφαῆ ἀξεινεῖς,

ὅσα

ὅσα τ' ἐν ψυχαῖς
τὰν ἀμβροσίαν
ὑπό δα θάλπει.
μετά μοι μέλεται
χθονίας βιοτᾶς.
ἔρρετε λῆμαι
ἀθέων μερόπων,
πολίων τε κράτη.
ἔρρετε πᾶσαι
ἆται γλυκεραὶ,
ἀχαρίς τε χάρις.
οἷσιν ψυχὰν
θωπευομέναν
γᾶ λάξιν ἔχει.
ἃ μέγα δειλὰ
ἰδίων τἀγαθῶν
ἔπιεν λάθαν,
μέχρις ἐγκύρση
φθονερᾷ μερίδι.
δοιὰς γὰρ ἔχει
μαστροπὸς ὕλα.
ὃς δὲ τραπέζας
ἐπορεξάμενος
μελιχρῶν ἔθιγεν,
ἦ μέγα κλαύσει,
πικρὰν μερίδα

τῶν αἰτίζων
συνεφελκομένων.
ὅδε γὰρ χθονίας
θεσμὸς ἀνάγκας
διχόθεν θνατοῖς
βίον οἰνοχοεῖ.
τὸ δ' ἀκηράσιον
ἀμιγές τ' ἀγαθὸν
θεὸς, ἢ τὰ θεοῦ.
μεθύοισα γλυκεῖ
κρητῆρι γάας,
ἔψαυσα κακῶν,
ἀνέκυρσα πάγᾳ,
ἰδάλω ἄταν
ἐπιμηθειάδα.
συγέω δὲ νόμοις
ἀλλοπροσάλλοις.
ἐς τὸν ἀκηδῆ
λειμῶνα πατρὸς
σπεύδων, τανύω
φυγάδας ταρσοὺς,
φυγάδας διδύμων
ὕλας δώρων.
ἴδε με ζωᾶς
νοερᾶς ταμία.
ἴδε σὰν ἱκέτιν

ψυχὰν

ψυχὰν ἐπὶ γᾶς
νοεραῖς ἀνόδοις
ἐπιβαλλομέναν·
σὺ δὲ λάμψον ἄναξ,
ἀνάγωγα φάη,
πτερὰ κοῦφα διδούς·
ἄμμα δὲ κόψον,
χάλασον περόναν
διδύμων παθέων,
οἷσιν ψυχὰς
δολόεσσα φύσις
κάμπτει κατὰ γᾶς.
δός με φυγοῖσαν
σώματος ἄταν,
θοὸν ἅλμα βαλεῖν
ἐπὶ σὰς αὐλάς,
ἐπὶ σοὺς κόλπους·
ὅθεν ἀψυχᾶς
προρέει παγά,
λιβὰς οὐρανία.
κεχύμαι κατὰ γᾶς·
παγᾷ με δίδου,
ὅθεν ἐξεχύθην
φυγὰς ἀλήτης·
νεῦσον προγόνῳ
φωτὶ μιγῆναι.

νεῦσον δ' ὑπὸ σοὶ
ταμιδομένᾳ,
σὺν ἄνακτι χερὶ
ἀνάγειν ὁσίως
νοερὰς ὕμνους.
νεῦσον δὲ πάτερ
φωτὶ μιγεῖσαν
μηκέτι δῦναι
ἐς χθονὸς ἄταν.
ὄφρα δὲ ζωᾶς
ὑλοδαίτου
δεσμοῖσι μένω,
πραεῖα μάκαρ
βόσκοι με τύχα.

ΥΜΝΟΣ Β´.

Σὲ μὲν ἀρχομένας,
σὲ δ' ἀεξομένας,
σὲ δὲ μεσσοίσας,
σὲ δὲ παυομένας
ἀοῦς ἱερᾶς,
ζαθέας νυκτὸς
μέλπω γενέτα,
παίων ψυχῶν,
παίων γυίων,

δῶτορ σοφίας,
ἰατὴρ νούσων,
δῶτορ ψυχαῖς
ἀπόνυ βιοτᾶς.
αὖ μὴ στείβει
χθονία φροντὶς,
μάτηρ ἀχέων,
μάτηρ παθέων.
ὧν μοι ζωὰ
καθαρὰ μύνέτω,
ἵνα τὰν πάντων
κρυφίαν ῥίζαν
ὑμνοῖσα " εὖ μύοῖσα λέγω.
μήδ' ἀπαγωγοῖς
ἄτησι θεοῦ
νοσφιζόμαν.
σὲ μάκαρ μέλπω
κοίρανε κόσμου.
γᾶ δὲ σιγάτω
ἐπὶ σοῖς ὕμνοις.
ἐπὶ σαῖς εὐχαῖς
εὖφα μείτω
ὅσα κόσμος ἔχει.
σὰ γὰρ ἔργ' ὦ πάτερ.
καταπαυέσθω
ἀνέμων ῥοῖζος;

ἦχος δένδρων,
θρέος ὀρνίθων.
ἥσυχος αἰθὴρ,
ἥσυχος ἀὴρ.
κλυέτω μολπᾶς.
ὑδάτων δὲ χύσις
ἄψοφος ἤδη
στήτω κατὰ γᾶς.
οἱ δ' ἐμπέδιοι
ἁγίων ὕμνων,
κλῶθ μωνε χαρεῖς
καὶ τυμβονόμοι
δαίμονες ἤδη
φυγέτωσαν ἐμὰν
ὁσίαν εὐχάν.
ἀγαθοὶ δ' ὁπόσοι
μάκαρες νοεροῦ
περίπολοι κλυέτου,
κατέχουσι βάθη
ἄκρα τε κόσμου,
ὕμνων ἵλεω
πατρὸς ἰδόντων
ἵλεω δὲ λιτὰς
ἀνάγοιεν ἐμάς.
μονὰς ὦ μονάδων,
πάτερ ὦ πατέρων,

ἀρχῶν

ἀρχῶν ἀρχὰ,
παγῶν παγὰ,
ῥιζῶν ῥίζα,
ἀγαθῶν ἀγαθὸν,
ἄστρων ἄστρον,
κόσμων κόσμε,
ἰδεῶν ἰδέα,
βύθιον κάλλος,
κρύφιον σπέρμα,
πάτερ αἰώνων,
πάτερ ἀφθέγκτων
νοερῶν κόσμων,
ὅθεν ἀμβροσία
σταλάουσα πνοὰ,
σώματος ὄγκοις
ἐπινηξαμένα,
δι᾽ ἕτερον ἤδη
κόσμον ἀνάπλει.
ὑμνῶ σε μάκαρ
καὶ διὰ φωνᾶς.
ὑμνῶ σε μάκαρ
καὶ διὰ σιγᾶς.
ὅσα γὰρ φωνᾶς,
τόσα καὶ σιγᾶς
αἴεις νοερᾶς.
ὑμνῶ δὲ γόνον

τὸν προτόγονον
καὶ προτοφανῆ.
γόνα κύδισε
παιδὸς ἀφθέγκτου,
σὲ μάκαρ μεγάλῳ
παιδὶ συνυμνῶ,
καὶ τὰν ἐπὶ σοὶ
ὠδῖνα παιδὸς,
γόνιμον βουλὰν,
μεσάταν ἀρχὰν·
ἁγίαν πνοιὰν,
κέντρον γενέτου,
κέντρον δὲ κόρου.
αὐτὰ μάτηρ,
αὐτὰ γνωτὰ,
αὐτὰ θυγάτηρ,
μαιωσαμένα
κρυφίαν ῥίζαν·
ἵνα γὰρ προχυθῇ
ἐπὶ παιδὶ πατὴρ,
αὐτὰ πρόχυσις
εὗρε τὸ βλάσαν.
ἔστι δὲ μέσα
θεὸς ἔκ τε θεοῦ.
διὰ παῖδά τε
καὶ διὰ κλεινὰν

πατρὸς" πνεύματος ἀθανάτου
περίχυσιν υἱὸς
εὕρετο βλάσαν.
μονὰς εἶ τριὰς ὤν,
μονὰς ἃ δὴ μένει.
καὶ τριὰς εἶ δή.
νοερὰ δὲ τομὰ
ἄσχιστον ἔτι
τὸ μερισθὲν ἔχει.
προθορὼν δὲ μένει
γόνος ἐς γενέταν·
καὶ πάλιν ἔξω
τὰ πατρὸς δίεπει,
κόσμοις κατάγων
ὄλβον ζωᾶς,
ὅθεν αὐτὸς ἔχει
λόγος ὃν μεγάλῳ
πατρὶ συνυμνῶ.
νόος ἀῤῥήτου
τίκτει σὲ πατρὸς.
καὶ σὺ κυηθεὶς
λόγος εἶ γενέτου,
πρῶτος πρώτας
προθορὼν ῥίζας·
ῥίζα δὲ πάντων
τῶν μετὰ κλεινὰν

τὰν σὰν γλῦναν.
μονὰς ἄῤῥητος
σπέρμα τὸ πάντων
σπέρμα σε πάντων
ἐσπέρμηνεν.
σὺ γὰρ ἐν πᾶσι,
διὰ σοῦ δὲ φύσις
ὑπάτα μεσάτα
νεάτα τε θεοῦ
ἀπέλαυσε πατρὸς
ἀγαθῶν δώρων
γονίμου ζωᾶς.
σοὶ μὲν ἀγήρως
ἄπονοι τροχαὶ
σφαῖρα κυλίνδει.
ὑπὸ σὰν τάξιν
κύτεος, μεγάλου
βελαραῖς δίναις
ἑβδομὰς ἄστρων
ἀντιχορεύει.
τὰ δὲ πολλὰ μίαν
πτύχα καλλιέει
φέγγεα κόσμου
διὰ σὰν βουλὰν
γόνε κύδιστε.
σὺ γὰρ ἀμφιθέων

κύτος οὐράνιον,
δρόμον αἰώνων
ἄλυτον συνέχεις,
ὑπὸ σοῖς δὲ μάκαρ
ἁγίοις θεσμοῖς
ἐν ἀπειροβάθοις
αἴθερος λαγόσι
πολιῶν ἄστρων
ἀγέλα νέμεται.
σὺ μὲν οὐρανίοις,
σὺ δ' ἐνηερίοις,
σὺ δ' ἐπιχθονίοις,
σὺ δ' ὑποχθονίοις
ἔργα μερίζεις,
ζωάν τε νέμεις.
σὺ νόου πρύτανις
ταμίας τε θεοῖς,
θνατῶν θ' ὁπόσοι
νοερᾶς μοίρας
ἔσπασαν ὄμβρους.
σὺ ψυχοδότας,
οἷς ἐκ ψυχᾶς
τέταται ζωὰ
καὶ φύσις ἀκμής.
ἀλαὸν ψυχᾶς
βλάστημα τεᾶς

κρέμα-

κρέμαται σφεᾶς.
τὰς σὰς χ' ὠπίσω ʺ πετάσας
στέρεται ἀνοίας,
ἀπὸ σῶν κόλπων
τρέπεται συνοχὰν
ʺ πορθμευομένων
πορθμευομέναν διὰ σᾶς ἀλκᾶς
ἐξ ἀρρήτων
πατρικῶν κόλπων
κρυφίας μονάδος.
ὅθεν ὁ ζωᾶς
ὀχετὸς προρέων
φέρεται μέχρι γᾶς
διὰ σᾶς ἀλκᾶς,
δι' ἀτεκμάρτων
νοερῶν κόσμων·
ἔνθεν δέχεται
καταβαίνουσαν
ἀγαθῶν κράναν
νοεροῦ μορφὰν
κόσμος ὁρατός.
ἅλιον αὐτὸς
δεύτερον ἔχει,
ὑπερφεγγοῦς
φωτὸς γενέταν
ὄμμα τὸ λαμπτῆ,

τὰς γιγνομένας
καὶ φθειρομένας
ταμίαν ὕλας.
υἱὸν νοερὸν,
αἰσθητ. τύπον'' αἰσθητὸν
ἀγαθῶν παροχὰν
ἐγκοσμογενῶν
διὰ σὰν βουλὰν
γόνε κύδιστε.
πάτερ ἄγνωστε,
πάτερ ἄῤῥητε·
ἄγνωστε νόῳ,
ἄῤῥητε λόγῳ.
νοὸς ἐστὶ νόου,
ψυχᾶν ψυχά,
φύσις εἶ φυσίων.
γόνυ σοι κάμπτων
ἴδε τοῦτο λάξις
πίπτω κατὰ γᾶς
ἱκέτας ἀλαός.
σὺ δὲ φωτοδότας
φωτὸς νοεροῦ
ὑπέρειρε μάκαρ
ἱκέτιν ψυχάν.
σεῦε δὲ νούσους,
σεῦε μερίμνας

τὰς ψυχοβόρους.
σεῦε δ' ἀναιδῆ
κύνα τὸν χθόνιον,
δαίμονα γαίας,
ψυχᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
εὐχᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
ζωᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
ἔργων ἀπ' ἐμῶν.
στόματος ἔξω,
πνεύματος ἔξω,
πάντων ἔξω,
τῶν ἁμετέρων
δαίμων μενέτω.
λιπέτω, φυγέτω
δαίμων ὕλας,
παθέων ἀλκὰ,
ἀνάγωγον ὁδὸν
διατειχίζων,
τὰς θεοδιφεῖς
βλάπτων ὁρμάς.
ἕταρον δὲ δίδου
ξυνωνὸν ἄναξ
ἁγίας ἅγιον
ἄγγελον ἀλκᾶς,
ἄγγελον εὐχᾶς
τᾶς θεολαμποῦς,

φίλον ἔφυ λοβόταν,
φύλακα ψυχᾶς,
φύλακα ζωᾶς,
δίχαν φρουρὸν,
ἔργων φρουρὸν.
σῶμα δὲ σώζοι
καθαρὸν νούσων.
πνεῦμα δὲ σώζοι
καθαρὸν λώβας·
ψυχᾷ δ' ἐπάγοι
παθέων λάθαν.
ἵνα καὶ ζωὰν
τὰν γαιοτρεφῆ
τοῖς σοῖς ὕμνοις
πιάνηται·
ταρσὸς " ταρσὸς ψυχᾶς,
ἵνα καὶ ζωὰν
τὰν μετὰ μοίρας,
τὰν μετὰ δέσμους
τοὺς χθονοβριθεῖς,
καθαρὰν ὕλας
ὁδὸν " ὅσον ἐξαύω
ἐπὶ σὰς αὐλὰς,
ἐπὶ σοὺς κόλπους·
ἔνθεν ἁ ψυχᾶς
προρρέει παγά.

σὺ

σὺ δὲ χεῖρα δίδου,
σὺ κάλει, σὺ μάκαρ
ὕλας ἄναγε
ἱκέτιν ψυχάν.

ΥΜΝΟΣ Γ'.

Ὑμνῶμεν κοῦρον νύμφας,
νύμφας οὐ νυμφευθείσας
ἀνδρῶν μοιριδίαις κοίταις.
ἀῤῥήτοισι πατρὸς βουλαὶ
ἔσπει-ραν '' ἑασπέραν Χριστοῦ γονάν.
ἁ σεμνὰ νύμφας ὠδὶς
ἀνθρώπου φῦσεν μορφὰν,
ὃς ἐν θνατοῖς πορθμεύτας
ἦλθεν φωτὸς παγαίου.
σεῦ βλάστα ἁ δ' ἀῤῥητὸς'' δὲ βλάστα
αἰώνων οἶδεν ῥίζαν,
αὐτὸς φῶς εἶ παγαῖον,
συλλάμψας ἀκτὶς πατρί.
ῥήξας δ' ὀρφναίαν ὕλαν,
ψυχαῖς ἐλλάμπεις ἁγναῖς.
αὐτὸς μὲν κόσμου κτίστας,
κλεινῶν σφαιρωτὰς ἄστρων,
κέντρων γαίας ῥιζωτάς·
αὐτὸς δ' ἀνθρώπων σωτὴρ,

σοὶ

σοὶ μὲν τιτὰν ἱππεύει,
ἠοῦς ἄσβεστος παγά·
σοὶ δ' ἁ ταυρῶπις μήνα
τὰν νυκτῶν ὄρφναν λύει.
σοὶ καὶ τίκτονται καρποί,
σοὶ καὶ βόσκονται ποίμναι.
ἐκ σᾶς ἀρρήτου παγᾶς
ζάθεον πέμπων αἴγλαν,
παίνεις κόσμων ταρσούς.
ἐκ σῶν βλάστησε κόλπων
καὶ φῶς καὶ νοῦς καὶ ψυχά·
τὰν σὰν οἴκτειρον κούραν
γυίοις εἰρχθεῖσαν θνατοῖς,
θ' μοίρας" δ' ὑλαίοις μέτροις.
νούσων ἐκσώζοις λώβας
ἀσκηθῆ γυίων ἀλκάν.
νεῦσον μὲν μύθοις πειθώ,
νεῦσον δ' ἔργοισι κῦδος,
ἀρχαίοις πρέψαι φάμαις
τᾶς κυράνας καὶ σπάρτας.
λύπαις δ' ἄστειπτος ψυχὰ
πραεῖαν ἕλκοι ζωὰν
θρέπτειραν δισσᾶς γλήνας
ἐς σὸν τείνοιτο φέγγος·
ὡς ἐξ ὕλας φοιβαθεὶς
ἀστρέπτοις οἴμοις προδύσσω

φύξηλις

φύξηλις γαίας μόχθων.
μιχθεῖσαι ψυχᾶς παγᾷ
τοίαν ἄχραντον ζωὰν
τὰν σὰν κραίνοις φορμικτῇ,
εὖτ' αὖ σοι στέλλων μολπὰν,
τὰν σὰν κυδαίνων ῥίζαν,
μήκιστος πατρὸς κῦδος,
καὶ τὰν σύνθωκον πνοιὰν,
μέσσαν ῥίζας καὶ βλάστας,
καὶ πατρὸς μέλπων ἀλκὰν,
τοῖς σοῖς ὕμνοις ἀμπαύω
κλεινὰν ὠδῖνα ψυχᾶς.
χαίροις ὦ παιδὸς παγά·
χαίροις ὦ πατρὸς μορφά·
χαίροις ὦ παιδὸς κρηπὶς·
χαίροις ὦ πατρὸς σφραγίς.
χαίροις ὦ παιδὸς χάρτος.
χαίροις ὦ πατρὸς κάλλος.
χαίροις δ' ἄχραντος πνοιὰ,
κέντρον κούρου καὶ πατρὸς·
τάν μοι πέμποις σὺν πατρὶ,
ἄρδοισαν ψυχᾶς ταρσοὺς,
κράντειραν θείων δώρων.

ΥΜΝΟΣ Δ′.

Μετὰ παγᾶς ἁγίας αὐτολοχεύτου
ἀῤῥήτων ἑνοτήτων ἐπέκεινα
θεὸν ἀμβρότου θεοῦ κύδιμον υἷα
μόνον ἐκ μόνου πατρὸς παῖδα θορόντα
στεφανώσωμεν σοφοῖς ἄνθεσιν ὕμνων·
ὃν βουλᾶς πατρικᾶς ἄφραστος ὠδὶς
ἀγνώστων ἀνέδειξε παῖδα κόλπων,
ἃ πατρὸς λοχίους ἔφλυσε καρπούς,
καὶ φήνατα φαίη μεσοπαγὴς νοῦς.
ἐν παγᾷ δὲ μένουσι καὶ χυθέντες.
σοφία νόου πατρὸς κάλλεος αὐγά,
σοὶ τεχθέντι πατὴρ ἔνδυσε τίκτειν.
σὺ τὸ κρυπτὸν εἶ πατρὸς σπέρμα προλάμπον.
σὲ γὰρ ἀρχὰν γενέτας ἔδωκε κόσμοις,
κατάγειν ἐκ νοερῶν σώμασι μορφάς.
σὺ μὲν οὐρανοῦ σοφαὶ ἄντυγα νωμᾶς,
τὰν δ᾽ ἄστρων ἀγέλαν ἀεὶ νομεύεις·
σὺ δὲ τὰς ἀγγελικὰς ὦναξ χορείας,
καὶ τὰς δαιμονίας φάλαγγος ἄρχεις.
σὺ δὲ καὶ φύσιν φθιτὰν ἀμφιχορεύεις,
ἀμέριστον περὶ γᾶν πνεῦμα μερίζεις,
καὶ παγᾷ τὸ δοθὲν πάλιν συνάπτεις,
θνατοὺς ἐκ θανάτου λύων ἀνάγκας.

ἱλήκοις ἐπὶ σῶν στέμμασιν ὕμνων,
βιοτᾶς ὑμνοπόλων ἐμῶν γαλάναν-
ἀείπων περιχραὶ σῆσον ἀλῆτιν,
περσαίνων ὀλοὰς κλύδωνας ὕλας.
ψυχᾶς καὶ μελέων ἔρυκε νούσους,
παθέων οὐλομέναν κοίμισον ὁρμὰν,
πλούτου καὶ πενίας ἄλαλκε κῆρας,
ἔργοις κυδαλίμαν ὀμφὰν ὄπασσον,
ἐν λαοῖς ἀγαθὰν ἄνοιγε φάμαν,
πειθοῦς περαῦ λόγου στέφ' ἀώτῳ,
ἵνα μοι νόος δρέποι σχολὰν ἀκύμων,
μηδ' ἐν ταῖς χθονίαις στένω μερίμναις,
ἀλλ' ἐκ σῶν ὀχετῶν ὑψιφορήτων
ὠδῖσιν σοφίας νόον κατάρδω.

ΥΜΝΟΣ Εʹ.

Πάλι φέγγος, πάλιν ἀώς,
πάλιν ἁμέρα προλάμπει
μετὰ νυκτιφοίτον ὄρφναν.
πάλι μοι λίγαινε θυμὲ
θεὸν ὀρθρίοισιν ὕμνοις·
ὃς ἔδωκε φέγγος ἀοῖ,
ὃς ἔδωκεν ἄστρα νυκτὶ,
περικοσμίαν χρείαν.
πολυκύμονες μὲν ὕλας

ἐκάλυψε νῶτον αἰθὴρ
πυρὸς ἐμβεβὼς ἀώτῳ,
ἵνα κυδίμα σελάνα
πυμάταν αἴτυγα τέμνει·
ὑπὲρ ὀγδόαν δὲ δίναν
ἑλίκων ἀστροφορήτων
ῥόος ἀστέρων ἔρημος,
ὑποκολπίοις ἑλαύνων
πτυχὰς " πτύχας αἰτίον θεοίσας,
μέγαν ἀμφὶ νοῦν χορεύει,
ὃς ἄνακτος ἄκρα κόσμου
ἔρεψε πολιοῖς " ἔζεψε ταρσοῖς.
τὰ πρόσω μάκαιρα σίγα
νοερῶντε καὶ νοητῶν
ἄτομον τομὰν καλύπτει.
μία παγὰ, μία ῥίζα·
τριφαὴς ἔλαμψε μορφά.
ἵνα γὰρ βυθὸς πατρῷος,
τόθι καὶ κύδιμος υἱὸς,
κραδίαιον τι λόχευμα,
σοφία κοσμοτεχνῆτις,
ἑνοτήσιόν τε φέγγος
ἁγίας ἔλαμψε πνοιᾶς.
μία παγὰ, μία ῥίζα
ἀγαθῶν αἳ ἔχει ὄλβον,
ὑπερούσιόν τε βλάσταν

γονίμοις ζέουσαι ὁρμαῖς,
τότ' ἑκουσίων προλάμπει
μακάρων ἀγητὰ φέγγη.
ὅθεν ἐγκόσμιος ἤδη
χορὸς ἀφθίτων ἀνάκτων
γενετήριόν τε κῦδος,
τότε πρωτόσπορον εἶδος
νοεροῖς ἔμελψεν ὕμνοις
πέλας ἀμβρυῶν τοκήων.
στράτος ἀγγέλων ἀγήρως
τὰ μὲν ἐς νόον δεδορκὼς
δρέπεται κάλλεος ἀλκὰν·
τὰ δ' ἐς ἄντυγας δεδορκὼς
διέπει βένθεα κόσμου,
τὸν ὕπερθε κόσμον ἕλκων
νεάτας καὶ μέχρις ὕλας,
ἵνα δαιμόνων ὅμιλον
φύσις ἰζάνοισα τίκτει
πολύθρουν καὶ πολυμήταν.
ὅθεν ἥρως, ὅθεν ἤδη
περὶ γᾶν ἀπαρεῖσα πνοιὰ
χθονὸς ἐζώωσε μοίρας
πολυδαιδάλοισι μορφαῖς.
τὰ δὲ πάντα σεῖο βουλᾶς
ἔχεται. σὺ δ' ἐσσὶ ῥίζα
παρεόντων προτ' ἐόντων

μετεόντων ἐνεόντων.
σὺ πατὴρ, σὺ δ' ἐσσὶ μάτηρ·
σὺ δ' ἄῤῥην, σὺ δὲ θῆλυς·
σὺ δὲ φωνὰ, σὺ δὲ σιγὰ·
φύσεως φύσις γονῶσα·
σὺ δ' ἄναξ αἰῶνος αἰών·
τὸ μὲν εἰ θέμις βοῆσαι.
μέγα χαῖρε ῥίζα κόσμου,
μέγα χαῖρε κέντρον ὄντων,
μονὰς ἀμβρότων ἀριθμῶν,
προανουσίων ἀνάκτων.
μέγα χαίροις, μέγα χαίροις·
ὅτι πὰρ θεῷ τὸ χαίρειν.
ἐπ' ἐμοῖς ἵλαον οὖας
τάνυσον χορεῖσιν ὕμνων,
σοφίας ἄνοιγε φέγγος,
κατάχει κύδιμον ὄλβον,
κατάχει χάριν λιπῶσαν
βιοτᾶς γαληνιώσας,
πενίαν ἐκτὸς ἐλαύνων,
χθονίαν τε κῆρα πλούτου.
μελέων ἔρυκε νούσους.
παθέων δ' ἄκοσμον ὁρμὰν,
φρενοκηδεῖς τε μερίμνας
ἀπό μοι ζωᾶς ἐρύκοις.
ἵνα μὴ τὸ νοῦ πτέρωμα

ἐπιβεῖση χθονὸς ἄτα,
αἴετον δὲ ταρσὸν ἄερον
περὶ σᾶς ὄργια βλάσας
τὰ παναέρρητα χορεύσω.

ΥΜΝΟΣ ς'.

Πρῶτος νόμον ἐδεόμαν,
ἐπὶ σοὶ μάκαρ ἄμβροτε,
γόνε κύδιμε παρθένε,
Ιησοῦ σολυμῆιε,
νεοπηγέσιν ἁρμογαῖς
κρέξαι κιθάρας μίτοις.
ἀλλ' εὐμενέοις ἄναξ,
καὶ δέχνυσο μουσικὰν
ἐξ εὐαγέων μελῶν.
ὑμνήσωμεν ἄφθιτον
θεὸν ὗια θεοῦ μέγαν
αἰωνοτόκου πατρὸς,
τὸν κοσμογόνον κόρον,
τὰν παντομιγῆ φύσιν,
σοφίαν ἀπερέσιον·
τὸν ἐπουρανίοις θεὸν,
τὸν ὑποχθονίοις νέκυν.
ἐχύθης ὅτ' ἐπὶ χθονὶ
βροτέας ἀπὸ νηδύος,

μάγος ἁ πολύφρων τέχνα
ἐξ ἀστέρος ἀντολᾶς
θάμβησεν ἀμήχανος.
τί τὸ τικτόμενον βρέφος;
τίς ὁ κρυπτόμενος θεός;
θεὸς ἢ νέκυς, ἢ βασιλεύς.
ἄγε δῶρα κομίζετε·
σμύρνης ἐναγίσματα,
χρυσοῦ τ' ἀναθήματα,
λιβαίου τε θύη καλά.
θεὸς εἶ· λίβανον δέχου.
χρυσὸν βασιλεῖ φέρω.
σμύρνη τάφος ἁρμόσει.
καὶ γᾶν ἐκάθηρας,
καὶ πόντια κύματα,
καὶ δαιμονίας ὁδούς,
ῥαδιναὶ χύσιν ἀέρος,
καὶ νερτερίους μυχούς,
φθιμένοισι βοηθόος
θεὸς εἰς ἀΐδαν σταλείς.
ἀλλ' εὐμενέοις ἄναξ,
καὶ δέχνυσο μουσικὰν
ἐξ εὐαγέων μελῶν.

ΥΜΝΟΣ Ζ'.

Ὑπὸ Δώριον ἁρμογὰν
στεφανοδέτων μίτων
στάσω λιγυρὰν ὄπα
ἐπὶ σοὶ μάκαρ ἄμβροτε,
γόνε κύδιμε παρθένου.
σὺ δέ μου βιοτὰν σάου
πανατήμονα κοίρανε,
λύπαις ἄβατον διδούς.
καὶ νύκτα καὶ ἀμέραν
λάμποις πραπίσι σέλας
νοερᾶς ἀπὸ παγᾶς.
σθένος ἀρτεμέων μελῶν,
καὶ κῦδος ἐπ᾽ ἔργμασιν
νεότατι νέμοις ἐμᾷ.
λιπαρὸν δὲ φέροις ἔτος
ἐς γήραος ἡδονὰν,
ἐρίτιμον ἀέξων
πινυτὰν σὺν ὑγείᾳ.
γνωτὸν δὲ φυλάσσοις·
τόν μοι νέον ἄφθιτε
ἤδη χθονίαν πύλαν
παραμειβόμενον ποδὶ
ἄψορρον ἀνήγαγες,
ἐμὰ κήδεα καὶ γόους,

ἐμὰ δάκρυα καὶ φρενῶν
σβέσας αἰθομέναν φλόγα.
ἐβίωσας καὶ νέκυν
διὰ σὸν πάτερ ἱκέταν.
γνωτάν τε συνωρίδα
τεκέων φυλάσσοις.
ὅλον ἡσυχίαν δόμον
ὑπὸ σᾷ χερὶ κρύπτοις.
καί μοι ζυγίων ἄναξ
ξυνήονα δεμνίων
ἀπόνησον ἀπήμονα
ἐείρεον ὁμόφρονα
κρυφίων ἀδαήμονα
ὀάρων ἄλοχον σάου.
ὅσιον δ᾽ ἐφέποι λέχος
πανακήρατον ἁγνὰς,
ἀδίκοις ἄβατον πόθοις.
ψυχὰν δὲ λυθεῖσαν
χθονίου βιότου πέδας
ἐξαίνυσο πημάτων
καὶ λευγαλέας ἄτας.
σὺν δ᾽ ἁγνῶν χορεῖς
ὕμνους ἀνάγειν δίδου
ἐπὶ κύδεϊ σοῦ παιδὸς,
καὶ κάρτεϊ σῷ μάκαρ.
πάλιν ὑμνοπολεύσω.

πάλιν σοι μέλος ἄσω.
τάχα καὶ κιθάραν πάλιν
ἀκήρατον ἁρμόσω.

ΥΜΝΟΣ Η'.

Πολυήρατε κύδιμε
σὲ μάκαρ γόνε παρθένου
πολυμηΐδος ὑμνῶ" πολυμήϊδος·
ὃς τὰν δολίαν πάγαν,
χθόνιον μεγάλων ὄφιν
πατρὸς ἤλασας ὀρχάτων,
κατέβας μέχρι καὶ χθονὸς
ἐπίδημος ἐφαμέροις·
κατέβας δ' ὑπὸ τάρταρα,
ψυχῶν ὅθι μυρία
θάνατος νέμεν ἔθνεα.
φρίξεν σε γέρων τότε
ἀΐδας ὁ παλαιγενής·
καὶ λαοβόρος κύων
ἀνεχάσσατο βηλοῦ.
λύσας δ' ἀπὸ πημάτων
ψυχῶν ὁσίοις χορεὺς,
θιάσοισιν ἀκηράτοις
ὕμνους ἀνάγεις πατρί.
ἀνιόντα σὲ κοίρανε

τὰ κατ' ἠέρος ἄπειρα
τρέσεν ἔθνεα δαιμόνων.
θάμβησε δ' ἀκηράτων
χορὸς ἄμβροτος ἀστέρων·
αἰθὴρ δὲ γελάσας,
σοφὸς ἁρμονίας πατὴρ,
ἐξ ἑπτατόνου λύρας
ἐκεράσατο μουσικὰν
ἐπινίκιον ἐς μέλος.
μείδησεν ἑωσφόρος,
ὁ διάκτορος ἁμέρας·
καὶ χρύσεος ἕσπερος,
κυθερήϊος ἀστήρ.
ἁ μὲν κερόεν σέλας
πλήσασα ῥόου πυρὸς
ἀγεῖτο σελάνα
ποιμὴν νυχίων θεῶν·
τὰν δ' εὐρυφαῆ κόμαν
πτὰν ἐπετάσατο
ἄρρητον ὑπ' ἴχνιον.
ἔγνω δὲ γόνον θεοῦ,
τὸν ἀριστοτέχναν νόον,
ἰδίου πυρὸς ἀρχάν.
σὺ δὲ ταρσὸν ἐλάσας
κυαναύγεος οὐρανοῦ
ὑπερήλαο νώτων.

σφαίρῃσι δ' ἐπετάθης
νοεραῖσιν ἀκηράτοις·
ἀγαθῶν ὅθι παγὰ,
σιγώμενος οὐρανός.
ἔνθ' οὔτε βαθύρροος
ἀκαμαντοπόδας χρόνος
χθονὸς ἔκγονα σύρων,
οὐ κῆρες αἰαιδέες
βαθυκύμονος ὕλας·
ἀλλ' αὐτὸς ἀγήραος
αἰὼν ὁ παλαιγενὴς
νέος ὢν ἅμα καὶ γέρων
ἀενάω ταῖς" ἐννάω μοναῖς
ταμίας πέλεται θεοῖς.

ΥΜΝΟΣ Θ'.

Αγε μοι λίγεια φόρμιγξ
μετὰ τηΐαν ἀοιδὰν,
μετὰ λεσβίαν τε μολπὰν
γεραρωτέροις ἐφ' ὕμνοις
κελάδει δώριον ᾠδὰν·
ἁπαλαῖς οὐκ ἐπὶ νύμφαις
ἀφροδίσιον γελώσαις,
θαλερῶν οὐδ' ἐπὶ κούρων
πολυηράτοισιν ἥβαις.

θεοκύμονος γὰρ ἁγνὰ
σοφίας ἄχραντος ᾠδὴ
μέλος ἐς θεῖον ἐπείγει
κιθάρας μίτοις ἐρέσσειν·
μελιχρὰν δ' ἀνώγειν ἄταν
χθονίων φυγεῖν ἐρώτων.
τί γὰρ ἀλκά, τί δὲ κάλλος,
τί δὲ χρυσός, τί δὲ φᾶμαι
βασιλήϊοί τε τιμαὶ
παρὰ τὰς θεοῦ μερίμνας;
ὁ μὲν ἵππον εὖ διώκοι·
ὁ δὲ τόξον εὖ τιταίνοι·
ὁ δὲ θημῶνα φυλάσσοι
κτεάνων, χρύσεον ὄλβον.
χαίτη ἑτέρῳ δ' ἄγαλμα" χαίροι
καταειμένη τενόντων·
πολύυμνος δέ τις εἴη
παρὰ κούροις, παρὰ κούραις
ἀμαρύγμασι προσώπων.
ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἴη
βιοτὰν ἄσημον ἕλκειν·
τὰ μὲν ἐς ἄλλους ἄσημον,
τὰ δὲ πρὸς θεὸν εἰδότα.
σοφία δέ μοι παρείη,
ἀγαθὰ μὲν νεότατα,
ἀγαθὰ δὲ γῆρας ἕλκειν,

ἀγα-

ἀγαθὰ δ᾽ ἄνασσα πλούτου.
πενίαν δ᾽ ἄμοχθος οἴσω
σοφία, γελῶσα πικραῖς
ἀβάτου " ἄβατον βίου μερίμναις.
μόνον εἰς τόσον παρείη,
ὅσον ἄρκιον καλιῆς
ἀπὸ γειτόνων ἐρύκειν·
ἵνα μὴ χρεώ με κάμπτοι
ἐπὶ φροντίδας μελαίνας.
κλῦε καὶ τέττιγος ᾠδὰν
δρόσον ὀρθρίαν πιόντος.
ἴδε μοι βοῶσι νευραὶ
ἀκέλευστα, καί τις ὀμφὴ
περί τ᾽ ἀμφί με πτᾶται.
τί ποτ᾽ ἆρα τέξεταί μοι
μέλος ἁ θέσκελος ὠδίς.
ὁ μὲν αὐτόσυτος ἀρχὰ
ταμίας πατήρ τε ὄντων
ἀλόχευτος ὑψιθώκων
ὑπὲρ οὐρανοῦ καρήνων
ἀλύτῳ κύδεϊ γαίων
θεὸς ἔμπεδος θαάσσει,
ἑνοτήτων ἑνὰς ἁγνὴ,
μονάδων μονάς τε πρώτη,
ἁπλότητας ἀκροτήτων
ἑνώσασα καὶ τεκοῦσα

ὑπερ-

ὑπερουσίοις λοχείαις.
ὅθεν αὐτὴ προθοροῦσα
διὰ πρωτόσπορον εἶδος
μονὰς ἀρρήτα χυθεῖσα
τρικό-ρυμβον " ζικόρυβον ἔσχεν ἀλκάν.
ὑπερούσιος δὲ παγὰ
στέφεται κάλλει παίδων
ἀπὸ κέντρου τε θορόντων
περὶ κέντρον τε ῥυέντων.
μένε μοι θρασεῖα φόρμιγξ·
μένε μηδὲ φαῖνε δήμοις
ἀνορ-γιάστοις ὅθι τελετὰς " αἰοργιάστοις.
" ὅθι καὶ τὰ νέρθε φώνει.
τὰ δ' ἄνω σιγὰ καλύπτει.
ὁ δὲ νοῦς οἵοισιν ἤδη
κόσμων μελέται νόοισι " κόσμοις.
ἀγαθὰ γὰρ ἔνθεν ἤδη
βροτέου πνεύματος ἀρχὰ
ἀμερίστως ἐμερίσθη,
ὁ καταβάτας ἐς ὕλαν
νόος ἄφθιτος τοκήων,
θεοκρα-τῶν " θεοκριεάνων ἀπορρὼξ
ὀλίγα μὲν ἀλλ' ἐκείνων
ὅλος οὗτος εἷς τε πάντη.
ὅλος εἰς ὅλον δεδυκὼς
κύτος οὐρανῶν ἑλίσσει.

τὸ δ' ὅλον τοῦτο φυλάσσων
νενεμημένοισι μορφαῖς
μεμερισμένως παρέστη·
ὃ μὲν ἀστέρων διφρείαις·
ὃ δ' ἐς ἀγγέλων χορείας.
ὃ δὲ καὶ ῥέποντι δεσμῷ
χθονίαν εὕρετο μορφάν·
ἀπὸ δ' ἐστάθη τοκήων.
δνοφερὰν ἤρυσε λάθαν
ἀλαωποῖσι μερίμναις,
χθόνα θαυμάσας ἀτερπῆ
θεὸς ἐς θνητὰ δεδορκώς.
ἔνι μάν, ἔνι τι φέγγος
κεκαλυμμέναισι γλήναις.
ἔνι καὶ δεῦρο πεσόντων
ἀναγώγιός τις ἀλκά.
ὅτε κυμάτων φυγόντες
βιοτησίων ἀκηδεῖς
ἁγίας ἐστείλαν οἴμους
πρὸς ἀνάκτορον τοκῆος.
μάκαρ ὅς τις βορὸν ὕλας
προφυγὼν ὕλαγμα, καὶ γᾶς
ἀναδὺς ἅλματι κούφῳ
ἴχνος ἐς θεὸν τιταίνει·
μάκαρ ὅς τις μετὰ μοίρας,
μετὰ μόχθους, μετὰ πικρὰς

χθονογηθεῖς μελεδῶνας
ἐπιβὰς νόου κελεύθων
βυθὸν εἴσῃ θεολαμπῆ.
μόνον "πόνος εἰς ὅλαν τανῦσαι
κραδίαν ὅλοισι ταρσοῖς
ἀναγωγίων ἐρώτων.
μόνον ἐμπέδωσον ὁρμὰν
νοερηφόροισιν ὁρμαῖς·
ὁ δέ τοι πέλας φανεῖται
γενέτας χεῖρας ὀρεγνύς.
προθέουσα γάρ τις ἀκτὶς
καταλάμψει μὲν ἀταρπούς,
πετάσει δέ τοι νοητὸν
πεδίον, κάλλεος ἀρχάν.
ἄγε μοι ψυχὰ πιοῖσα
ἀγαθοῤῥύτοιο παγᾶς,
ἱκετεύσασα τοκῆα,
ἀνάβαινε, μηδὲ μέλλε,
χθονὶ τὰ χθονὸς λιποῖσα.
τάχα δ' ἂν μιγεῖσα πατρὶ
θεὸς ἐν θεῷ χορεύσῃς.

ΥΜΝΟΣ Ι'.

Μνώεο Χριστὲ,
υἷε θεοῖο

ὑψιμέδοντος,
ἱκέτιω σέο
κῆρ ἀλιτροῖο,
γράψαντος τάδε.
καί μοι ὄπασον
λύσιν παθέων
κηριτρεφέων,
τά μοι ἐμφύει
ψυχᾷ ῥυπαρά.
δὸς δὲ ἰδέσθαι,
σῶτερ Ἰησοῦ,
ζαθέαν αἴγλαν
σάν. ἔνθα φανεὶς,
μέλψω ἀοιδὰν
ψυχᾶν παίονι,
παίονι γυίων,
πατρὶ σὺν μεγάλῳ,
πνεύματί θ' ἁγνῷ.

ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ

ΥΜΝΟΣ.

Στόμιον πώλων ἀδαῶν,
πτερὸν ὀρνίθων ἀπλανῶν,
νηῶν οἴαξ" νηπίων ἀτρεκὴς,
ποιμὴν ἀρνῶν βασιλικῶν,
τοὺς σοὺς ἀφελεῖς
παῖδας ἄγειρον
αἰνεῖν ἁγίως,
ὑμνεῖν ἀδόλως,
ἀκάκοις στόμασιν
παίδων ἡγήτορα Χριστόν.
βασιλεῦ ἁγίων,
λόγε πανδαμάτωρ
πατρὸς ὑψίστου,
σοφίας πρύτανι,
στήριγμα πόνων
αἰωνοχαρὲς,
βροτέας γενεᾶς
σῶτερ Ιησοῦ,
ποιμὴν, ἀροτὴρ,
οἴαξ, στόμιον,
πτερὸν οὐράνιον
παναγοῦς ποίμνης,

ἁλιεῦ μερόπων
τῶν σωζομένων,
πελάγοις κακίας
ἰχθῦς ἀγνοὺς
κύματος ἐχθροῦ
γλυκερῇ ζωῇ δελεάζων.
ἡγοῦ προβάτων
λογικῶν ποιμήν.
ἅγιε ἡγοῦ
βασιλεῦ παίδων ἀνεπάφων.
ἴχνια Χριστοῦ,
ὁδὸς οὐρανία,
λόγος ἀέναος,
αἰὼν ἄπλετος.
φῶς ἀΐδιον,
ἐλέους πηγή.
ῥεκτὴρ ἀρετῆς
σεμνὴ βιοτὴ
θεὸν ὑμνούντων Χριστὲ Ἰησοῦ.
γάλα οὐράνιον
μαστῶν γλυκερῶν
νύμφης χαρίτων
σοφίας τῆς σῆς ἐκθλιβόμενον.
οἱ νηπίαχοι
ἀταλοῖς στόμασιν
ἀτιταλλόμενοι,

θηλῆς

θηλῆς λογικῆς
πνεύματι δροσερῷ
ἐμπιπλάμενοι,
αἴνους ἀφελεῖς
ὕμνους ἀτρεκεῖς
βασιλεῖ Χριστῷ,
μισθοὺς ὁσίους
ζωῆς διδαχῆς,
μέλπωμεν ὁμοῦ·
μέλπωμεν ἁπλῶς
παῖδα κρατερόν.
χορὸς εἰρήνης
οἱ χριστογόνοι
λαὸς σώφρων
ψάλλωμεν ξυνῇ θεῷ εἰρήνης.

Aliæ quædam variæ lectiones & coniecturæ.

Pag.4.verſ.23.ὀπάζοι.ἴσ.ὀπάζῃ. 36.4. ἴς.ἴσ.
ἴῃ.42.9.φυλάσσῃ.γρ.φυλάσσοι.43.17.ὑπερεῖδον
γρ.ὑπερείδων.47.3.ἰόντι. γρ ἰόντος.48.13.ὀκτα-
ετῆ.γρ.ὀκτάετες.68.23.συγκερατεῖται.ἴσ.συγκερα-
τῆται. 80.16.περιστίας. ἴσ. περιστήσας.ibid.24.
πεπηγμένην. 83. 10.ἐντελέσσεσθαι. ἴσ.ἐκτελέσσε-
σθαι.103.18.ἀποκρύβη.* ἴσ.ταῖς πνοαῖς ἀποκρυ-
βόν. 109. 5.σέβειν.ἴσ.σέβῃ. 179.9.πτύχας.ἴσ.
πτυχάς.184.2.γρ.ἐξέφαντο δέ των μίτων λύερας,
σάσω &c.186.6.πολυμνήδος.ἐν ἄλλοις γρ.Σο-
λυμνήδος.& ita videtur legendum. 190.4.
ἴσως.ἄβατον βίον.

ERRATA ITA CORRIGES.

Prior numerus paginam, poſterior verſum indicat.

Pag.1. verſ.1. Τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Γρηγορίου. 4.9. ἀπαθαλ. 5. 24. ἀπ' οὐρανίων. 19. 25. in marg. dele. χ. ἤτοι σέλισι. 54. vlt. νύκτες. 35. 18. Αζομαι ἐξαπί. 41. 9. Πλούτῳ καὶ δόξῃ. 45. 20. θεολαβρείης. 49. 1. Σὲ τὸν ἄφθιτον. ibid. 24. Προνοούμενον. 50. 22. ὅταν ἤδη. 55. 2. ὀνείρων. ibid. 9. κακοῖς. 61. 1. φθάσῃ. ibid. 9. ἢ τιμωτάτῳ. ibid. 24. πολλαί: 63. 20. Πρὸς τὴν. 64. 14. σύνδεσις. 65. 16. τὴν γῆν ὥσπερ. ibid. 23. πρὸς σὲ στιγμή. ibid. 24. μηχανουργέ 66. 15. τὸ στραφίμ. ibid. 17. & 18. δυσί. 67. 9. πρὸς τό. 71. 3. Εκρεῖ. 73. 13. ἐζοφοῦντο. ibid. 22. ποιοῦντας ἤ. 76. 19. Καὶ διά. 77. 9. κενουμένης. 78. 9. ἐπτοημένων. ibid. 14. νύττει. & 21. εἶδα. ibid. 24 Σειραῖς. 79. 24. διψῶσαν. ibid. 25. ἀδιθέτους. 80 9. Στερροῖς. ibid. 21. χάλυβα. 82. 11. ὑποστρέφοι. 84. 12. ὥσπερ οἱ τρόπιν. 85. 3. ὁ τὴν. ibid. 15. σύμπηξιν ὀστώδη. 87. 19. ὀμμάτων. 97. 19. ἐζήλωσαν. 100. 15. ὦ νοῦς ἀμυδρὸς, ὦ. 103. 6. ῥήξῃ τε. 105. 23. ἁπλοῖ. 112. 19. τὴν σπιλικήν. 115. 21

λέγουρ-

λειτουργίαν.119.17.ὑγρῶ.ibid.20.ποδῶν.120
8.λωβευμένης.142.18.σορᾷ.150.1.ἐφέπῃ.ibid.
2.διέπῃ.ibid.3.διέπῃ.ibid.23.θρήκης.176.
7.μήκιστον.ibid.17.κάρτος.180.10.στρατός.
191.14.καλύπτοι.ibid.21.ἄφθιτος τοκήων.
192.4.5.6.ὁ μὲν.ὁ δ᾽ ἐς.ὁ δέ.

Cetera errata leuiora, vt ſpirituum, interpunctionis, & alia id genus facile ipſe prudens lector animaduertes.

ROMA